

Giới thiệu Nhặt Một Vị Thiên Tôn Về Nhà

Thể loại: huyền huyền, tiên hiệp, đô thị, hài hước

Phù Đồng Thiên Vương một mình đánh lui vạn giặc. Chử Đồng Tử từ một thiếu niên nghèo lại thành tiên. Chú Cuội ở trên cung trăng, Thạch Sanh chỉ cần một chày là có thể làm vỡ núi... Những câu chuyện cũ ngỡ là truyền thuyết, mang tính thần thoại, hoặc huyền bí trong dân gian, vậy mà lại có thật!?

Trần Khai chưa từng nghĩ tới điều đó.

Thắng đến một ngày, hắn nhặt được một cái bình.

Chả ai ngờ rằng, trong bình là một thiếu nữ. Hơn nữa lại là một thiếu nữ xinh đẹp.

Kể từ đó, Trần Khai bắt đầu bước vào con đường tu luyện. Lịch sử Việt Nam như dần dần mở ra trước mắt hắn.

Lịch sử Việt Nam liệu đơn thuần chỉ là kéo dài vài ngàn năm như vậy?

Ở bên trên là giới thiệu dành cho người nghiêm túc. Nếu là không nghiêm túc, mời lướt xuống xem tiếp:

"Đây là Chí Tôn Vô Thượng Song Tu công pháp. Nam nữ song tu, nam tu luyện thân thể mạnh vô địch, nữ tu luyện pháp lực vô biên... Nhưng người không thể tu luyện công pháp này được!"

Thấy thiếu nữ nói thế, Trần Khai hỏi lại:

"Tại sao?"

Chỉ thấy thiếu nữ nhìn hắn, trả lời:

"Người độc thân. Chả lẽ người định lấy tay phải làm đối tượng song tu?"

Trần Khai nghe thấy thế. Chột cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần. Trầm ngâm một lúc lâu, hắn hỏi lại:

"Thế cô thì sao?"

Chỉ thấy thiếu nữ im lặng. Sau đó nàng thở dài, đáp lại:

"Nếu ta tu luyện được thì cũng chẳng lấy thứ này ra cho người."

Một nam một nữ, một người độc thân vạn năm, một người chưa từng nắm tay với gái lần nào đều trầm ngâm một hồi lâu.

"Đốt đi! Dù sao nó cũng vô dụng!"

"Đúng vậy! Tu luyện phải là ở chính mình!"

Bạn đang đọc truyện *Nhặt Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thiếu Nữ Tóc Đen

Mỗi buổi sáng thức dậy, Trần Khai lại cảm thấy vô vị, tẻ nhạt.

Ngày nào cũng như ngày nào, đến công ty làm việc, làm việc xong lại về nhà. Không có gì mới mẻ cả, cứ như thế cho đến hết cuộc đời của hắn.

Nhiều lúc, Trần Khai cứ nghĩ rằng có một lúc nào đó hắn cũng nhận được một cái hệ thống hay là chiếc nhẫn gì không.

Nhưng giấc mơ chung quy chỉ là một giấc mơ.

Cuộc sống của hắn cứ trôi qua như vậy, cho đến một ngày hắn tỉnh dậy, một thế giới khác mở ra với hắn

- - -

"Reng...Reng...Reng!!!"

Tiếng chuông báo thức vang lên. Như mọi ngày, Trần Khai định đưa tay lên để tắt, nhưng rồi mọi thứ lại yên tĩnh trở lại.

"Thật tốt quá, yên tĩnh như thế này có phải tốt hơn không?"

Trần Khai lẩm bẩm. Không có tiếng chuông báo thức, hắn có thể ngủ tiếp rồi. Dù sao hôm nay là ngày chủ nhật. Không phải đi làm.

...

Hình như có gì đó sai sai?

Hắn sống một mình phải không?

"Là ai? Ai tắt đồng hồ báo thức?"

Trần Khai bật dậy, cả căn phòng trở nhỏ hiện ra trong mắt hắn. Trong cả căn phòng không có ai cả. Trần Khai thờ phào:

"Chắc là mình nhầm rồi. Cứ tưởng có ai đột nhập vào nhà chứ..."

Hắn vừa dứt lời, tiếng xả nước từ trong nhà vệ sinh vang lên. Chắc chắn là có ai đó đã xả nước rồi.

Trần Khai...

Bà mẹ nó! Hắn quên mất nhà vệ sinh!

Đầu năm nay kẻ đột nhập còn thoải mái như vậy? Tắt đồng hồ báo thức rồi còn dùng nhà vệ sinh...

Nghĩ như vậy, Trần Khai bật dậy khỏi giường, tay cầm điện thoại lên, tay nhập vào số đến đồn cảnh sát.

Hắn rón rén đi ra khỏi giường, nhẹ nhẹ bước chân đến gần phòng vệ sinh.

Vào lúc ấy, cửa phòng vệ sinh mở ra.

"A lô! Có phải cảnh sát đó không? Phòng tôi bị người đột nhập..."

Trần Khai bấm gọi rồi nói ngay tức khắc. Không chần chờ gì cả.

Nhưng đang nói, hắn bỗng nhiên khựng lại.

Từ trong nhà vệ sinh, một bóng người đi ra, đó là một thiếu nữ khá xinh đẹp, trên người mặc một bộ áo cổ trang màu đỏ thẫm, khuôn mặt như tiên như ngọc. Nàng nhìn hắn, khẽ cười đáp:

"Ngươi tỉnh rồi. Có biết là thiếp chờ ngươi lâu lắm không?"

"Hả?"

Thiếp??? Bây giờ là thời nào rồi còn xưng hô cái này?

Chờ hắn?

Chuyện gì đang xảy ra?

Tiếng nói ở điện thoại vang lên cắt đứt bầu không khí yên tĩnh.

"A lô? Anh có việc gì cần báo cáo với chúng tôi ư? A lô? A lô?"

Trần Khai tỉnh táo lại, vừa định đáp gì đó thì chiếc điện thoại bỗng bay ra khỏi tay hắn rồi lơ lửng trước mặt cô gái này. Nàng nói vào chiếc điện thoại:

"Không có gì thưa ngài. Tôi gọi nhầm số"

Sau đó, nàng bấm tắt điện thoại ngay. Híp mắt cười nhìn vào Trần Khai, nói:

"Ngươi mạnh động quá đấy, bạn nhỏ."

Trần Khai nhìn hiện tượng kỳ lạ trước mặt, cất giọng hỏi:

"Vừa nãy cô đã làm gì? Siêu năng lực? Cô đột nhập vào nhà tôi vì cái gì? Cô đang cosplay?"

Chỉ thấy nàng khẽ đưa tay lên môi, nhẹ giọng nói:

"Ngươi có quá nhiều vấn đề quá đấy. Chúng ta định đứng trước nhà vệ sinh như thế này ư?"

- -

Hàng nghìn năm trước, từng tồn tại một loại người tự xưng là "Luyện khí sĩ". Thông qua các loại công pháp, võ kỹ để tu luyện ra một thứ gọi là "khí"

Họ có những sức mạnh vượt bậc, có thể hô mưa gọi gió. Sống tồn tại hàng trăm năm liền. Họ bắt đầu thành lập môn phái, hệ thống tu luyện. Dần dần, luyện khí sĩ trở nên phổ biến với mọi người.

Vào lúc đó, từng có những người đứng trên đỉnh của thế giới này. Đã từng có người có ý định phá vỡ cực hạn, thành lập ra một hệ thống tu luyện mới. Nhưng họ đều lần lượt thất bại, có người thân từ đạo tiêu, có người tàn phế suốt đời...

Kể đến đây, bỗng nhiên thiếu nữ dừng lại...

Trần Khai thấy thế, mặt nồn nóng hỏi:

"Nhưng như thế thì liên quan gì đến tôi?"

Thiếu nữ nhàn nhã nhấp một ngụm trà, đáp:

"Rồi thiếp thành công phá vỡ cực hạn. Nhưng tiên lực trong cơ thể của thiếp bị hao tổn quá nhiều. Thiếp không còn cách nào khác ngoài việc tự phong ấn mình vào chiếc bình rồi ngủ say mấy ngàn năm."

Trần Khai ngạc nhiên, nhìn về phía đầu tủ. Chiếc bình đã biến mất, trên tủ không hề có gì nữa.

Chà lẽ những gì mà nàng nói là thật?

Nếu không thì tại sao nàng có thể làm cho chiếc điện thoại lơ lửng được?

Trần Khai nhìn cô gái trước mặt. Mái tóc đen nhánh dài ngang hông, một bộ áo dài màu đỏ thắm làm nổi bật lên vẻ đẹp của nàng, khuôn mặt toát lên vẻ nhàn nhã.

Như nhận ra điều gì, Trần Khai chợt hỏi:

"Khoan, cô đã ngủ đông suốt 2000 năm? Thế thì cô lấy đâu ra bộ áo cổ trang đó?"

"A... Người nói bộ áo này ư? Bộ đồ này thiếp lấy ở căn nhà bên cạnh người."

Trần Khai...

Ăn cướp?

Mà bây giờ còn có người đi sưu tập áo cổ trang ư?

Như chợt nghĩ ra điều gì đó, Trần Khai hai mắt sáng lên nhìn về thiếu nữ trước mặt:

"Nếu mọi chuyện cô nói là thật. Vậy cô cũng có thể làm tôi trở thành cái gọi là luyện khí sĩ đúng không?"

Là nam nhân, ai mà không có một lần mơ ước được tu tiên, ngự kiếm mà đi... Cho dù là đã lớn, phải tiếp nhận hiện thực nhưng bây giờ biết được rằng người tu tiên vẫn còn tồn tại, làm sao mà không thể mơ ước qua đây?

Thiếu nữ nhìn hắn, như đang ngẫm nghĩ gì đó. Nàng từ trong người mình lôi ra một cuốn sách cũ với bìa màu nâu. Đầu ngón tay của nàng sáng lên ánh sáng dịu nhẹ, đưa lên không trung viết thành một chữ Duyên khá to.

Chữ Duyên lơ lửng trong không khí một lúc, dần dần tan ra thành từng đốm sáng nhỏ bay vào cuốn sách cũ đó. Mà ở trang giấy trắng của cuốn sách dần dần hiện ra từng hàng chữ. Thiếu nữ đọc một hồi, khuôn mặt ghét bỏ cất quyền sách vào trong người.

Mà cảnh tượng này hoàn toàn làm cho Trần Khai sửng sốt. Nếu như nói lúc đầu hắn còn bán tín bán nghi về việc này thì bây giờ hắn hoàn toàn tin rằng việc này là thật. Khi nhìn thấy thiếu nữ lười biếng nhấp từng ngụm trà, hắn sốt sắng hỏi:

"Cô vừa mới làm gì? Có phải đó là tiên thuật?"

Thiếu nữ vẫn cứ nhấp từng ngụm trà, trả lời với giọng lười biếng:

"Chỉ là một ít chiêu trò nhỏ thôi, thiếp chỉ bói thử xem hai chúng ta có duyên với nhau không..."

"Thế đáp án ra sao? Cô mau trả lời đi!"

Nàng trả lời:

"Người rất có tiềm lực trở thành luyện khí sĩ. Thiếp đây cũng rất muốn trở thành sư phụ của người nha. Chi tiếc..."

"Chi tiếc?"

Trần Khai hỏi.

"Người là nam nhân, thiếp không thích!"

Trần Khai...

Cô ta còn có thể lấy lý do qua loa hơn nữa không?

Nhận thấy sự im lặng của Trần Khai, thiếu nữ lại nói tiếp:

"Mà cho dù thiếp không làm sư phụ của người vẫn không sao. Tương lai cơ duyên tràn đầy, cuối cùng người cũng sẽ bước vào con đường tu chân, một đường oai phong凛冽 trở thành..."

Trần Khai nghe nói thế, trong đầu nghĩ đến viễn cảnh chính mình tay nắm kiếm đánh xuyên trời, xé núi làm đôi, mỹ nữ như mây...

"...Một con tốt thì!"

Bỏ đi, vẫn là hắn suy nghĩ nhiều rồi.

Còn có, lần sau cô có thể nói hết một câu trong một lần ngay không?

"Mà có thật bói chỉ nói như thế không?"

Trần Khai còn cố gắng hi vọng hỏi. Nhưng thiếu nữ lại lười biếng dựa cả người vào ghế, hai mắt híp lại nhàn nhã nói:

"Đó chỉ mới là một đoạn. Nhưng thiếp không muốn nói nữa. Ai bảo cho đến bây giờ người vẫn không hỏi thiếp tên gì..."

"Cô tên gì?"

"Từ Dạ, cứ gọi thiếp như thế. Ngoài ra, đoạn sau thiếp vẫn không nói được, dù sao người vẫn chưa có tư cách biết!"

"Thế cô còn nói thế làm gì?"

Trần Khai ngạc nhiên hỏi lại. Thiếu nữ than thở:

"Ai~ Nam nhân như người bảo sao đến bây giờ vẫn còn độc thân..."

Nghe thấy thế, Trần Khai lập tức vặn lại.

"Cô đã hơn ngàn tuổi nhưng vẫn chưa còn độc thân đấy sao?"

"Thiếp chưa muốn. Và lại không có ai đủ xứng với thiếp cả... Nếu 2000 năm trước người dám ở trước mặt thiếp nói câu này thì sẽ bị đồng đao luyện khí sĩ đuổi giết đấy!"

"Cô đang khoe à?"

"Đúng, thiếp đang khoe..."

- -

Cùng lúc đó, trên một đỉnh núi cao. Tuyết thổi dày đặc, xung quanh chẳng có gì ngoài một màu sắc trắng xóa của tuyết. Hầu như ở đây là một nơi tuyệt địa, không ai có thể sống ở đây cả.

Nhưng ở gần vách núi, một căn nhà tranh nhỏ đang nằm đó. Căn nhà cũ kỹ, rách rưới. Bên trong căn nhà, một căn bếp lửa đã tắt lịm từ khi nào, trên căn bếp, chiếc võ kiếm trống rỗng đang tựa vào nó. Trong góc nhà chỉ có một chiếc giường tre nhỏ. Bên trên giường tre, một chiếc gương nhỏ nằm trên đó.

Thời gian dần trôi qua, chiếc gương càng ngày càng sáng lên một cách kỳ lạ. Bên trong chiếc gương đang chiếu lại căn phòng nhỏ này. Nhưng chỉ khác là ở giữa căn phòng lại có một người xếp bằng, hai mắt nhắm chặt như đang thiền.

Một lúc sau, hình ảnh trong gương dần thay đổi, càng ngày người đàn ông đó càng gần với chiếc gương hơn. Cho đến khi chiếc gương chỉ phản chiếu hình ảnh của người đàn ông đó, mặt gương vỡ vụn, người đàn ông trong gương bay ra ngoài một cách cực kỳ phi khoa học.

Hắn ta mở mắt ra, thân hình to cao đứng dậy. Khẽ dùng cánh tay trái được quấn băng lại nhắc lên những lọn tóc xoắn của mình, đây sẽ là một người đàn ông tuấn tú nếu hắn ta mặc thêm một thứ gì đó ngoài chiếc quần đùi của mình.

Sau một lúc ngẩn ngơ, hắn mỉm cười, tay vò đầu:

"Lần này là những hai ngàn năm, tiểu thư ngày càng ngủ nhiều rồi. Có khi lần tỉnh dậy tiếp theo của tiểu thư mình còn chẳng còn sống nữa!"

Hắn đi đến căn bếp lửa, tay cầm một thanh củi đã tắt từ khi nào. Miệng nhẹ thổi vào thanh củi như người ta đang thổi lửa. Như để hưởng ứng theo hắn, cây củi cháy lên.

Loay quay một lúc, hàng loạt bộ đồ kỳ quái bay lên sàn nhà, có đồ quý tộc cổ, có kimono, có áo dài, có giáp kỵ sĩ...

Hắn nhanh tay lấy ra một bộ đồ mà hắn tự cho là mình ưng ý nhất: Mũ phớt, áo khoác choàng dài, quần bò đen huyền. Đây là những thứ mà hắn cá cược được vào 7 năm trước khi "ngủ".

Một lúc sau, hắn đi ra khỏi căn nhà. Nhìn về một hướng nào đó như thể bức màn trắng xóa của bão tuyết không thể cản được hắn. Giơ tay trái đang cầm một chiếc võ kiếm trống rỗng lên. Hắn nhẹ nhàng nói:

"Thức dậy đi, bạn cũ!"

Cùng lúc đó, ở một khu rừng gần thành phố Bắc Kinh, Trung Quốc, một phiến đá khổng lồ nằm chắn trên đường từ bao lâu năm nay bỗng nhiên nổ tung một cách kỳ lạ khiến bao nhiêu người xung quanh kinh hãi. Hàng loạt tiếng chụp ảnh từ điện thoại vang lên.

Nhưng đó không phải là chuyện của hắn, phiến đá dần dần bay lại gần hắn. Lộ ra hình dạng chân chính của nó- Một thanh võ sĩ đao to và dài.

Thanh kiếm vang lên một thanh âm kỳ lạ, có vẻ như nó cảm thấy vui mừng khi gặp lại hắn.

Thánh Quái Xích Vũ. Hôm nay hắn lại tỉnh giấc thêm một lần.

Hắn cầm lấy thanh kiếm, tự nhủ:

"Được rồi, bây giờ đi tìm tiểu thư thôi nào!"

- -

Ầm ầm núi lở, không gian như bị bóp méo.

Người đàn ông đứng dậy từ trong quả núi ra, không gian như bị tàn phá theo từng bước chân của hắn.

Bỗng, như nhận ra điều gì. Hắn chợt cười, điên cuồng mà cười:

"Ha Ha Ha Ha! Tiệp nhân! Người cuối cùng cũng lộ mặt ra ư? Lần này lão tử sẽ không để người chạy trốn đâu!"

- -

"Cục trường! Nàng tỉnh rồi!"

Nghe thấy người thanh niên bên cạnh mình nói thế. Người đàn ông khẽ gấp sách lại. Mỉm cười ôn hòa:

"Từ Dạ... Xem ra người đã tìm ra một quân cờ thích hợp rồi nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Nam nhân như người nên độc thân suốt đời

"Rạng sáng ngày hôm nay, một vụ nổ bí ẩn đã xảy ra tại Bắc Kinh, Trung Quốc. Hiện tại các nhà nghiên cứu vẫn đang điều tra và..."

Trần Khai chuyển kênh. Hắn không có hứng thú với bản tin báo cái như thế. Tay cầm tô mì húp xì xụp, tay kia lại không ngừng chuyển kênh. Đến một kênh đang chiếu phim tiên hiệp, hắn dừng lại.

Từ Dạ ngồi một bên, lười biếng nhìn Trần Khai húp nước mì:

"Hai ngàn năm trôi qua nam nhân đều không có lễ tiết như thế này ư?"

Trần Khai vẫn lặng lẽ húp nước mì một hồi lâu. Từ Dạ thấy thế bèn quay đầu nhìn vào tivi. Trong tivi, hai người đàn ông đang giao chiến với nhau.

"Cao thủ B, xem chiêu Lư Sơn Thăng Long Bá!"

"Cao thủ A người nghĩ như thế cần được ta ư? Thần Long Kiếm Pháp!"

Trần Khai nhìn hai người giao đấu một hồi, chợt cảm thấy tẻ nhạt. Bên cạnh hắn còn ngồi một vị tiên nữ, xem hai vị võ hiệp đánh nhau không có gì là đặc sắc cả.

Mà tại sao cứ chiêu thức gì phải dính dáng tới chữ Long thế?

"Mà tôi phải chờ đến khi nào mới bước vào tu tiên được."

Cảm thấy như thế này bầu không khí rất chán, Trần Khai thuận miệng hỏi.

Chỉ thấy Từ Dạ nhẹ nhàng đáp:

"Tu luyện cơ sở công pháp cộng thêm Tẩy Tủy Đan là được."

"Cơ sở công pháp? Tẩy Tủy Đan? Nó như thế nào?"

Từ Dạ lúi tu từ trong người mình ra một quyển trục làm bằng gỗ tre và một viên cầu đen nhỏ, đáp:

"Nó trông như thế này này."

"Ồ... Hóa ra là trông như vậy."

Trần Khai nhìn liếc qua, cảm thán.

Tiếng húp nước mì tiếp tục vang lên. Từ Dạ nhìn chăm chú vào tivi, Trần Khai lại chợt cảm thấy có gì đó sai sai.

Hình như nàng mới lôi ra công pháp và đan dược phải không?

Nhưng không kịp chờ hắn phản ứng, Từ Dạ đã mỉm cười nhìn hắn:

"Xem ra người không có hứng thú với tu tiên rồi nhỉ? Vốn thiếp định tặng nó cho người xem như lễ vật mà."

Nói xong, nàng nhanh tay cất vào trong người.

Trần Khai...

Mẹ nó! Cô lấy ra công pháp không thể nào tự nhiên như thế "Đây là cốc nước, đây là bát cơm"chứ!

Người chắc chắn là đang trêu đùa ta đúng không?

"Này Dạ Dạ..."

Trần Khai cố gắng mỉm cười ôn hòa nhất có thể, dùng giọng ấm áp gọi.

Từ Dạ nghe thế, mỉm cười nhìn hắn nói:

"Người gọi thiếp làm gì? Còn có, lần sau gọi thiếp là Dạ Dạ thì coi chừng cái mạng người."

"Tiểu Dạ!"

"Tiểu Dạ cũng không nổi!"

"Dạ bà bà?"

"Xem ra là người muốn chết?"

Nhận thấy nụ cười của Từ Dạ ngày càng nguy hiểm, Trần Khai vội đáp lời:

"Cô bớt giận, tôi chỉ muốn biết nên gọi cô như thế nào thôi..."

Từ Dạ ngẫm nghĩ một hồi, đáp:

"Gọi thiếp là Dạ tỷ"

Nhìn thấy khuôn mặt của cô gái trước mặt còn trẻ hơn mình rất nhiều lần, Trần Khai trầm tư.

Ngươi năm nay đã 2000 tuổi, gọi Dạ bà bà cũng không sai. Khuôn mặt của ngươi lại là 16, 17 tuổi, gọi là Tiểu Dạ hay Dạ Dạ cũng không sao. Nhưng ngươi một cái 2000 năm lão yêu quái bắt ta gọi ngươi là "tỷ" cũng không cảm thấy xấu hổ sao?

Trần Khai còn đang suy nghĩ, giọng của Từ Dạ đã vang lên đầy cảm dỗ:

"Ngươi còn lưỡng lự ư? Gọi thiếp là Dạ tỷ thiếp sẽ cho ngươi công pháp lần đan dược nha~"

Bộ dáng của nàng hoàn toàn giống như bọn buôn người đang lấy kẹo ra lừa bán trẻ em. Chỉ có điều nếu đây là thật thì sẽ có nhiều bạn nam hám gái tự nguyện đi theo thôi...

Nhưng nàng quá ngây thơ rồi!

Nàng nghĩ trước mặt mình là ai?

Một tên FA suốt 22 năm trời! Một tên đầu gối siêu hạng!

Chỉ thấy Trần Khai khẽ thờ dài, đáp:

"Ngẫm lại thì việc này hoàn toàn là do duyên số. Cô cứ cất công pháp và đan dược đi. Dù sao thì trước sau gì tôi cũng sẽ bước vào tu tiên..."

...Làm một con tốt thì

Trần Khai tự chột thêm câu này vào sau. Chợt cảm thấy đột nhiên cảm thấy tim đau đau.

Công pháp, đan dược như thế lại không lấy được.

Nhưng nếu phải gọi một lão yêu quái là "tỷ". Hắn là người có nhân phẩm! Làm sao lại bị dụ dỗ như thế được?

Từ Dạ...

Thiếp chỉ muốn ngươi gọi thiếp là "tỷ" thôi.

Ngươi có biết hành vi vừa rồi ngu xuẩn như thế nào không? Có biết muốn từ phạm nhân trở thành Luyện Khí Sĩ khó như thế nào không???

Ngươi lại thẳng thừng từ chối như thế à?

Từ Dạ thờ dài, ném thẳng tay công pháp và đan dược lên bàn.

Rồi nàng lại lười biếng ngồi tựa vào ghế bồi thêm một câu:

"Nam nhân như ngươi nên ế suốt đời đi là vừa..."

Trần Khai???

Tôi chỉ từ chối thôi mà? Có cần nguyên rủa tôi như thế không?

Và lại, trong công ty ta cũng... Thôi bỏ đi.

- - -

"Cộc... Cộc"

Tiếng quan tài run lên nhẹ nhẹ.

Người quản gia đứng ở bên. Hắn ta là một người khá trẻ tuổi, trên người mặc theo tiêu chuẩn của một quản gia: Áo gi lê, bên trong là áo sơ mi, bên ngoài lại trông thêm một bộ áo vest đuôi tôm. Trên cổ có thắt cà vạt, hai tay đeo bao tay. Hắn chỉ đứng yên tĩnh một bên.

Vang lên một hồi lâu, nắp quan tài mở ra, một giọng nói đầy khàn khàn vang lên:

"Ta đã ngủ suốt bao nhiêu năm rồi?"

Người quản gia trầm giọng đáp:

"7 năm, thưa chủ nhân."

Giọng nói khàn khàn lại vang lên đầy đáng sợ:

"Nàng đã tỉnh dậy chưa?"

"Tỉnh thêm giấc ngủ này thì có lẽ đã 2000 năm trôi qua, có lẽ là nàng tỉnh dậy rồi."

"Còn những người khác thì sao?"

"Phù Đồng Thiên Vương có tỉnh dậy một lần để ngăn chặn một lần nhân loại cấu kết với yêu thú để chiếm lấy một nước thì không có tung tích gì nữa. Còn Don Quijote có ra tay một lần để tiêu diệt Thánh Tích ra thì mọi người vẫn còn đang ngủ đông."

Bầu không khí u ám đầy kinh dị, chỉ có nguồn sáng duy nhất là từ những cây nến đang lụi tàn dần le lói như có thể dập tắt bất cứ lúc nào.

Người quản gia chợt đứng dậy đi ra khỏi căn phòng một cách nhanh nhẹn, giọng nói lại vang lên:

"Chờ đã! Người định đi đâu?"

Nhưng không có tiếng động đáp lại. Tất cả chỉ có sự tĩnh lặng của bóng đêm

Một lúc sau, người quản gia quay lại, trên tay hắn ta là một cốc nước. Hắn đi tới gần quan tài, giơ tay vào trong chủ nhân của thanh âm ra.

"Chờ... Chờ đã!"

Giọng nói vang lên đầy bối rối. Nhưng tay của người quản gia đã đưa vào trong quan tài và nhắc ra.

Một cô bé tóc bạc, đầu đội một chiếc mũ vải nhỏ nằm trên tay của hắn. Trên thân nàng là một chiếc váy hồng dài. Đó hoàn toàn là một cô gái dễ thương. Nhưng người quản gia lại nhanh chóng thả cô bé xuống bên cạnh chiếc ghế.

Hắn đưa cốc nước mà mình mang tới cho cô bé, nói:

"Cô chủ hắn là đã khát khô cổ phải không? Tôi đã bảo là không nên ngủ một giấc dài như thế mà."

Cô bé tiếp lấy cốc nước uống ừng ực, sau khi uống xong. Dùng tay áo lau khóe miệng. Nàng nhìn toàn bộ thân hình của mình, sau đó lẩm bẩm đầy thất vọng:

"Cơ thể vẫn như thế này... 7 năm mà lại không phát dục lên tí nào ư? Như thế này thì làm sao mà hấp dẫn Akuma được?"

Người quản gia...

Akuma là tên hắn.

Còn cô, cô chủ đang nghĩ lung tung gì thế?

"Cô chủ, khi nào thì chúng ta xuất phát sang phương Đông?"

Một lúc lâu, Akuma mở miệng ra hỏi:

"A... Đúng rồi nhì? Akuma, mau chuẩn bị Áo Choàng Ân Thân đi! Không thể để bọn Luyện Khí Sĩ phương Đông biết được! Dù sao là phải đi gặp nàng. Còn có..."

"Còn có gì thưa cô chủ?"

Chỉ thấy cô bé đỏ mặt nhìn hắn:

"Người vẫn chưa hôn ta chào buổi sáng nha..."

Akuma...

Mẹ nó! Có lúc nào phải đốt hết đồng sách ngôn tình trong phòng cô chủ đi mới được! Thứ này quá độc hại đi!

Akuma mặt không cảm xúc đi ra khỏi phòng. Để lại cô bé ngồi trong đó.

Cô bé thở dài. Gánh nặng đường dài a~

Bá tước Dracula 2000 năm tuổi tỉnh dậy. Thế giới dần dần bắt đầu xảy ra bão tố.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Biện pháp thôi miên vật lý

"Có thật là việc này sẽ không đau không?"

Trần Khai nuốt nước bọt hỏi.

"Người yên tâm. Thiếp đảm bảo việc này sẽ không đau lắm đâu. Người cứ nuốt vào đi!"

Từ Dạ giơ Tủy Tủy Đan trong tay về phía Trần Khai đáp. Giọng đầy dụ dỗ.

"Thời gian còn dài. Tôi nghĩ để ngày mai sẽ thử..."

Thấy Trần Khai trả lời như thế. Từ Dạ vẫn cứ giơ tay lên mà nói:

"Người không phải muốn tu tiên sao? Cứ uống viên đan dược này vào đã! Cho dù có công pháp mà không có đan dược thì cũng phải mất 3, 4 năm. Và lại..."

Thấy Từ Dạ đang nói bỗng nhiên ngừng lại, Trần Khai hỏi:

"Cô định nói gì tiếp thế?"

"Nam nhân nhát đau như người. Thiếp còn không thấy ai như vậy!"

Trần Khai...

"Dù sao thì tôi cũng sẽ bước vào tu tiên không sớm thì muộn. Không cần phải vội vàng như thế!"

Trần Khai quả quyết nói.

Thấy thái độ của Trần Khai như thế. Từ Dạ ngẫm nghĩ một lúc lâu. Chợt hai mắt nàng sáng lên, tay cầm lấy một cây dù nằm ở trong góc.

Đến bây giờ Trần Khai mới để ý tới cây dù này. Đó là một cây dù có màu đỏ có cán gỗ nâu, trên dù có thêu từng hoa văn đơn giản. Trong rất hợp với Từ Dạ khi nàng cầm lên. Không để ý đến việc Trần Khai nhìn chăm chăm vào cây dù này, Từ Dạ nói tiếp:

"Nếu người đã nhát đau như vậy thì thiếp đành phải sử dụng biện pháp thôi miên... Dù sao thì người cũng là người đầu tiên dùng biện pháp thôi miên khi sử dụng Tẩy Tủy Đan"

"Thôi miên?"

"Đúng vậy. Bây giờ người đứng yên nào... Thiếp dứt điểm ngay luôn."

Nghe Từ Dạ nói vậy, Trần Khai còn chưa kịp nói gì đã thấy đầu nhói lên. Sau đó hần dần mất đi ý thức, chỉ nghe tiếng của Từ Dạ thoảng thoảng:

"Biện pháp thôi miên vật lý! Người còn là người đầu tiên thử nha~"

CMN Biện pháp thôi miên vật lý! Cô ta là đang đánh ngất hần chứ?

- - -

Nhìn thấy Trần Khai nằm bất tỉnh trên bàn. Từ Dạ thở dài.

2000 năm trước nàng đặt phong ấn cho bản thân mình. Phong ấn này chỉ mở ra khi người lấy được nó có tiềm năng trở thành Thiên Tôn, cũng là cảnh giới hiện tại của nàng.

Nhưng mà từ đầu tới giờ quan sát thanh niên này. Từ Dạ chỉ cảm thấy...

Quá bình thường! Nhát đau, có chút nhát gan... Suốt 1 tiếng đồng hồ thuyết phục nhưng tên này còn lưỡng lự. Chả lẽ thành tiên đối với tên này không hấp dẫn ư?

Thậm chí nếu đặt hần ở giữa biển người thì Từ Dạ có khi còn không nhận ra hần.

Chả lẽ 2000 năm sau người có tư chất đều đi đầy đường như rau cải thế sao?

Tuy rằng khả năng tiếp nhận của tên này có chút biến thái nhưng tư chất cũng chỉ ở mức bình thường. Thậm chí cho dù có Vận Mệnh Chi Thụ công nhận nhưng nàng vẫn có chút không tin.

"Thôi được rồi... Có thể bồi dưỡng ra người thừa kế đều là xem công sức của người. Thiếp cũng không tin chính mình không thể bồi dưỡng ra một tên Tiên Tôn được! Dù sao hứa cũng đã hứa, nếu không thì tên đầu đất đó chết cũng không yên nghỉ được."

Nàng lăm bầm, tay kia cầm đan dược lên đưa vào miệng Trần Khai. Nhưng vừa lại gần bỗng dừng lại.

Trên mặt đất rơi xuống một trang giấy nhỏ. Có vẻ là nó rơi ra lúc nàng lấy đan dược ra.

Nhặt tờ giấy lên, trên mặt giấy có từng hàng chữ viết tay của người nào đó. Trông rất khó nhìn.

Nhưng Từ Dạ chẳng hề khó khăn khi đọc từng chữ một

[Lưu ý: Tẩy tủy đan chỉ có tác dụng khi đã luyện võ hơn 10 năm. Hay dùng nó cùng lúc với Cửu phẩm công pháp thì sẽ không gặp bất trắc gì.

P/s: nếu người vẫn cứng đầu dùng nó khi chưa đủ yêu cầu thì tự đào mộ đi]

Từ Dạ hít một hơi thật sâu, tờ giấy trên tay bỗng nhiên cháy rụi.

Cái tên này! Hần đã nói là có thể bước ngay vào con đường tu luyện mà? Sao bây giờ lại xuất hiện thêm hai yêu cầu này

Hình như Trần Khai chưa hề tu luyện võ công phải không? Như vậy khai thông kinh mạch sẽ nguy hiểm hơn nhiều chứ?

Suy đi tính lại, cuối cùng cũng gặp phải tình huống bất ngờ. Bộ công pháp này chỉ là Lục phẩm công pháp

Nàng đứng dậy, thân hình dần dần biến mất khỏi căn phòng này. Chỉ để lại tiếng hô hấp đều đều của Trần Khai.

- - -

"Người đến đây để làm gì?"

Nghe người nam tử trước mặt nàng hỏi. Từ Dạ nhàn nhã cười đáp:

"Thiếp nghe đồn rằng người có một bộ công pháp luyện thể rất tốt. Nay thiếp muốn chiêm ngưỡng nó. Không biết người có bằng lòng hay không?"

Cứ việc tỏ ra nhàn nhã nhưng nàng không có chút nào khinh thường nam tử trước mặt nàng. Một mình hần đại chiến gần hơn vạn tên Luyện Khí Sĩ khi hần mới vào Hợp Thể Kỳ. Bây giờ hiển nhiên hần chỉ có mạnh hơn chứ không hề yếu đi chút nào.

Hơn nữa, Ở nước Việt cũng có một gã Thiên Tôn khác còn đang chìm trong giấc ngủ! Không thể tùy tiện gây chuyện được!

"Hàng trăm năm trước. Nước người dẫn quân sang đánh nước Việt. Đổ sát hàng ngàn người vô tội. Nếu ta không ra tay thì nước Việt đã không tồn tại đến bây giờ rồi, thù oán còn

chưa dứt. Bấy giờ người lại có âm mưu gì?"

Nam từ trước mặt đứng dậy, Từ Dạ cười cười đáp:

"Thiếp ngủ say 2000 năm mới dậy. Làm sao có thể quản được việc này? Và lại, hai ngàn năm trước chúng ta từng là đồng đội, có gì bây giờ phải thù hằn nhau như thế?"

"Hừ! Hai ngàn năm trước người tính kế toàn bộ chúng ta. Nếu Lạc Long Quân không phát hiện ra, phải chăng là toàn bộ chúng ta đều trở thành quân cờ rồi?"

Nam từ đi ra ngoài, hình dáng của hắn dần lộ rõ ra, thân cao 10 trượng, mắt rộng mày dài. Trên người còn đeo bộ giáp sắt. Toàn thân hắn tỏa ra một luồng khí thể trong vô hình.

"Người đừng nói như thế nha~ Dù sao nếu không có thiếp thì tất cả các người phải chăng đã ngủ say hơn vạn năm rồi?"

"Hừ! Ta không hiểu tại sao Lạc Long Quân lão tổ lại không ra tay giết người!"

Đáp lại hắn, Từ Dạ mỉm cười nói:

"Nhưng thiếp muốn ra một điều kiện trao đổi với người nha~. Mà lại là một cuộc trao đổi lời lãi đấy"

"Người cứ nói xem? Nếu phát hiện ra âm mưu của người thì ta không ngần ngại ra tay tiêu diệt người bây giờ"

Nam từ thấy Từ Dạ nói thế, hắn nhiu mày lại.

"Thiếp chỉ cần một bộ cửu cấp công pháp, là loại có thể tu luyện đến khi thành tiên. Đổi lại..."

Nhìn thấy Từ Dạ đang nói bỗng ngắt quãng, nam nhân không nói gì thêm. Chỉ im lặng nhìn nàng, hắn đã quen với cách nói đáng ghét này nhiều năm về trước.

Nhận thấy nam từ không có ý muốn hỏi mình. Từ Dạ nói hết luôn một lần:

"Thiếp sẽ bồi dưỡng ra được một tên Tiên Tôn. Như vậy thì nước Việt sẽ thêm một tên Thiên Tôn, thiếp lại hoàn thành nguyện vọng của tên đó. Người thấy như thế nào? Đòi bên cùng có lợi nha"

"Thiên Tôn? Người nghĩ Thiên Tôn là cát sỏi đầy đường à? Đến cả ta cũng còn chưa đạt đến đó"

Chỉ thấy Từ Dạ mỉm cười nói:

"Thiếp xin thề với Thiên Đạo. Nếu không bồi dưỡng ra một tên Thiên Tôn cho nước Việt. Thiếp sẽ thân tử đạo tiêu, thần hồn cũng tiêu vong!"

Bầu trời nổi sét lên như chấp thuận câu nói của Từ Dạ. Đây là một trong những hình thức của mọi người tu luyện cả ở phương Đông lẫn Phương Tây. Thề với Thiên Đạo, nếu trái với lời thề. Kết cục sẽ là tiêu vong, không thể nào phục sinh bằng mọi biện pháp gì.

Nam từ trầm mặc một lúc lâu.

Nữ nhân trước mặt hắn điên rồi!

Nàng đang bị Thiên Đạo truy sát lại dám thề với Thiên Đạo! Như thế khác gì tự sát?.

Sau một thời gian, hắn khẽ hừ. Tay ném ra hai bộ công pháp:

"Không biết là người có âm mưu gì! Nhưng đã người dám thề với Thiên Đạo, góp phần giúp cho nước Việt và nể mặt "Tên đó" ta sẽ ra tay giúp người một lần."

Từ Dạ hai tay cầm lấy, mỉm cười đáp:

"Đa tạ. Không hổ là Phù Đồng Thiên Vương. Ra tay cũng là hai bộ công pháp"

Nam từ phẩy tay, thân hình dần dần lại hóa thành tượng đá.

"Người đi đi. Ta không còn gì để bàn luận nữa, dù sao thì kiếp nạn thế giới sắp tới, ta cũng phải góp phần tích sức chống lại."

Nhìn thấy nam từ hóa thành đá. Từ Dạ thở dài, khẽ thì thầm:

"Dù sao thì cũng là lỗi của thiếp. Một mình thiếp sẽ xử lý mọi việc..."

Nhưng mà Phù Đồng Thiên Vương không còn nghe thấy gì nữa. Hắn đã hóa thành tượng đá, có lẽ khi nước Việt bị xâm lấn, hay thế giới có xảy ra chuyện gì. Hắn sẽ lại thức tỉnh một lần, tay cầm gậy tre lên chống lại. Như là năm xưa vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lần sau đội ta nói hết được không?

Từ Dạ trở về. Thấy căn phòng vẫn như cũ. Trần Khai vẫn yên tĩnh nằm ngủ trên ghế.

Ngồi xuống trước mặt Trần Khai, nàng lấy ra hai quyển công pháp mà Phù Đồng Thiên Vương giao cho nàng.

Từ Dạ lật quyển công pháp đầu tiên ra, trên bìa của nó ghi một hàng chữ: "Luyện Khí Quyết". Nàng lật từng trang ra, ngẫm nga đọc từng chữ một:

"Nhất luyện khí, nhị trúc cơ, tam kim đan, tứ nguyên anh..."

"Luyện khí nhất khai môn, nhị sinh môn, tam thương môn..."

Giọng của thiếu nữ trong trẻo vang lên khắp cả căn phòng. Theo từng nhịp đọc của nàng, trong không khí ngưng tụ ra thành từng chữ một lơ lửng xung quanh Trần Khai.

Dần dần, các chữ lơ lửng gần Trần Khai hơn rồi nhập vào trong cơ thể hắn. Trần Khai vẫn không có một cử động gì, nhưng khuôn mặt hắn bắt đầu trở nên dễ chịu hơn.

Đến một lúc sau, Từ Dạ lấy Tây Tựu Đan ra, nuốt vào trong miệng Trần Khai.

Nam nhân ngủ say, nữ nhân ngồi một bên ngâm thơ suốt một thời gian dài.

- - -

"Đây là đâu?"

Trần Khai ngán ngẩm hỏi, hắn đã đứng ở vùng không gian tăm tối này trong một thời gian dài. Ở nơi đây chẳng có gì ngoài một mảng bóng tối dày đặc đập vào mắt hắn.

Hắn đã đi quanh đây suốt hơn 1 tiếng đồng hồ nhưng vẫn không tìm được lối ra, hắn chỉ nhớ được rằng Từ Dạ dùng biện pháp "Thôi miên vật lý" lên hắn, sau đó...

Sau đó không có gì nữa, rồi hắn đột nhiên xuất hiện ở đây.

Nhưng hắn không cảm thấy sợ hãi hay tinh thần, lí trí có vấn đề gì ở đây suốt hơn 1 giờ cả. Chỉ có thể nói rằng nơi đây cho hắn cảm giác rất quen thuộc, cứ như hắn đã từng đến đây rồi.

Chợt, trong không gian bóng tối này bắt đầu xuất hiện các ký tự tỏa sáng lơ lửng trên đầu hắn.

"Những thứ lơ lửng sáng kia là gì nhỉ?"

Trần Khai lăm bắm, tay đưa lên ý đồ đụng vào nó.

Phản ứng cơ bản của một con người, thấy thứ gì lạ là phải giơ tay đụng thử xem.

Vừa chạm vào một ký tự, hàng loạt ký tự khác lại bay nhanh hơn về phía hắn. Mọi ký tự xung quanh hợp lại thành một hàng chữ, cùng lúc đó, một thanh âm trong trẻo của cô gái mà Trần Khai gặp sáng nay vang lên.

"Nhất luyện khí, nhị trúc cơ, tam kim đan, tứ nguyên anh..."

Vừa nghe thấy thanh âm này, Trần Khai bỗng cảm thấy trong cơ thể mình tuôn ra một luồng năng lượng ấm áp bao phủ khắp cơ thể. Một cảm giác dễ chịu khiến hắn không thể nào không nhắm mắt hưởng thụ được.

Xem ra là Từ Dạ nói đúng, tuy quá trình thôi miên vật lý có hơi khó chịu nhưng về sau lại dễ chịu hơn thật!

Trần Khai trầm nghĩ như vậy. Nhưng chỉ sau đó, cả cơ thể của hắn cảm thấy nhói đau toàn thân, bắp thịt như bị xé rách ra, thân thể không nơi nào là không có cảm giác đau đớn này. Hắn hét lên một tiếng:

"Bà già này! Đau thế này mà cô nói không đau!"

Sau đó, hắn ngất xỉu.

Trần Khai- Đo ván ngay tức thì.

- - -

Từ Dạ vẫn cứ ngâm nga đều đều. Chợt một lúc sau khi nuốt Tây Tựu Đan, Trần Khai kêu lên đau đớn.

Từ Dạ nhìn vào hắn, đầu ngón tay của nàng sáng lên, nàng giơ ngón tay lên không trung như định viết gì đó. Hiển nhiên, nàng đang muốn làm dịu cơn đau của Trần Khai.

"Bà già này! Đau thế này mà cô nói không đau!"

Nghe thấy thế, Từ Dạ bỏ tay xuống, tiếp tục ngâm nga.

Là đàn ông thì phải tập chịu đau chứ!

Cố lên Trần Khai, hãy cố làm nam nhân chân chính đi nào!

- - -

Uỳnh!!!

Một thanh âm đột ngột nổ tung lên trong đầu của Trần Khai làm hắn tỉnh dậy.

Mặc dù hắn đã bất tỉnh trong suốt khoảng thời gian này, nhưng Luyện Khí Quyết đã dung nhập hoàn toàn vào trong đầu hắn. Hắn cũng không ngờ rằng việc tu luyện lại dễ dàng như vậy. Bấy giờ hắn đã đột phá Khai Môn, chính thức trở thành một Luyện Khí Sĩ.

Luyện Khí Sĩ chia làm nhiều cấp bậc, thấp nhất là Luyện khí tăng, chia làm tám môn.

Tiếp theo là Trúc Cơ tăng, Kim Đan tăng, Nguyên Anh tăng...

Nhưng như vậy vẫn chưa dừng lại, trong đầu Trần Khai lại xuất hiện thêm một bộ công pháp mới.

Thanh Trúc Quyết

Trần Khai "Độc" bộ công pháp này trong đầu mình một hồi lâu, hắn ngạc nhiên lắm lắm

"Khắc xuất... khắc nhập..."

Ngẫm nghĩ một lúc lâu.

Cái này mẹ nó không phải trong truyện cây tre trăm đốt à!!!

Người nghĩ rằng đặt tên công pháp theo kiểu văn vẻ là có thể đánh lừa được Trần Khai ta đây à? ㄟ(ㄔ)ノ

Được rồi... Phải công nhận là hắn cũng không nhận ra thật.

Về phần công pháp này là gì: Công pháp này có 7 thức, nhưng hắn giờ chỉ mới học được 2 thức:

Thức thứ nhất: Luyện

Thức thứ hai: Khắc Xuất Khắc Nhập.

Đầu tiên, hắn phải luyện hóa các đốt tre, luyện hóa càng nhiều đốt, Khí trong cơ thể hắn càng nhiều.

Thức thứ hai, nghe tên thì mọi người cũng đã biết rồi, đừng có nói là các người chưa hề đọc Cây Tre Trăm Đốt nhé! Đọc Khắc Nhập để các đốt tre nối lại với nhau, Khắc Xuất để các đốt tre tách rời ra.

Trần Khai vẫn có cảm giác như hắn đang nằm mơ. Ngày hôm qua hắn còn tự bảo rằng không nên mơ mộng hão huyền, vậy mà hôm nay điều không tưởng này lại xảy ra!

Tất cả dường như một giấc mơ vậy.

Đúng rồi! Tất cả điều này là do Từ Dạ mang lại cho hắn, khi tỉnh lại phải tìm cách báo đáp nàng mới được.

Trần Khai vừa nghĩ như vậy, từng hàng chữ trên không trung đột nhiên thay đổi.

Chúng bắt đầu hòa vào nhau, tạo thành một bức tranh.

Trong tranh, một người nam tử mặc toàn thân cổ trang. Khí chất ôn hòa, trên tay hắn cầm một thanh kiếm ngắn.

Nhìn lên trên trời, hắn nhẹ nhàng giơ kiếm lên, vung xuống.

Một đạo kiếm khí khổng lồ bay ra, vút thẳng lên bầu trời, chia bầu trời thành hai nửa. Hắn mỉm cười, nhìn về phía Trần Khai, nhẹ nhàng nói:

"Người đã học được chưa? Dạ Dạ?"

Trần Khai...

Thực xin lỗi, Dạ Dạ không ở đây, tiểu đệ là Trần Khai. Ngài gọi nhầm người.

Còn có, người vừa rồi chém ra một kiếm như thế, tiểu đệ bất lực học tập. Xin nguyên bái phục.

Dạ Dạ?

Trần Khai giật mình, hình như hắn thấy cái tên này có chút quen quen.

Dạ Dạ?

Từ Dạ?

Ehm... Có khi nào cả hai là cùng một người sao?

Vậy vị lão đại này là ai? Sư phụ của nàng?

Có thể lắm!

...

- - -

Ở bên ngoài, Từ Dạ đang ngẫm nga công pháp bỗng dừng lại.

Trên người Trần Khai đột nhiên xuất hiện khí tức của "hắn". Nhưng chỉ thoáng qua một lúc thì liền biến mất.

Nàng ngẫm nghĩ một hồi lâu, sau đó lắc đầu.

Không thể nào, hắn đã chết rồi.

- - -

"Ái chà... Tư liệu nghiên cứu cơ à? Những 2 GB luôn? Người chơi lớn thật nha~"

Giọng nói của một thiếu nữ vang lên bên cạnh Trần Khai, hắn mở mắt ra.

Xung quanh vẫn là căn phòng trọ nhỏ mà hấn ở suốt 2 năm trời. Chỉ khác là bây giờ, một thiếu nữ mặc đồ cổ trang đang ngồi trên ghế trước laptop của hấn. Hai tay không ngừng di chuyển con chuột. Chặc chặc liên hồi. Trên màn hình máy tính, một hàng tên video xếp dọc theo màn hình. Có thể thấy những cái tên khá cổ điển như "Phim S** cực mạnh"(Đã lược bớt cho hợp thuần phong mỹ tục).

Trần Khai...

Cô không phải ngủ say suốt 2000 năm sao? Thế khả năng thao tác máy tính là bẩm sinh à?

Hấn nhớ là mình đã mã hóa toàn bộ rồi mà?! Còn qua ba tầng mật khẩu, sao bây giờ nàng lại tìm ra được?

Bộ dáng cô ta trông thanh thoát như thế là cái gì? Không phải cô ta là người cổ đại sao?

Các trang báo đều nói người lớn tuổi ít tiếp cận với đồ điện tử, mù điện tử? Bộ các bác nhà báo, phóng viên đang chém gió hết ư?

Nhận thấy Trần Khai đã tỉnh dậy, Từ Dạ híp mắt cười nhìn về hấn:

"Ái chà... Người đã tỉnh dậy rồi. Thiếp đã chờ người suốt 10 tiếng đồng hồ đấy. À, Tài liệu nghiên cứu của người rất thú vị nha~"

"Cô nói gì? Tôi ngủ suốt 10 tiếng?"

Cô không cần phải nói thêm về tài liệu nghiên cứu đâu.

Trần Khai tự bổ sung thêm câu sau vào trong lòng.

"Đừng vậy! Thiếp cứ cho là người chỉ cần 30 phút là được, hay nhiều nhất là 3 tiếng. Ai ngờ là suốt 10 tiếng cơ, chưa kể là còn có thiếp ở bên phụ đạo nữa. Chà lẽ..."

Nói đến đây, Từ Dạ tròn tròn đôi mắt của nàng, sững sờ che miệng:

"Người dùng tài liệu nghiên cứu quá nhiều rồi tự ngộ ra bộ sách công pháp nào đó sao? Cũng không phải là không có khả năng này nha..."

Mẹ nó! Cô có thể không đề cập đến tài liệu nghiên cứu của tôi không?

Trần Khai oán thăm, miệng giải thích:

"Cô nghĩ quá nhiều rồi, tôi chỉ mơ thấy một người đàn ông..."

Hấn còn chưa dứt lời, Từ Dạ kinh hãi thốt lên:

"Cái gì? Người cảm thấy phụ nữ chưa đủ sao? Các em gái trong tài liệu nghiên cứu của người đều rất xinh mà. Chà lẽ... Người đổi khẩu vị?"

Móa! Để tôi nói hết một lần xem nào!

Còn nữa, cô làm ơn đừng lôi vạ tài liệu nghiên cứu vào được không?

"Người đàn ông đó vung lên một trường kiếm chia đôi bầu trời, sau đó ông ấy hỏi rằng..."

Nói đến đây, Trần Khai đột nhiên im lặng. Thấy như thế, Từ Dạ tò mò nhìn hấn:

"Hấn nói với người?"

"Dạ Dạ...?"

"Xem ra là người chán sống quá mức rồi!"

Mịa nó! Đợi tôi nói hết luôn một lần xem nào!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

"Vậy là người được nhận được một vị cao thủ truyền thừa? Hơn nữa vị đó còn biết đến thiếp?"

Từ Dạ nghe được Trần Khai kể lại, nàng bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ.

Tên này may mắn như thế ư? Vừa mới bước vào con đường tu chân chưa đến một ngày đã nhận được truyền thừa. Người không nghĩ đến nỗi khổ của mấy tên tán tu vất vả lặn lội tìm kiếm cơ duyên à?

Hơn nữa, tên này hoàn toàn chỉ ngồi một chỗ để cơ duyên đến tay. May mắn đến thế nào cũng không thể được lợi như vậy chứ?

Có khi nào hai bộ công pháp mà nàng đưa cho hấn là nguyên nhân không?

Nghĩ tới đây, nàng lập tức lắc đầu.

Không thể nào, nàng đã dùng thức thần để xem xét. Đây chỉ là hai bộ Cửu phẩm công pháp bình thường.

Vậy có khi nào tên này đang thức tỉnh trí nhớ kiếp trước không?

Hay là đoạt xá, trọng sinh thất bại?

"Nhức đầu thật! Không nghĩ nữa, chuyện của người người tự lo!"

30 phút sau, Từ Dạ lại nằm ý vào trên ghế. Bỏ mặc Trần Khai ngẩn ngơ ở bên cạnh.

Nhìn thấy dáng vẻ vô trách nhiệm của nàng, Trần Khai thở dài. Quên đi, dù sao cũng không có hại cho hắn. Không bằng ngày sau tu vi thăng tiến, trở thành một "Con tốt thì" lại tìm hiểu cho biết.

Hắn đi vào trong phòng tắm, thay một lượt quần jeans, áo thun rồi đi ra ngoài. Trước khi đi hắn còn nói:

"Tôi đi mua chút đồ, cô có muốn đi cùng không?"

"A, thiếp bận rồi. Người đi vui về nha."

Nghe thấy Từ Dạ đáp lại, Trần Khai đóng cửa. Bước đi ra ngoài để mua tre về luyện hóa.

2 tiếng sau, hắn về nhà. Trên tay còn mang theo hai hộp com. Cũng không có mấy anh công tử giàu có nào đi ra để hắn trang bức, và mặt hay tình trạng anh hùng cứu mỹ nhân bị viết nát kịch bản xảy ra cả.

Hắn đi vào trong phòng, Từ Dạ đã đi đâu đấy, có lẽ là nàng bận việc gì đó.

Ăn xong bữa tối, bày các đốt tre lên trên bàn. Hắn bắt đầu làm theo như những gì được ghi trên Thanh Trúc Quyết.

Hai tay chạm vào một đốt tre, cố gắng dùng khí truyền vào đốt tre. Sau đó bắt đầu khắc kết trận lên đốt tre. Mọi chuyện chỉ có thể, quả thật là rất đơn giản.

6 tiếng sau.

Trời đã bắt đầu sập tối, ánh hoàng hôn lóe qua cửa sổ. Một khung cảnh bình yên cho dấu hiệu kết thúc của một ngày.

Trần Khai cắn răng, lấy đốt tre thứ bảy ra. Bên cạnh hắn là sáu đốt tre khác đã bị hủy.

Không hiểu như thế nào, cứ mỗi lần hắn định kết thúc trận pháp thì đốt tre lại nổ.

Nổ dứt khoát, quyết chí mà nổ. Ý chí của đốt tre đầu tiên còn truyền lại cho những đốt tre sau. Từng đốt tre thi nhau mà nổ như muốn cưỡi vào mặt Trần Khai.

Mà bên cạnh hắn, Từ Dạ đã về từ lúc nào. Nàng tay cầm một cây bút lông đang không ngừng viết chữ lên xấp giấy vàng nhỏ.

Một lúc sau, nàng đặt bút xuống. Nhìn về Trần Khai, nói với giọng đầy khinh bỉ:

"Thế mà một đốt cũng không luyện hóa thành. Thiên phú của người thực rất... nát đấy Trần Khai"

Còn không cần có ngồi bên đầm tâm đầu!

Trần Khai cắn răng, tay cố gắng điều khiển khí để khắc trận pháp lên đốt tre. Cứ mỗi lần vẽ thêm một nét thì khí trong cơ thể hắn càng khó khống chế hơn Mọi việc đều khá thuận lợi cho đến giai đoạn cuối cùng

Hắn cố gắng giữ tay mình không run, bắt đầu định đưa tay chấm vào trong trận pháp. Chợt thấy Từ Dạ ném cây bút lông trên tay nàng ra, nói:

"Thiếp cho người mượn đấy, dùng xong nhớ trả cho thiếp."

Trần Khai ngạc nhiên vô thức dùng tay kia tiếp lấy, khi cầm cây bút lông. Hắn có thể cảm giác rõ ràng rằng khí trong cơ thể mình đang tụ tập lại trên đầu viết của cây bút lông. Bây giờ Trần Khai có thể khống chế chân khí của mình dễ dàng

"Cái này..."

Nhận thấy Trần Khai định nói gì. Từ Dạ mỉm cười đáp:

"Đúng... Đó là một kiện pháp khí nha~. Hơn nữa phẩm giai của nó cũng không thấp."

Trần Khai nghe vậy, hắn nhanh tay vẽ trận pháp lên đốt tre một cách dễ dàng. Có đường uốn lượn, có đường thẳng tắp. Nhưng những thứ đó không làm khó được Trần Khai nữa.

Đối với việc này. Trần Khai sâu sắc cảm nhận được việc chơi game có trang bị cao cấp như thế nào.

Nếu như bạn muốn tiết kiệm tiền, có thể dùng trang bị bình thường hay thậm chí là tay không đi đánh quái. Nhưng đừng hỏi vì sao bạn lại nhanh chết như thế.

Còn nếu bạn là đại gia. Ở lv1 mua luôn một trang bị lv50, đảm bảo một đòn chết một con quái.

Có trang bị cao cấp là sung sướng như thế đấy...

(Câu trên trích từ một vị người chơi nghèo nàn không nguyện ý tiết lộ danh tính)

Khi kết thúc khâu cuối cùng, Trần Khai thở phào, đặt bút xuống. Ở trước mặt hắn, một đốt tre lơ lửng trên không trung, trận pháp được vẽ trên đốt tre hoàn toàn đã hòa nhập với nó. Đốt tre phát ra ánh sáng chiếu khắp căn phòng. Trần Khai cảm giác rằng bây giờ đốt tre hoàn toàn bị hắn khống chế, có thể làm cho nó lăn qua, lăn về. Còn để nó bay thì... Hắn thực sự bất lực a (Che mặt).

Nhưng không chỉ có thế, khí trong cơ thể hắn bỗng dưng tăng lên một phần nhỏ.

Đây chính là tinh hoa của Thanh Trúc Quyết.

Mỗi đốt tre đều ẩn chứa một đoạn linh lực rất tinh thuần, luyện hóa nó càng nhiều càng rút được nhiều linh lực của nó hơn. Chỉ cần người luyện hóa được 99999 đốt tre thì không cần phải tu luyện nữa. Người hoàn toàn vô địch.

Lý thuyết là thế, nhưng Trần Khai cảm giác rằng hắn chỉ có thể luyện hóa thêm một đốt nữa. Hơn nữa đốt tre vừa được luyện hóa hoàn toàn chỉ là da lông bên ngoài, không vào sâu được tinh hoa của nó. Chưa kể là khí trong cơ thể của Trần Khai đã cạn kiệt từ lâu rồi.

"A.... người làm xong rồi à?"

Nghe thế, Trần Khai quay sang bên cạnh.

Nhưng vừa quay sang, hắn cảm giác như là mình đang bị si nhục.

Ở bên cạnh hắn, Từ Dạ đang sắp xếp các đốt tre thành một tòa thành nhỏ. Có đốt được nung phóng to ra, có đốt lại được thu nhỏ lại. Nhưng tất cả chúng đều có phẩm chất vượt qua đốt tre mà Trần Khai vừa luyện hóa. Nếu như nói đốt tre của Trần Khai là một ngôi sao nhỏ thì đốt tre của Từ Dạ hoàn toàn có thể sánh với mặt trời đi.

Giống như khi chơi game. Người lùn được một vũ khí lv50, kết quả tự tin đi thách đấu top.

Chợt nhận ra, người đứng top lại là cấp 100, khi đó hắn ta một đòn đánh bại người rồi suất khí bỏ đi.

Thực lực chân chính mới là chân lý.

(Câu trên trích từ một vị đại gia không nguyện ý tiết lộ danh tính)

Về phần Từ Dạ, loay hoay xếp xong tòa thành. Nhìn thấy còn thừa một đốt tre, nàng ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi nhìn sang Trần Khai.

"Đây, cho người..."

Đốt tre bay về phía Trần Khai, cùng với đốt tre trước đó mà hắn luyện hóa gắn lại với nhau. Cùng lúc đó, Trần Khai cảm giác khí trong cơ thể mình tăng lên một cách nhanh chóng. Bắt đầu phá vỡ một rào cản gì đó trong cơ thể hắn.

Trần Khai, đột phá sinh môn!.

Đến lúc này, Trần Khai mới cảm giác được...

Có phú bà bao nuôi. Thật sung sướng nha!

- - -

Tại một căn phòng ngủ nào đó. Một người thiếu niên tỉnh dậy.

Hắn ngơ ngác nhìn ra xung quanh, lẩm bẩm nói:

"Mình vẫn còn sống? Không thể nào..."

Hắn chợt nhìn thấy cuốn lịch đặt ở trên bàn. Ngày 9/10/2019. Nhìn thấy thế, khuôn mặt của người thiếu niên lộ ra vẻ khó tin, sau đó tự hỏi chính mình.

"Mình trọng sinh về rồi? Thật sự là như vậy?"

"Dao Dao, mình sẽ không để cô ấy chết thêm một lần nào nữa!"

Đột nhiên, thiếu niên tay nắm chặt. Ánh mắt lóe lên vẻ phẫn nộ, hắn gầm lên:

"Trần Khai! Người cứ chờ đấy! Chính tay ta sẽ lấy mạng nhà người! Người cứ chờ đấy!"

- - -

Trong một khu rừng nọ. Một thanh niên khác bỗng nhiên tỉnh dậy, hắn hai tay liên tục sờ lấy khuôn mặt của mình.

Một lúc sau, hắn bình tĩnh bỏ tay xuống, nhìn xuống bờ sông, thấy khuôn mặt anh tuấn cũng đang nhìn chính mình. Hắn nhẹ cười:

"Xem ra chuyển sinh thành công rồi... Kế hoạch vẫn diễn ra như ý định nhĩ?"

Hắn nhẹ nhàng vỗ trên người mình. Trên thân hắn xuất hiện một bộ lễ phục màu trắng, trên cổ được thắt một chiếc nơ đỏ, tay từ trong hư không lòi ra một chiếc gậy chống xuống đất. Gõ đầu gậy xuống đất, không gian vỡ nứt ra tạo thành một lối đi nhỏ.

Hắn bước đi, trước khi vào bên trong đó, hắn còn nhẹ nói:

"Trần Ma Vương. Không biết người bây giờ đã trở thành cái gọi là luyện khí sĩ chưa nhĩ?"

Nhưng không có ai trả lời hắn, vết rách không gian nhanh chóng khép lại. Khu rừng lại trở nên tĩnh mịch.

- - -

Từ Dạ nhìn xem Vận Mệnh Chi Thư, trên trang giấy của nó không ngừng bị rối loạn.

Là ai? Vận mệnh đang bị thay đổi sao?

Nhấp một ngụm trà, nàng thờ dãi.

Xem ra là hắn nói đúng. Thế giới bắt đầu hỗn loạn rồi.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Hệ thống đang được kích hoạt..."

"Tiến độ 10%...20%... 90%..."

Hệ thống kích hoạt thành công, ban thường năng lực của trái ác quỷ Yami Yami No Mi. Ban thường khả năng làm chủ thân thể.

Yami Yami No Mi: Năng lực nắm giữ bóng tối. Được lấy ra từ thế giới One Piece

Khả năng làm chủ thân thể: Tạm thời nắm giữ quyền điều khiển thân thể của chủ ký sinh Trần Khai trong 15 phút.

Đỉnh! Nhiệm vụ được ban bố.

Nhiệm vụ 1: Chém giết 10 sinh vật thể đạt tới lv10

Nhiệm vụ 2: Giết Thiên Đạo Hóa Thân: Ngôn Linh Vương

- -

Trần Khai lơ mơ tỉnh lại.

A... Lại mơ thấy mấy giấc mơ kỳ quái nữa.

Nào là trong nhà xuất hiện một vị tiên nữ, sau đó hắn bắt đầu tu luyện. Bấy giờ hắn lại mơ thấy có được hệ thống, thật là càng ngày càng trở nên mơ mộng hảo huyền.

Nghĩ thầm như vậy, ngồi dậy trên giường. Mơ màng nhìn ra xung quanh, nhớ tới giấc mơ tối qua, Trần Khai lẩm bẩm:

"Khắc nhập... Khắc nhập..."

Nhìn thấy xung quanh vẫn không có gì xảy ra, Trần Khai che mặt.

Thật là xấu hổ, hắn năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Còn đọc thần chú?

Hắn nghĩ mình là người nào đó bẽ tre đánh giấc như trong cổ tích ư?

Nhưng rồi, trước mặt hắn. Hai đốt tre lần lần lại gần hắn rồi gắn liền với nhau. Quá trình kéo dài những 30 giây, nhưng hiện tại Trần Khai vẫn chưa phản ứng gì.

Trần Khai...

Mẹ ơi! Thật là "Khắc nhập" kia.

Bấy giờ hắn nên nói gì mới tốt đây?

Từ Dạ ngồi xem tivi. Đồng nghe thấy tiếng động trên giường. Ngẩng đầu qua, Trần Khai mơ màng ngồi ở trên giường. Mơ màng một lúc lâu, hắn hô:

"Khắc nhập... Khắc nhập..."

Hai đốt tre lần tới trước mặt hắn, gắn liền với nhau. Sau đó, hắn cứ ngồi yên như thế.

Từ Dạ...

Tên này đang làm gì thế? Mơ mộng ư?

Nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời vẫn đang sáng. Từ Dạ trầm mặc một lúc lâu, một lúc sau, nàng nghe thấy Trần Khai nói:

"Hệ thống?"

Từ Dạ...

Tên này là bị gì rồi đi?

Mà Trần Khai lúc này bỗng bừng tỉnh ra.

Hắn không có hệ thống, có thể hệ thống là một giấc mơ. Nhưng bây giờ hắn đã tu tiên!

Hơn nữa hắn còn nhặt được một thiếu nữ! THIẾU NỮ! THIẾU NỮ! Là THIẾU NỮ đó!!! (Điều quan trọng phải được viết hoa và nhấn mạnh nhiều lần)

Hơn nữa còn rất xinh đẹp.

Phải chăng đây là việc mà ông trời đền đáp cho hắn suốt bao nhiêu năm FA như thế này?

Nếu mà Từ Dạ biết suy nghĩ của Trần Khai. Chắc chắc nàng sẽ không ngần ngại tung ra một chưởng vào hấn.

Quả nhiên là đầu óc tên này có vấn đề. Hôn nữa cung phản ứng lại rất chậm chạp.

Nhìn thấy mặt Trần Khai hết ngơ ngạc đến sung sướng, Từ Dạ thờ dài.

Chợt nhận ra lấy hai quyền Cừu phẩm công pháp để trao đổi với Phù Đồng Thiên Vương là quá lỗ đây.

Cái tên tâm thần này? Thật sẽ tu thành tiên tôn ư?

30 phút sau

Trần Khai mặt mày sáng láng. Áo quần tinh tươm đi ra cầm cặp xách lên.

"Tôi đi làm đây! Chia khóa ở trong tủ áo"

"Ừm"

Hôm nay là thứ hai, hấn còn phải đến công ty làm. Hôn nữa biết ở phòng trọ của hấn còn một vị thiếu nữ, tinh thần sáng khoái hấn lên.

Tuy Trần Khai không phải là hạng người hám gái, nhưng vẻ đẹp của Từ Dạ chỉ ít là phải đạt tới cấp bậc đại mỹ nhân. Người bảo sao hấn không cảm thấy vui vẻ được?

Tuy thực chất nàng là một bà già mấy ngàn tuổi. Hôn nữa còn là thần tiên. Nhưng hấn cũng không có ý định cưa đổ nàng, chỉ là cảm thấy có một cô gái xinh đẹp trong phòng thì sẽ vui hơn thôi. Nghe mấy ông đồng nghiệp khoe khoang rằng trong nhà có vợ xinh biết nấu ăn, ôn nhu hiền lành. Trần Khai thực cảm thấy hả hê.

Trong nhà hấn có cả tiên nữ nha.

Cho nên mới nói. Đàn ông ở chung với thiếu nữ sẽ có hai loại: Cảm thú hoặc còn thua cả cảm thú.

Hiển nhiên, Trần Khai còn chẳng bằng cảm thú rồi. (ghét bỏ)

Về phần Từ Dạ có ý định ăn cắp thì... Mới là lạ. Nhà hấn có cái gì mà tiên nữ phải để ý?

(Thì thầm) Tài liệu nghiên cứu.

Ehm... có thể đừng đề cập tới chuyện đó được không?

- - -

Nhìn thấy Trần Khai đi xa. Từ Dạ trầm mặc.

Trên người hấn có một luồng khí tức rất quen thuộc.

Khí tức của Thiên Đạo.

Làm sao có thể được? Hấn chỉ là người bình thường, sao Thiên Đạo để mắt đến hấn được?

Thiên Đạo để mắt tới nàng rồi ư? Định thông qua hấn giết nàng?

Nàng che miệng khẽ cười.

Thiên Đạo ư? Nghĩ dùng kế này giết nàng?

Xem ra 2000 năm trôi qua, Thiên Đạo nghĩ rằng thứ đó còn có thể giết được nàng ư?

Một kế không thể dùng nhiều lần. Xem ra Thiên Đạo vẫn là không thể nào thông minh hơn được.

"Người muốn thông qua kế này giết thiếp. Thiếp lại muốn biến thứ này thành cơ duyên cho tên kia a~"

Giúp tên này nhiều như thế, đến lúc hấn thành Tiên Tôn phải bon chen thật nhiều mới được.

- - -

Trần Khai đang đi bỗng dừng lại.

"Quên mất là phải ăn sáng..."

Lầm bầm như thế, đi tới gần tiệm bán bánh mì. Nhìn vào hàng loạt loại bánh mì được trưng trên tủ kính. Khi lướt qua bánh khoai, Trần Khai sáng mắt lên, miệng nói:

"Chị ơi. Cho em một bánh khoai này."

"Của em đây. 8 ngàn nha em!"

Nghe chị bán hàng nói thế. Trần Khai một tay tiếp lấy bánh mì, tay kia đưa vào trong túi quần. Lấy điện thoại ra.

"Em dùng viettol Pay được không chị?"

"Ok em"

Trong lúc Trần Khai đang chuyển tiền. Một người học sinh cấp ba đi tới, khuôn mặt thanh tú, khí chất già dặn. Trần Khai thấy thế, thầm thờ dài.

Vì sao người với người lại phân chia như thế? Hắn cũng muốn có khuôn mặt đẹp trai như thế này.

Lướt qua lồng kính, người học sinh khẽ nói, giọng trầm trầm

"A, bánh khoai hết rồi hà chị?"

"Anh này mua cái cuối cùng rồi nha em"

Ngẩng đầu lên, vừa định nói gì đó. Trần Khai chợt im bật.

CMN! Nhìn hắn như thế làm gì?

Chỉ là một cái bánh khoai thôi. Có cần như là hắn giết vợ người ta thế không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Binh Vương không có gì lạ

Bầu không khí tĩnh lặng một lúc lâu.

Nhìn thấy bạn học sinh vẫn nhìn hắn đầy căm thù, Trần Khai nuốt nước bọt. Tuy hắn lớn tuổi hơn người học sinh này, nhưng...

Hắn đánh không lại bạn nhỏ trước mắt mình (nước mắt rùng rùng).

Xem người ta thân hình rắn chắc, khỏe mạnh như thế...

Vào thời khắc này. Trần Khai đã hoàn toàn quên mất rằng hắn đã tu luyện (được một ngày), người bình thường không có vấn đề gì đối với hắn cả. Thậm chí một mình hắn có thể đánh lại mười người.

Nhưng Trần Khai dưới sự giáo dục 12 năm của nhà nước đã học được lòng yêu đồng bào, một điều nhin chín điều lành, lời nói không mất tiền mua,... Công nuôi dạy của thầy cô bây giờ đã được đền đáp. Chỉ thấy Trần Khai nở ra một nụ cười ấm áp làm động lòng con người, tất nhiên là hắn tự cho là vậy. Nói:

"Bạn học sinh này. Mua trước được trước, bạn học sinh phải biết điều này chứ? Thôi thì để anh bán lại cho, 9000 đồng thế nào?"

Vô liêm sỉ!

Cô bán mì ngồi một bên nghe nói thế, ánh mắt tròn trắng nhìn Trần Khai.

Chưa thấy người nào như thế này. Mua bánh 8 ngàn bây giờ bán lại 9 ngàn?

Hơn nữa tên này còn bẻ một miếng ăn rồi mà?

- -

Sẽ biết là có ngày đối mặt với hắn, nhưng Lý Nam lại không ngờ là gặp nhau sớm như vậy.

Hôm qua trọng sinh về, hôm nay gặp kẻ giết mình trong tương lai. Ông trời là đang đùa hắn ư?

Lý Nam trầm nghĩ, cố gắng trấn tĩnh bản thân mình lại. Nhưng còn chưa kịp chờ hắn nói gì, người đàn ông trước mắt đã mỉm cười nói:

"Bạn học sinh này. Mua trước được trước, bạn học sinh phải biết điều này chứ? Thôi thì để anh bán lại cho, 9000 đồng thế nào?"

Ngươi mẹ nó đang cho ta là trẻ con ư?

Hắn ngày nào cũng ăn ở đây. Đùng cho là ta không biết bánh này 8 ngàn. Ngươi còn bon chen 1 ngàn làm gì?

Ngươi nghĩ như thế ta sẽ mua ư? Thậm chí ngươi còn đã ăn một miếng bánh nữa!

"Được! Tiền đây"

Lý Nam lấy tiền trong túi quần của hắn ra, đưa cho Trần Khai.

Quả nhiên vẫn là ăn trước rồi nói.

Trần Khai cầm lấy tiền, khuôn mặt mỉm cười như hoa. Độ thiện cảm với bạn học sinh trước mặt không ngừng tăng lên. Sáng sớm vừa ra khỏi cửa đã kiếm được tiền.

Quả nhiên hôm nay là một ngày may mắn!

Xem học sinh nhà người ta đi. Khuôn phép rõ ràng, áo quần lịch sự. Nói năng nhanh gọn, hơn nữa còn không tiếc tiền.

Xem ra tương lai bạn học sinh này sẽ có tiền đồ vô lượng.

Trần Khai lặng lẽ chọn một chiếc bánh mì khác, đi ra khỏi cửa. Trước khi ra khỏi cửa còn mỉm cười thân thiện nhìn bạn học sinh đó.

Lý Nam vừa đưa mì vào miệng, thấy Trần Khai mỉm cười thân thiện nhìn mình. Sóng lưng lạnh buốt.

Hắn đã nhận ra thứ gì ư?

Hắn biết rõ Trần Khai có sở hữu một thần khí gọi là Vận Mệnh Chi Thư. Cuốn sách đó có thể xem được vận mệnh của mọi thứ. Lẽ nào lúc còn là người bình thường Trần Khai đã có được thần khí ư?

Không được! Hắn chỉ mới mở ra khai môn, nếu bây giờ xảy ra chiến đấu thì người thua chắc chắn là hắn. Hắn có thể nhận ra trong cơ thể Trần Khai đang có hai nguồn năng lượng không ngừng tuần hoàn, chắc chắn là hắn ta đã mở ra Sinh môn.

Nhưng đây là chốn đông người, chắc chắn nếu có nhận ra thì hắn không thể ra tay với mình được. Long Tô sẽ ra tay bắt hắn ngay.

Tự nhủ như vậy, Lý Nam quay đầu. Bỏ đi ngay lập tức.

Không được, phải giết Trần Khai một cách nhanh chóng. Nếu không cứ để hắn phát triển thì trong tương lai lại sẽ sinh ra một Ma Vương mới.

- - -

Trần Khai sáng khoai bước vào công ty. Đã nghe thấy một người đang chào hắn.

"A. Chú tới rồi à? Trần Khai?"

Nhìn qua người đó. Vẻ mặt hèn mọn che hết cả khuôn mặt tuần tú của hắn ta, trên thân còn mang một bộ đồng phục bảo vệ. Một tay giơ lên chào với Trần Khai, tay kia còn đang cầm một điếu thuốc đang hút dở.

Hắn ta tên là Thiệu Tô. Hắn là bảo vệ mới thuê của công ty, nghe đồn hắn là binh vương xuất ngũ.

Nhưng điều đó Trần Khai cũng không quan tâm. Dù sao người ta có kết hôn cũng chả liên quan gì tới hắn.

Hắn và tên đó là bạn thân trong công ty này, hai người cùng vào công ty cùng một ngày. Bây giờ thì đã được một năm rồi.

"Ồ, mà chú nhìn có vẻ thành thạo thế?"

"Tất nhiên, chả lẽ ngày nào cũng có kẻ dám gây hắn trong này?"

Thiệu Tô hút một điếu thuốc. Hít một hơi thật sâu, sau đó hắn ho liên tục.

Nhìn thấy cảnh này, khỏe miệng Trần Khai khẽ giật giật.

Cái tên này hút thuốc không được mà sao hôm nay lại rảnh rỗi bày trò lung tung thế?

"Chú đang bày trò gì thế?"

Nhìn thấy Thiệu Tô dù ho sặc sụa nhưng vẫn cố gắng hút thêm vài điếu thuốc. Trần Khai tò mò hỏi.

"Anh đang tập hút thuốc"

Thiệu Tô đáp, nhưng vẫn không quên ho sặc sụa.

"không có chuyện gì rảnh rỗi bày trò ra à?"

"Không. Vân Lâm nói đàn ông hút thuốc rất đẹp trai!"

"Vân Lâm là ai?"

"Cái cô ca sĩ dạo này đang nổi trên báo ấy"

Nghe thấy câu trả lời. Trần Khai cảm thấy ngôn ngữ của mình không thể diễn tả được toàn bộ chuyện này.

Trần Khai giật bao thuốc trên tay, chìa phần bìa có in một dòng chữ đậm cho Thiệu Tô:

"Hút thuốc là dẫn đến cái chết từ từ và đau đớn"

Nhìn thấy như thế, Thiệu Tô cảm động nói với Trần Khai:

"Chú đang lo cho anh à? Anh..."

"Không. tôi khuyến khích chú lần sau hút nhiều nhiều vào..."

Thiệu Tô:...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chúng ta thật có duyên với nhau

Thiệu Tô nhất thời cảm thấy làm bạn thân với Trần Khai là một quyết định sai lầm. Hắn dập tắt điếu thuốc trên tay, ngẩng đầu nhìn Trần Khai.

"Tôi còn phải làm việc nữa. Chú cứ ở đó tập hút thuốc trước đi."

Trần Khai phẩy tay, đi vào trong công ty. Để lại Thiệu Tổ hút một điếu thuốc mới, đang tò mò quan sát hắn.

Ừm.. Mặt mày sáng láng, đồng phục bảnh bao. Trong cơ thể của bạn hắn có hai luồng năng lượng không ngừng tuần hoàn trong cơ thể.

Khoan...

"Khục... Khục..."

Thiệu Tổ miệng ho sặc sụa ngay tức thì. Mắt tròn trố nhìn Trần Khai.

Cái gì thế này? Tên này là người tu luyện? Tên này bắt đầu tu luyện từ khi nào?

Hay là hắn đang mơ?

Thiệu Tổ tự nhủ như vậy. Hai mắt nhắm chặt một lúc lâu, sau đó lại mở ra.

Ừm.. Hai luồng năng lượng vẫn đang tuần hoàn. Hóa tất cả chỉ là ảo giác...

Cái rầm! (Đập bàn)

Thằng này hôm trước mới là người bình thường. Đánh không lại cả đàn bà con gái, nghỉ một ngày lại là người tu luyện? Chú mẹ nó là thiên tài đi?

Một lúc sau, Thiệu Tổ mặt ngưng trọng trầm tư suy nghĩ.

- -

Trần Khai bước vào văn phòng. Tất cả mọi người vẫn đang cúi đầu làm việc, một vài người ngẩng đầu chào Trần Khai một tiếng, nhưng phần lớn vẫn tiếp tục làm.

Hắn đi tới cạnh bàn của mình. Mở máy tính ra, bắt đầu nhập số liệu thống kê vào.

...

Một buổi sáng qua đi, Trần Khai tắt máy tính. Công việc hắn cũng đã hoàn thành hơn phân nửa, cũng không cần phải gấp gáp như vậy.

Đi ra khỏi cửa công ty đã thấy Thiệu Tổ đứng chờ hắn. Vừa thấy Trần Khai bước tới, hắn đã nói:

"Chú làm xong rồi à? Đi ăn với anh chứ?"

Trần Khai mở miệng cười, nói:

"Được rồi. Hôm nay tôi vừa kiếm được thêm tiền, cứ để chú trả tiền cho bữa này đi."

Thiệu Tổ vỗ vai Trần Khai, đáp lại:

"Ok, nếu chú hôm nay kiếm được tiền thì để anh trả bữa này đi!"

Nói xong, Thiệu Tổ chột sững người.

Hôm nay chú kiếm được thêm tiền, bữa này để anh trả?

Cái logic kiểu quần què gì thế này?

Nhưng không chờ hắn kịp nói gì, Trần Khai đã bước đi nhanh hơn, đồng thời còn nói thêm:

"Nói rồi đấy, đi thôi! Lâu lắm mới có dịp ăn chùa."

Thiệu Tổ:...

Được rồi! Vì mục đích tìm hiểu thông tin, muốn bắt con tôm phải bỏ con tép. Chút tiền có đáng là bao?

Không được rồi... Ví của hắn đau quá!

- -

"Hôm qua chú đi làm gì mà tinh thần có vẻ sáng láng thế?"

Thiệu Tổ nhìn thấy Trần Khai đang tận hưởng món đất tiền nhất trong quán này. Gắp lên một cọng rau, bỏ vào miệng vừa nhai vừa hỏi.

"Ồ nhà. Cố gắng học tập cho giỏi, ngày ngày tiến lên phía trước!"

Trần Khai nhai một miếng thịt, hài lòng đáp lại.

"Chú có biết chém gió dễ bị trời đánh lắm không?"

"Trời đánh tránh bữa ăn."

"Đạo này vỗ mồm của chú có nâng cao lên nhĩ? Đến cả anh cũng có xu hướng bị chú áp đảo rồi."

"Quá khen!"

Trần Khai tò mò nhìn xung quanh căn nhà hàng này. Đây hoàn toàn là một căn nhà hàng sang trọng, hầu như những người xung quanh đây đều ăn mặc rất quan trọng.

Giống như là cái bát mặt áo âu phục mang theo cặp xách đang thưởng thức món gan bò ở trong góc, trông có vẻ thật lợi hại.

Hay là ở cái bàn lớn giữa nhà hàng có một ông già ngồi trò chuyện với người kia, khi thì nhăn mặt, khi thì giãn ra. Trông cũng rất lợi hại...

Hay là người thanh niên đang nói chuyện với ông già kia, từng cử chỉ đều trông rất thành thực, như là người trưởng thành... Cái quái gì vậy? Đây không phải là bạn học sinh mà hẳn là tiền vào sáng nay sao?

Khụ khụ, là trao đổi công chính mới phải!

- - -

"Nói vậy là cậu có thể chữa khỏi căn bệnh của ta? Cậu nhóc?"

Ông già trước mặt hỏi Lý Nam, trong lòng đã có chấn động không nhỏ.

Phải biết, căn bệnh của hắn đã dày vò hắn trong đau khổ suốt nhiều năm trời. Đi qua biết bao nhiêu lần khám bệnh vẫn không tìm ra cách để giải, các danh y đều bảo hắn nhận mệnh đi. Nhưng bây giờ người thanh niên trước mặt lại nói với hắn như vậy. Không chấn động mới là lạ.

"Đúng vậy..."

Cắt một miếng thịt bò bỏ vào miệng nhai, Lý Nam nhàn nhạt đáp.

"Chàng trai trẻ. Cậu biết việc đắc tội ta là kết quả kinh khủng như thế nào chứ?"

Lý Nam nghe nói thế, thân thể bỗng dừng lại, một lúc sau, hắn nhìn thẳng vào ông già trước mặt.

Lão già nhìn thấy ánh mắt của Lý Nam, thân thể bỗng trở nên run rẩy.

Đôi mắt đỏ... Đôi mắt của một kẻ đứng trên cao nhìn xuống. Đôi mắt của một kẻ đứng trên đỉnh của thế giới.

Không thể nào! Tại sao một học sinh cấp ba lại sở hữu nó được?

Lão già cố gắng giữ bình tĩnh, đáp lại:

"Được rồi! Điều kiện là gì?"

Như đã chờ câu nói của người đàn ông trước mặt đã lâu, Lý Nam đưa lên một bức hình. Trong hình, một cô bé đang nở nụ cười rạng rỡ đang ôm một con gấu.

"Như vậy... Cảm ơn vì bữa ăn. Còn có..."

Lý Nam lại nói tiếp, giọng đầy sát ý:

"Nếu cô bé bị tổn thương dù chỉ một cọng lông... Người sẽ phải lấy mạng của mình để trả giá!"

Không để ý đến ông già trước mặt, hắn cất bước đi ra ngoài.

"A... Lại gặp nhau rồi! Chúng ta có duyên nhỉ?"

Bước chân của Lý Nam bỗng khựng lại.

Cái giọng nói này...

Ông trời! Người mẹ nó là đang trên ta sao?

- - -

"Cô chủ, không nên chạy lung tung! Long Cục sẽ dễ mất đến chúng ta đấy!"

Cô bé vẫn cứ chạy tiếp, bất chấp người quản gia không ngừng nói. Chạy được một lúc lâu, cô bé bỗng dừng lại, tò mò nhìn vào một căn nhà hàng, miệng thì thầm:

"A... Nhà hàng..."

Người quản gia đuổi tới nơi, nhìn thấy cô bé nhìn chằm chằm vào trong căn nhà hàng đầy sang trọng. Nói:

"Cô chủ cảm thấy đói ư? Có cần chúng ta vào bên trong làm một bữa ăn không?"

Cô bé nghe nói thế, hai mắt sáng lên, đáp lại:

"Đúng rồi! Akuma, mau vào ăn đi! Ta đói rồi!"

Nghe nói thế, hai người một lớn một nhỏ bước vào trong căn nhà hàng. Cô bé ngồi lên trên ghế, Akuma đứng một bên, mặt lạnh lùng nói với người nhân viên:

"Tiểu thư đã đói rồi. Nhà hàng này có những món tái gì thì cứ đem ra. Tiền không phải là vấn đề!"

Nói rồi, tay phải của hắn ném ra một tấm vàng nhỏ. Người nhân viên ngạc nhiên một lúc lâu, sau đó mừng rỡ chụp lấy.

Giàu to rồi!

Nghĩ như thế, người nhân viên nhanh chóng chạy vào trong căn nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9: Người còn thật tin hấn

Lý Nam quay đầu lại, hấn có thể trông rõ mồn một mặt Trần Khai đang mỉm cười thân thiện với hấn.

Cố gắng nặn ra một nụ cười với kẻ thù của hấn ở kiếp trước, Lý Nam nói:

"Ồ... Thật bất ngờ."

Trần Khai nhìn thấy Lý Nam trả lời. Còn chưa kịp nói gì. Thiệu Tổ đã từ quầy thanh toán đi tới hỏi hấn:

"Người quen của chú đây à?"

Trần Khai cười vỗ vai Lý Nam làm hấn giật cả mình. Trả lời Thiệu Tổ:

"Không có gì. Chỉ là người mà tôi mới gặp hồi sáng thôi."

Mà lúc này, trong lòng Thiệu Tổ lại đang âm ỉ sóng dậy.

Trước mắt hấn, người thanh niên mà Trần Khai quen biết đang có một luồng năng lượng không ngừng tuần hoàn trong cơ thể. Cộng thêm hấn có thể thấy rằng đôi mắt của người trẻ tuổi đó hoàn toàn không khác gì đôi mắt của lão tổ trong tông môn. Đôi mắt mà chỉ những kẻ đứng trên đỉnh cao của thế giới sở hữu.

Không nghi ngờ gì nữa! Đây cũng là một người tu luyện. Hơn nữa hoàn toàn là một nhân vật ưu tú!

Trần Khai vừa định nói gì thêm, chợt thấy Thiệu Tổ lại gần Lý Nam, mỉm cười bắt tay Lý Nam, nói với giọng thân thiện:

"Chào em, là bạn của Trần Khai thì cũng là bạn của anh. Có gì cần giúp thì cứ nói cho anh! Đảm bảo anh sẽ giải quyết cho."

Bình tĩnh... Bình tĩnh.

Lý Nam tự nhủ như vậy.

Móa! Đây là lần thứ bao nhiêu hấn tự nhủ bản thân mình phải bình tĩnh rồi?

Ngày hôm nay có cần phải như thế không? Hết đối diện với kẻ thù kiếp trước của mình lại đến một nhân vật hoàn toàn có tu vi, cấp bậc hoàn toàn cao hơn hấn.

Xem ra Trần Khai bây giờ vẫn không hề đơn giản chút nào! Phải cẩn thận mới được!

Lý Nam mỉm cười, đáp lại Thiệu Tổ:

"Cảm ơn anh rất nhiều... Xem ra chúng ta cũng cùng là một loại người nhỉ?"

Thiệu Tổ giật mình.

Sao có thể??? Hấn đã áp chế tu vi của mình rồi mà? Người thanh niên này vẫn có thể nhận ra hấn là người tu luyện ư?

Mà Trần Khai đứng một bên. Nhìn thấy Thiệu Tổ và Lý Nam trò chuyện thân mật với nhau (Ít nhất tự hấn cho là như vậy), chợt cảm thấy lòng đầy nghi ngờ.

Thiệu Tổ từ khi nào lại trở nên hòa đồng như vậy?

- - -

"Sắp đến lúc rồi... Thừa tông chủ!"

Người đàn ông mặc trên thân mình một bộ trường sam nghe một tên đệ tử trẻ tuổi nói thế. Nhìn về phía nơi xa, lẩm bẩm:

"Thần Ma Chiến lại sắp mở ra... Xem ra phải gọi đại đệ tử về thôi!"

Nghe thấy tông chủ nói thế, một bên gã đệ tử cung kính bái chào, sau đó lui đi ra khỏi căn phòng.

Cùng lúc đó, trong một ngôi đền nhỏ ở trong một căn hẻm mà khó ai nhận ra được. Một người thanh niên trẻ tuổi với bộ đồ của nho sinh đang viết thư pháp.

Cứ mỗi lần nét bút qua đi, bức thư pháp dần dần trở nên sinh động hơn. Nét chữ như rồng bay phượng múa.

Bỗng nhiên, người thanh niên khựng người lại. Đặt cây bút xuống trên bàn, nhìn ra xa xa.

Ở một nơi khác, đứng trước mặt bức tượng Phật, người thầy tu chấp tay lạy ba lần, sau đó đi ra khỏi ngôi chùa.

Trong một trường học, một người thầy giáo đang tức giận thuyết giáo học sinh bỗng nhiên như cảm thấy gì đó. Hấn viết lên bảng dòng chữ thật to "Học sinh tự tìm hiểu tiếp", sau đó đi ra khỏi lớp học. Để lại vô số người học sinh ngơ ngác nhìn lên bảng.

Khẽ tay bắt một con sâu ra khỏi bông hoa nhỏ trong cánh đồng hoa của mình. Người phụ nữ trẻ tuổi khẽ gấp quyển sách trên tay lại, mỉm cười nhìn về một khoảng không.

Tất cả... Đều đang chuẩn bị cho bí cảnh mở ra.

- - -

Trần Khai nhìn thấy hai người trước mắt đột nhiên im lặng trong khoảng thời gian dài, mắt kiên nhẫn định nói gì thêm thì đột nhiên có việc xảy ra.

Trước mặt hắn, cả toàn bộ khung cảnh xung quanh bỗng nhiên ngừng hoạt động lại. Thông qua cửa kính chứng kiến ra bên ngoài đường còn thấy một vài chiếc lá còn đang "đứng tại chỗ trên không trung.

Cứ như là thời gian bị ngừng lại vậy.

Một bên hắn, Lý Nam bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Thần Ma Chiến??? Không thể nào, sao nó lại diễn ra sớm hơn 3 tháng được?

Chẳng lẽ việc hắn trùng sinh về đã gây ra hiệu ứng cánh bướm?

Thiệu Tổ nhìn thấy mọi thứ xung quanh đều bị ngưng lại. Khuôn mặt của hắn dần trở nên ngưng trọng.

Mở ra rồi. Thần Ma Chiến, đây là cơ duyên lớn, không thể bỏ qua.

Ở giữa căn nhà hàng, dần dần khung cảnh xung quanh đã thay đổi. Nơi đây đã biến thành một tòa thành cổ đại, không có gì ngoài một khoảng không trống rỗng không có sinh vật nào sinh sống ngoài ba người.

Khi cả ba người đang đứng hình, Trần Khai chợt lấp bấp hời:

"Thiệu... Tổ... Đây là đang có chuyện gì xảy ra?"

Lý Nam chợt cảm thấy Trần Khai đang làm mất mặt của ma vương trong tương lai. Chỉ là chuyện nhỏ như thế này thì làm hắn ta sợ rồi ư?

Thiệu Tổ nhìn thấy Trần Khai run lẩy bẩy như thế. Cần phải cảm giác mình làm gì để giúp Trần Khai bèn mở miệng an ủi:

"Được rồi... Đã đến nước này thì anh đành phải thú thật với chú."

"Thực ra đây là một vùng không gian tử thần. Nếu đã vào đây rồi thì phải chiến đấu cho đến chết, rồi người còn sống sót cuối cùng sẽ được ăn thịt gà!"

Lý Namr!!!

Ngươi đang làm đây là PUBG à? Cái kiểu gì mà chiến đấu đến chết??? Ăn gà???

Ngươi đang bày trò gì thế?

Trần Khai nghe thấy thế, cả người còn run nhiều hơn. Thiệu Tổ lại được đà lấn tới:

"Vậy nên... để loại bỏ đối thủ thì... Xin lỗi! Trần Khai!"

Nói rồi, hắn làm bộ như là lao vào Trần Khai.

Trần Khai chợt né ra, sau đó từ trong người lòi ra một đốt tre nhanh chóng đánh vào đầu Thiệu Tổ.

Thiệu Tổ:!!!

Hóa ra chú còn có chiêu này??? Còn có, đốt tre là cái gì?

Lý Nam nhìn thấy cảnh hai người như thế. Lòng cảm thấy vô vọng.

Hai tên này, một lúc sau yêu thú đi tới thì có còn sinh tồn được không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ông trời hiện thân

Một lúc sau, cả Thiệu Tổ nhìn thấy Trần Khai cúi đầu gối thờ hồng hộc. Thờ phào nhẹ nhõm nói:

"Tốt lắm, xem ra bây giờ chú đã bình tĩnh lại đi? Quả nhiên là cha anh nói đúng, anh rất có tài trong việc an ủi người!"

Cái rắm! Ngươi đây là đang dọa người!

Trần Khai và Lý Nam đều trong lòng phun nước bọt. Nhưng Thiệu Tổ vẫn nói tiếp:

"Chú biết đây là đâu không?"

"Không biết?"

Trần Khai trả lời, như đoán được trước câu trả lời của Trần Khai. Thiệu Tổ hai tay vòng quanh ngực, khuôn mặt đầy tự hào nói ra:

"Đây là bí cảnh của một vị đã độ kiếp thành tiên xây dựng ra! Cứ mỗi năm mười năm nó lại lựa chọn ngẫu nhiên số ít người tu luyện vào đây. Đã vào được đây đều là thiên tài, không thì cũng là một tên đầy may mắn!"

Thiệu Tổ vừa dứt lời, Trần Khai cúi đầu ngẫm nghĩ.

Một lúc sau, hần ngạc nhiên nhìn về phía Thiệu Tổ và Lý Nam. Như nghĩ ra thứ gì đó, hần reo lên:

"Cái gì? Hóa ra chú và bạn nhỏ đây cũng là người tu tiên???"

Thiệu Tổ:...

Hóa ra này giờ chú đang suy nghĩ về thứ này?

Lý Nam:...

Ai là bạn nhỏ? Tên chết dẫm kia?

Còn nữa... Hóa ra người cũng không biết tên kia là người tu luyện?

Người thực sự là ma vương trong tương lai ư?

15 phút sau.

"Thế bây giờ chúng ta phải làm gì?"

Trần Khai ngưng trọng nhìn về Thiệu Tổ và Lý Nam, hỏi:

Thiệu Tổ tự tin lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại, tự tin nói:

"Chú hỏi đúng người rồi đấy. Người của anh đã gửi những thông tin này cho anh rồi! Bây giờ chỉ cần tra..."

Đang nói, khuôn mặt của Thiệu Tổ bỗng nhiên cứng ngắc lại. Trần Khai thấy thế bèn hỏi tiếp:

"Tra được chưa? Sao không thấy chú trả lời?"

Lý Nam đứng ở một bên thấy Thiệu Tổ làm như thế. Cũng nghi ngờ nhìn về Thiệu Tổ.

Tên này là đang làm gì? Còn không tra đi?

Thiệu Tổ quay đầu sang một bên khác, bối rối trả lời:

"Ồ... Ở đây không có kết nối mạng, haha..."

Trần Khai:...

Lý Nam:...

Thằng này là đang tấu hài đi?

"Hai người không chuẩn gì cho thứ này sao?"

Một bên Lý Nam này giờ luôn im lặng mở miệng ra hỏi:

"A... bạn nhỏ này. Để anh nói cho, đạo này công việc bù đầu bù óc, không có tí thời gian nào để chuẩn bị..."

Thiệu Tổ vừa định bảo chữa cho mình, Trần Khai đã cãi lại ngay lập tức:

"Chém gió! Làm bảo vệ như chú mà lại bận bù đầu bù óc ư?"

"Yên nào! Chú cũng không chuẩn bị gì đấy!"

"Tôi vừa mới tu luyện xong thì có chuẩn bị cái rắm!"

Thiệu Tổ không trả lời Trần Khai, chỉ vỗ vai Lý Nam và nói:

"Được rồi! Nếu nói như vậy thì chắc chú cũng đã chuẩn bị rồi nh?..."

Đang định nói gì thêm, Thiệu Tổ bỗng quay sang Trần Khai hỏi:

"Này... Người quen của chú tên gì thế?"

Trần Khai trầm tư suy nghĩ một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu lên đáp:

"Không biết."

Thiệu Tổ nghe Trần Khai nói thế. Lại nở nụ cười âm áp nói tiếp với Lý Nam:

"Anh trông cậy vào chú đấy! Không Biết!"

Lý Nam#\$%^&^%

Không Biết cái đầu nguời! Tên ta là Lý Nam!

"Tôi là Lý Nam!"

Lý Nam thờ dài trả lời, Thiệu Tổ ngạc nhiên kêu lên:

"Hả? Không phải tên của chú là Không Biết sao?"

Trần Khai...

Thiệu Tổ, chú đang giả ngu hay ngu thật thế?

- - -

"Cho nên... Ý của cậu là một lúc sau sẽ có yêu thú lao tới?"

Khi cả hai nghe Lý Nam nói xong mọi chuyện, Trần Khai hỏi.

"Đúng là như vậy. Hơn nữa cấp bậc cao nhất là phải Trúc Cơ sơ kỳ, hơn chúng ta một cảnh giới lớn."

Trần Khai thấy Thiệu Tổ nhìn về phía xa xa, sau đó nói:

"Anh thừa biết là yêu thú thường có nhiều loại, nhưng điểm chung của chúng đều là có đôi mắt màu đỏ. Ít nhất là ngang với tu sĩ đã mở Thương Môn ra đi!"

Thiệu Tổ nói với giọng chắc chắn, Lý Nam nghe thấy như thế ngạc nhiên ngẩng đầu.

Hắn nói ra thông tin này là dựa trên việc cả ba người bọn họ đều là ở Luyện Khí Kỳ tu sĩ. Điều này là do hắn đã tham gia rồi mới biết. Sao người này lại biết trước được?

Chẳng lẽ là hắn có quen biết với người đã từng được tuyển vào đây?

"Thật chứ? Sao tôi cứ có cảm giác như là chú vừa mới biết điều này thế?"

Trần Khai tò mò hỏi. Chỉ thấy Thiệu Tổ thờ dài một hơi, đáp lại:

"Chú nói đúng!"

"Anh vừa mới thấy đấy!"

Nói rồi, Thiệu Tổ giơ ngón tay chỉ về phía xa xa. Cả hai người kia thấy thế bèn quay đầu sang.

Hàng trăm con yêu thú đang chạy tới. Có khi, có sói, hay thậm chí là cả loài côn trùng như nhện, kiến. Nhưng đúng như Thiệu Tổ nói, chúng đều có đôi mắt màu đỏ như máu.

Lý Nam khẽ biến đổi sắc mặt, hắn giơ bàn tay ra bóp một cái nhẫn được đeo ở ngón út. Một thanh kiếm trống rỗng hiện ra ở trong tay hắn.

Mà ở một bên hắn, Thiệu Tổ lúi túi trong người mình ra một sợi vải dài.

Lý Nam...

Tên này định múa lụa?

"Haha! Chú là định thất cổ tự vẫn trước đi?"

Trần Khai nhìn mảnh vải trên tay Thiệu Tổ, ôm bụng cười mà nói.

"Im đi! Mấy đốt tre của chú thì hơn gì anh?"

Lý Nam nhìn thấy hai người như thế. Chợt cảm thấy tuyệt vọng.

Ông trời ơi... Xem ra cơ duyên lần này bị bỏ lỡ rồi..

Mà cùng lúc đó, một người đàn ông uy nghi ngồi trên ngai vàng bỗng nhiên ho khan một tiếng:

"Ất xì!"

Hắn ta khẽ lấy tay xoa cằm, ngẫm nghĩ.

"Lạ thật... Không hiểu sao đạo này cứ có cảm giác như ai đang gọi tên trẫm..."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ta nhớ hắn

"Ca ca... Ngươi lại thua nữa rồi!"

Từ Dạ thu tay về lại. Cười nói.

Người thanh niên đứng dậy, khẽ phẩy hết toàn bộ tro bụi trên người mình, xoa đầu nàng, nói với giọng ảm áp.

"Chà... Ta lại thua nữa. Đúng là Tiểu Dạ ngày càng mạnh mẽ hơn mà!"

Nghe anh trai của nàng nói thế, Từ Dạ nhăn nhó hất bàn tay của ca ca nàng ra. Phồng má nói:

"Ca ca! Ta đã lớn! Không cần phải xoa đầu như thế nữa!"

"Haha! Ta biết chứ! Ngươi lớn đến mức cao ngang ngực ta mà!!!"

Nhìn thấy anh trai nàng ôm bụng ra cười, Từ Dạ nổi giận chạy ra ngoài:

"Ca ca lại chọc ta! Ta không cần ca ca nữa!"

"A! Tiểu Dạ đừng chạy!"

Cứ việc người thanh niên đó lại yếu hơn bất cứ người nào mà mình quen biết. Nhưng hắn lại là người đem lại cho Từ Dạ nhiều hạnh phúc nhất.

Hắn không tinh thông Phật pháp như là anh cả, không thành lập được Thiên Đình như anh hai, bất cứ người nào hắn cũng không bằng. Nhưng với nàng, hắn là người quan trọng nhất.

Vào lúc đó, thời gian trôi qua một cách êm ả. Không có ảm ảm sống dậy, không có gì nổi bật. Chỉ là một quãng thời gian yên ả, nhưng đối với nàng, đó là những kỷ niệm đáng nhớ nhất.

- - -

"Ca ca!"

Nghe thấy Từ Dạ gọi như thế, anh trai nàng tò mò nhìn nàng.

"Lại gì thế? Tiểu Dạ?"

Từ Dạ chỉ tay vào một trong bức tranh mà người đàn ông đang không ngừng chảy nước ra từ mắt. Nàng tò mò hỏi:

"Làm sao hắn có thể chảy nước ra từ mắt vậy ca ca? Hay là hắn đang tu luyện công pháp gì?"

Anh trai nàng xoa đầu nàng, cho dù đây không phải là người có chung dòng máu với nàng, nhưng Từ Dạ lại cảm thấy vô cùng ảm áp.

"Ahaha! Tiểu Dạ cho ta xoa đầu rồi! Ha Ha"

Nhưng anh trai nàng không hề trả lời câu hỏi của nàng, chỉ cười phá lên.

"Đồ đáng ghét! Ngươi lại chọc ta!"

Từ Dạ đỏ bừng mặt lên hất tay của hắn ra, nhăn nhó.

Không để ý đến khuôn mặt đầy tức giận của nàng, hắn cầm bức tranh lên xem một lúc. Ngạc nhiên hỏi Từ Dạ:

"Hắn ta đang khóc thôi, chả lẽ ngươi đến giờ vẫn không biết khóc là gì?"

"Khóc? Đó là gì?"

Một lúc lâu sau, thấy anh trai vẫn nhìn nàng với khuôn mặt "Ngươi đang đùa ta?", Từ Dạ không nhìn được mà nói:

"Ngươi nhìn ta làm gì? Mau nói đi chứ!"

Khi đã chắc chắn rằng nàng không biết khóc là gì, anh trai nàng lại thuận tay xoa đầu nàng, nói với giọng đầy ảm áp:

"Khóc ư? Cứ coi là một cách giải tỏa cảm xúc đi. Chúng ta sẽ khóc khi có chuyện gì đó xảy ra, khi sự lo lắng và cơn đau được đẩy lên cao trào, và sau đó là những khoảnh khắc bình tâm, nhẹ nhàng."

"Khóc kỳ diệu như vậy ư?"

Nghe thấy anh trai nàng nói như thế, nàng lại mơ màng hỏi.

Anh trai nàng tiếp tục xoa đầu nàng, khẽ nói:

"Ai ai sẽ cũng rơi nước mắt vì một điều gì đó. Đến cả ta cũng vậy..."

Hoàng hôn chiếu lên những bông hoa, những hạt sương long lanh lóng lánh khắp cả khu vườn.

- - -

"Ca ca! Ngươi lừa ta!"

Từ Dạ tức giận chạy vào nói với anh trai nàng. Không kịp cho anh trai mình nói gì, nàng lại nói tiếp:

"Tam ca đã nói rằng khóc là sự yếu đuối. Ngươi ca cũng như vậy! Thậm chí là đến cả Tứ sư tỷ cũng nói giống như hai người trên!"

Anh trai nàng khẽ búi tóc nhìn lên bầu trời, nói:

"A ha ha... Trăng đêm nay đẹp thật!"

"Ca ca! Hôm nay rõ ràng là mây mù! Người không thể lấy cớ nào tốt hơn sao?"

--

"Từ Dạ... Người muốn tự do sao?"

Anh trai nàng mỉm cười nhìn nàng, hỏi:

Từ Dạ lưỡng lự nói:

"Tự do... Chúng ta còn có thể sao?"

"Nhất định!"

"Ta muốn tự do!"

Từ Dạ kiên định nói, làm ra một lựa chọn mà cho đến sau này nàng đã phải hối hận rất nhiều khi nghĩ đến ngày hôm nay.

--

"Từ Dạ... Ca ca chỉ có thể bảo vệ người đến đây rồi... Sống tốt."

Anh trai nàng thân hình chùng chịt vết thương, cường ép dùng trận pháp phong ấn nàng.

Không được... Đừng bỏ ta...

"Ca ca lại thất hứa rồi. Không biết Tiểu Dạ có giận không đây?"

Ta không giận ca ca! Ca ca đừng bỏ ta mà...

"Tạm biệt... Ta..."

Nhưng không đợi anh trai nàng nói gì thêm. Thiên Kiếp đã đánh xuống, xóa sổ hoàn toàn vết tích của hắn.

Anh trai nàng từ bây giờ đã chết.

Không được gặp hắn nữa rồi...

--

"Về phần bản tin thời sự hôm nay..."

Từ Dạ mở hai mắt ra bừng tỉnh.

Trước mặt nàng, màn hình tivi chiếu sáng khắp cả căn phòng. Tiếng nói từ nó phát ra đã làm cho nàng tỉnh dậy.

Nàng khẽ đưa tay lên sờ khuôn mặt mình.

Ấm thật... Đây là lần thứ bao nhiêu nàng khóc trong khi mơ thấy hắn rồi?

Ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời mây mù, như là cái ngày mà hắn đã nói cho nàng rằng khóc là gì.

Từ Dạ lấy tay gạt nước mắt đi, bước chân đi ra gần sát cửa sổ. Khuôn mặt của nàng phản chiếu ở trên kính.

"Quả nhiên... Vẫn là không thể nào quên hắn được..."

Cầm cây dù cán gỗ lên, giọng của anh trai nàng lại hiện lên:

"Tiểu Dạ! Người mau tới đây xem! Cây dù này rất hợp với người nha!"

Từ Dạ thở dài. Nhưng nàng lại nói tiếp với giọng kiên định.

"Bồi dưỡng ra một người có thể đánh bại Thiên Đạo! Nhất định!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Người đang ném lựu đạn?

Yêu thú hàng loạt lao tới, hơn nửa thân hình của chúng còn không nhỏ, có thể thấy là 3, 4 mét chiếm phần đa số.

Trần Khai khẽ nuốt nước bọt, hần đã thử đếm qua, ít nhất cũng là hơn 50 con yêu thú.

Thế này có còn để cho người ta sống hay không???

Bên cạnh hần, Lý Nam ngưng trọng tay giờ kiếm lên. Thanh kiếm của hần khá đơn giản, chỉ là một lưỡi kiếm đen với cán gỗ nâu, tuy nhiên những hoa văn trên đó lại không hề tầm thường như thanh kiếm của hần tí nào.

Thiệu Tổ lùi ra sau, đang không ngừng dùng máu vẽ lên những ký tự khó hiểu lên trên vùng đất bao quanh bọn hần. Dải lụa mà Thiệu Tổ lấy ra từ lúc đầu đang được hần buộc lại ở trên đầu. Giờ phút này trong hần đang rất chăm chú, bàn tay dính đầy máu lướt bay bay trên đó.

Trần Khai thấy thế, bèn lấy thêm một đốt tre trong người ra, hai tay cầm hai đốt. Nhưng đốt ở bên tay trái của hần lại sáng mạnh hơn rất nhiều, hiển nhiên, đây là đốt tre mà Từ Dạ đưa cho hần.

Mà Lý Nam nhìn thấy Trần Khai lôi ra thêm một đốt tre, khoe miệng giật giật.

Cái tên này còn có thêm một đốt?

Bây giờ còn có người rảnh rỗi lấy đốt tre đi luyện hóa sao?

Xem ra trên đời này thật nhiều chuyện mà hần chưa biết...

Một lúc sau, Thiệu Tổ mặt mày ngồi xuống. Yêu thú lúc này chỉ còn cách bọn hần 500 mét, nhưng Thiệu Tổ vẫn cứ bình tĩnh hỏi hai người:

"Anh đã vẽ trận pháp đây rồi! Bây giờ chỉ cần đặt linh thạch vào là hoạt động ngay thôi! Không cần cao lắm! Chỉ cần nhị phẩm là được..."

Trần Khai nghe thế bèn sững sờ.

Linh thạch?

Đó là cái gì?

Lý Nam đứng một bên cũng ngạc nhiên theo.

Hình như hôm qua hần đã dành hết số linh thạch kiếm được để đột phá đi?

Thiệu Tổ nhìn thấy hai người vẫn không phản ứng gì, bèn sốt ruột nói:

"Sao thế? Không lấy ra là chết cả bọn đấy! Đừng tiếc tài sản nữa!"

Nhưng hai người vẫn không nói gì, một lúc sau Lý Nam ngập ngừng nói:

"Tôi không có linh thạch..."

Trần Khai cũng lơ ngơ hỏi:

"Linh thạch là cái gì???"

Thiệu Tổ!!!

Hai người các ngươi đều không có??? Còn tên Trần Khai kia! Ngươi mẹ nó ngay cả linh thạch đều không biết là gì thì làm sao tu luyện hai cảnh giới trong một ngày như thế?

Báo cáo! Có người bật hack!

Một lúc sau, thấy hai người vẫn không có phản ứng gì, Thiệu Tổ về mặt khó sờ hỏi lại:

"Thật là không ai có?"

Bầu không khí vẫn diễn ra im lặng. Khi yêu thú chỉ còn cách cả ba người 100 mét, chỉ thấy Thiệu Tổ khuôn mặt đầy đau khổ cời giày ra, lấy từ trong chiếc tất ra một mẫu thủy tinh với ánh sáng nhẹ nhàng óng ánh lên khắp không trung. Hiển nhiên đây không phải là một viên thủy tinh bình thường. Thiệu Tổ mặt kiêu ngạo giờ ra trước mặt hai người:

"Nhìn cho kỹ đi! Đây chính là Tứ phẩm linh thạch đó!"

Lý Nam...

Ngươi cất linh thạch vào đó làm gì?

Mà Trần Khai đứng một bên ngạc nhiên nhìn.

GOD! Hóa ra đây là linh thạch!

Nhưng không hiểu sao thấy Thiệu Tổ như thế này hần lại nhớ đến những năm tháng giấu bố mẹ lấy tiền đi nét.

Thật hoài niệm a~

Thiệu Tổ đặt viên linh thạch vào giữa đồng máu mà hần vừa vẽ. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ trận pháp sáng lên, tạo thành một cái lồng khổng lồ bao phủ bọn hần. Thiệu Tổ tự hào nói:

"Thấy như thế nào? Đây là nhị phẩm trận pháp anh vất vả lắm mới học được đấy! Có cái này là chúng ta có thể yên tâm an toàn rồi!"

Nhưng Lý Nam không để ý hần nói gì, bước nhanh tới tâm của trận pháp, khẽ cắn đầu ngón tay rồi sửa lại một đường nét.

Lập tức, trận pháp sáng lên mãnh liệt hơn lúc trước rất nhiều.

Thiệu Tổ...

Trang bức bị đánh mặt là có thật...

Trần Khai một bên đã ôm bụng cười bò:

"A ha ha ha... Xem chú bị người ta đánh mặt thật sáng khoái!"

Không cần người đâm tâm.

Thiệu Tổ tức giận nghĩ thầm. Nhưng khi tỉnh táo lại, hắn lập tức bắt đầu suy tính, mặc cho hàng loạt yêu thú đang tấn công vào chiếc lồng này.

Một lúc sau, hắn vỗ vai Lý Nam, cảm khái:

"Được lắm! Đúng là Trường Giang sóng sau đè sóng trước... Xem ra chú có tương lai xán lạn đấy!"

Lý Nam một bên im lặng không nói gì.

Hắn chỉ thuận tay sửa một tí thôi. Có cần Thiệu Tổ ra vẻ như thế không?

Tương lai của hai người này xem ra thảm hại lắm đây.

Mà sao mình phải lo lắng cho Trần Khai???

Không phải hắn nên phải tìm cách để giết Trần Khai sao?

Ehm... Được rồi, vẫn là nên quan sát thêm một thời gian rồi hẵng kết luận.

Trần Khai đứng ở trong lồng nhìn ra ngoài, bây giờ hắn mới nhận ra nhìn cận cảnh các yêu thú trong cũng không đáng sợ lắm.

Giống như là con kiến gì đó, nhìn đôi càng nhỏ của nó ngoe nguẩy trong cũng rất đáng yêu.

Hay là con gấu đang không ngừng đâm vào kết giới, trong cũng không khác mấy con gấu teddy được bày bán trên mấy sạp hàng đồ chơi là bao.

Một bên hắn, Lý Nam khẽ vùng kiếm, đâm vào con yêu thú đang cố gắng phá vỡ kết giới.

Kiểm đâm xuyên tim, nhưng con yêu thú vẫn cứ kiên cường bắt khuất đập vào kết giới. Nhưng màng sáng trông như rất mỏng manh lại là thứ còn cứng hơn cả sắt, đá.

Thiệu Tổ thì lại ngồi một bên, bộ dáng như "Việc cần làm thì đã làm, bây giờ ngồi chơi" mà nhìn hai người.

Lại một nhát kiếm nữa, lần này thì nhát kiếm đã chặt đứt ngang đầu của con yêu thú, tất nhiên là yêu thú cũng chẳng còn sức để mà đánh nữa.

Trần Khai cầm đốt tre trên tay, ngẫm nghĩ một lúc.

Sau đó, hắn cầm đốt tre trên tay phải ném ra ngoài.

Đốt tre bay lên không trung, rơi vào đầu một con yêu thú hình gấu.

Sau đó, con yêu thú gào lên đau đớn khi bị đốt tre chạm vào. Rồi nó tức giận và bắt đầu đâm mạnh hơn vào kết giới.

Thiệu Tổ chứng kiến hai người từ nãy đến giờ, bắt đầu phân tích và đánh giá.

Lý Nam xem ra là một kiếm tu, hơn nữa kiếm pháp cũng rất tinh thông, đồng thời thanh kiếm trên tay của Lý Nam cũng không tầm thường.

Còn về bạn của hắn, xem ra đốt tre đó là một thứ gì đó khá đặc biệt...

Móa! Tên đó ném đốt tre ra làm gì?

- -

Trần Khai nắm chặt đốt tre còn lại. Ánh sáng của đốt tre phát ra mãnh liệt, hiển nhiên đây là đốt tre mà Tử Dạ tiện tay đưa cho hắn.

Sau đó, hắn ném ra ngoài.

Một bên hắn, Thiệu Tổ lại há hốc mồm ra.

Trong mắt Thiệu Tổ, đốt tre trước đó mà Trần Khai ném đang bắt đầu lăn trở về chủ nhân của nó.

Ngự Kiếm... Không đúng! Ngự tre thuật???

Này mẹ nó không phải Trúc Cơ mới làm được sao?

Nhưng việc cũng chưa kết thúc, đốt tre kia vừa rời khỏi tay của Trần Khai liền lao nhanh như chớp ra ngoài.

ẦM!!!!

Một tiếng nổ vang lên, toàn bộ yêu thú ở một vùng lớn bị quét sạch không còn một hạt bụi.

Thiệu Tổ:!!!

Người mẹ nó đang ném lựu đạn???

Lý Nam!!!

Pháp khí của người lấy ở đâu ra? Ta muốn đổi!

Trần Khai!!!

Này thật sự là đốt tre của hần???

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tu Tiên Phóng Viên

Còn không kịp chờ Trần Khai kịp phản ứng gì, Thiệu Tổ đã lao vào hai tay nắm chặt vai hần, cuống cuồng hỏi:

"Chú kiểm đầu ra một cái đốt tre trâu bò như thế??? Mau khai ra nhanh!"

"Ặc... Chú mau buông ra! Tôi tự làm ra đấy!"

Nghe thấy Trần Khai trả lời, mang theo vẻ mặt tự kiêu, Thiệu Tổ lại càng lắc mạnh hơn. Nói tiếp:

"Chú đừng có mà chém! Chú mà chế được thứ này thì ngày mai tu sĩ đã cầm pháp khí làm đồ chơi, cầm đan dược làm đồ ăn vặt, người trọng sinh đi đầy đường..."

Nhưng Thiệu Tổ không để ý rằng khi hần vừa nhấc từ trọng sinh thì Lý Nam cũng giật mình theo.

Trần Khai nóng mặt lên, đẩy Thiệu Tổ ra mà nói lại:

"Tôi không có chém! Còn có sao chú lại xem thường tôi như thế?"

Thiệu Tổ đột nhiên khuôn mặt nhếch lên trên cao, bình thân mà nói:

"Tôi không tin một đứa còn không gấp một cái máy bay cho ra hồn lại luyện chế pháp khí được!"

Trần Khai...

Tôi thế mà không phản bác được...

Xem ra lần này ông cao tay đi!

Lý Nam lại tiếp tục hạ gục thêm một con yêu thú, bắt đầu tính toán trong lòng.

Móa! Hai đứa kia cứ tấu hài như thế làm hần không thể nào tập trung suy nghĩ được!

Mới nãy thứ mà Trần Khai ném ra chắc hẳn là một kiện Địa Phẩm pháp khí nhỉ?

Pháp khí được chia làm nhiều cấp, cấp bậc phổ biến nhất là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, Đế, Thánh,... Còn về phần sau đó có còn cấp bậc cao hay không thì hần cũng không biết.

Nhưng mà vừa mới luyện khí đã nắm giữ một kiện Địa phẩm pháp khí. Xem ra Ma vương không hổ là Ma vương, cho dù có trẻ trâu như thế nào thì cũng phải có chỗ hơn người.

Hình như tiếp theo sẽ xuất hiện một con yêu thú trung cấp... Không biết nó như thế nào? Có thay đổi gì không..

"Meo~"

Thiệu Tổ, Trần Khai và Lý Nam bỗng nhiên nghe thấy một tiếng mèo kêu lên. Cả ba người đều sửng sốt.

Ở giữa tâm của trận pháp mà Thiệu Tổ vẽ ra, một con mèo đang ngồi ở trên đó.

Con mèo có hai mắt đen nhánh, toàn thân đều là lông trắng như tuyết, trái ngược hẳn với con mắt của nó. Nó hiện tại đang lười biếng nằm giữa tâm của trận pháp, khẽ kêu lên một tiếng. Sau đó lại bắt đầu nằm tiếp.

Cả ba người...

Từ đâu bay ra một con mèo thế này?

Trần Khai vừa định tới gần con mèo, Thiệu Tổ đã cản lại hần, trầm giọng nói:

"Chú không nên khinh suất! Nên nhớ vào được đây không có thứ gì là người bình thường! Nên bây giờ chúng ta cần phải thật cẩn thận..."

Con mèo mở mắt ra nhìn Thiệu Tổ, một lúc sau nó lại ngáp và nằm xuống.

Nhưng chắc chắn nó cũng không phải là một con mèo đơn giản, bởi vì giống như Thiệu Tổ đã nói, những thứ ở trong này không có gì là tầm thường cả.

Nhưng còn không đợi bọn hần kịp phản ứng gì. Kết giới bao quanh bọn hần bỗng nhiên chấn động mạnh.

Thiệu Tổ chột đôi sắc mặt, Lý Nam thầm than lên trong lòng:

"Không tốt! Yêu thú trung cấp xuất hiện!"

Cả ba đều nhìn ra, một cái cây khổng lồ, với khuôn mặt của con người ở trên thân cây, các cành cây xoắn lại với nhau liên tục đâm vào kết giới như những mũi khoan. Trần Khai khẽ nuốt nước bọt.

Mẹ ơi! Con yêu thú này ít nhất cũng cao gấp 3, 4 lần con voi đi?

Liệu lần này có còn sống nữa không?

Lý Nam rút kiếm ra, nhanh như chớp đâm vào người thụ yêu.

Một tiếng như bị đâm vào sắt vang lên. Thụ yêu càng tức giận hơn, liên tục đánh vào kết giới. Kết giới ngày càng trở nên mờ nhạt hơn, những con yêu thú ở bên cạnh nó bắt đầu tiến vào. Thiệu Tổ hét lên:

"Không tốt! Yêu thú sắp tiến vào! Kết giới không ngăn được nữa!"

"Chú không cần nói thì tôi cũng biết!"

Trần Khai cũng đáp lại, hai tay ném đốt tre vào trên người Thụ Yêu.

Đốt tre mà hấn luyện hóa chạm vào người thụ yêu, sau đó bay ra ngoài. Sau khi bay ra nó còn chạm vào một con yêu thú nhỏ gần đó khiến cả thân hình của nó như bốc cháy lên.

Nhưng Trần Khai cũng chẳng kỳ vọng gì ở đốt tre đó.

Đốt tre mà Từ Dạ đưa cho hấn mới là thứ mà hấn kỳ vọng vào, vừa rời khỏi tay của hấn, đốt tre đã bay nhanh như chớp vào người thụ yêu.

Lại một tiếng nổ vang lên, con thụ yêu bị mất đi một mảng thân thể. Nhưng rồi nó gào lên, một nhánh cây nhện hai đốt tre mà Trần Khai vừa ném. Sau đó đánh lên tục vào kết giới!

Trần Khai!!!

Bà mẹ nó! Yêu thụ vẫn có thể lấy đồ?

Thiệu Tổ nhìn thấy kết giới thậm chí còn có phần mờ nhạt thêm. Bèn thở dài, sau đó hét to:

"Trần Khai! Khai thật ra đi! Chú mẹ nó là đang cố ý ám sát anh đúng không?"

"Tôi đâu biết là yêu thụ vẫn có vụ nhện đồ lên dùng? Giờ thì hay rồi! Tay không tác sát lấy gì đánh quái đây?"

Lý Nam nổi gân xanh đầy trán. Tuy bây giờ chỉ còn chưa tới mười con yêu thú, nhưng mà Yêu Thụ đứng sừng sững trước mặt hấn, hấn làm sao giải quyết thứ này được???

Đã thế hai tên này còn rảnh rồi cãi nhau!

Cơ duyên lần này ngày càng xa tầm tay rồi!

Tách!

"Mẹ nó! Ai lại rảnh rồi chụp ảnh ở nơi như thế này?"

"CMN! Không giúp đỡ còn đứng ngoài chụp ảnh?"

Trần Khai và Thiệu Tổ nghe thấy âm thanh chụp ảnh vang lên, tức giận gào ra.

Nhưng sau một lúc, hai người chột cảm thấy lạnh sống lưng.

Nãy giờ chỉ có ba người ở đây, cậu bạn học sinh thì đang tiêu diệt yêu thú, vậy thì ai là người chụp ảnh?

Còn không kịp để hai người kịp nói gì thêm, một giọng nói nữ tính vang lên kèm theo tiếng ghi chép/

"A... Ba nam, hai thanh niên cường tráng, một bé trai ngây thơ. Định làm chuyện đó ngay trong Thần Ma Chiến? Chắc chắn ngày mai tin này sẽ trở nên nóng hổi lắm đây. Ha ha"

Mà Lý Nam ở gần rìa kết giới nghe thấy câu nói này cũng giật mình quay lui.

Ở đằng sau bọn hấn, một thiếu nữ mặc một bộ áo sơ mi trắng và váy đen. Bên hông còn đeo một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, hai tay đang không ngừng viết lên sổ, miệng còn chặc chặc. Có vẻ nàng đang tâm đắc lắm.

Chột nhận thấy cả ba người vẫn đang nhìn nàng. Nàng vui vẻ nói giờ tay chào ba người:

"Chào các bạn ở đây. Tôi là Thanh Ly, phóng viên đại diện cho Long Tổ. Đây là danh thiếp của tôi!"

Nói rồi, nàng nhanh tay lấy ra những tấm thiếp nhỏ đưa cho ba người. Trần Khai ngờ ngác nhận lấy, còn Thiệu Tổ và Lý Nam lại khẽ giật mình.

Long Tổ!

Một nhóm những thành viên tinh anh của giới người tu luyện ở cả phương Đông lẫn phương Tây, chủ động giải quyết những vấn đề có thể gây ảnh hưởng đến thế giới ư?

Sao một tổ chức như thế này lại ở đây được?

Không để ý đến ba người, nàng lại lấy sổ ra, nhìn vào Lý Nam:

"Chà! Xem bạn học sinh này chứng tỏ là người rất có tiềm năng tu luyện nhĩ? Vậy bạn cho tôi hỏi là bạn đã tu luyện từ bao lâu rồi?"

Ai là bạn học sinh hả?

Lý Nam mặt không đổi sắc trả lời:

"Một ngày!"

Nghe thấy câu trả lời của Lý Nam, Thanh Ly khẽ sững sờ, sau đó lại hỏi:

"Hả? Bạn có thể nói lại được không?"

"Một ngày!"

Thanh Ly...

Người là đang bật hack đi? Một ngày ư?

Hừ! Không gì có thể ngăn cản thiên phú của nàng.

Sau đó, nàng chợt phát hiện..

Thiên phú của nàng cho biết rằng hần nói thật.

Tên này thật sự bật hack!!!

Sau đó nàng lại hỏi tiếp:

"Bạn có đeo một thanh kiếm bên hông. Vậy có phải bạn là kiếm tu không?"

Lý Nam lại bình tĩnh trả lời:

"Đúng vậy!"

"Thanh kiếm này cũng không phải một kiện pháp khí bình thường đúng không?"

"Đúng! Nó là Huyền Phẩm Pháp Khí."

"Ồ!"

Thanh Ly khẽ ngạc nhiên kêu lên, lại tiếp tục ghi vào trong cuốn sổ

Lý Nam khẽ nhú mày.

Người này rốt cuộc là đang làm gì?

Hơn nữa, qua ánh mắt của nàng hần lại không thấy được sự tham lam khi thấy pháp khí. Vậy thì nàng tới đây làm gì?

Long Tổ rốt cuộc là như thế nào? Xem ra hần cũng phải nghiên cứu thêm về tổ chức đó thôi.

Thanh Ly gấp sổ lại, nói với Lý Nam:

"Được rồi! Cảm ơn bạn vì đã hợp tác! Nếu bạn muốn gia nhập Long Tổ thì nhớ gọi điện qua số điện thoại ghi trên danh thiếp nhé!"

Trần Khai...

Làm sao càng ngày hần càng thấy việc này giống như bán hàng đa cấp qua mạng thế này?

Thanh Ly quay sang Trần Khai, mỉm cười hỏi:

"Chào bạn! Qua các hành động vừa nãy thì bạn có vẻ là một người mới tu luyện nhĩ?"

Trần Khai cười trả lời:

"Đúng vậy! Tôi chỉ mới tu luyện hai ngày thôi!"

Thanh Ly...

Một tên một ngày mở Khai Môn, một tên hai ngày mở Hưu Môn.

Các người là đang bật hack tập thể đi?

Hơn nữa hai tên này càng nói thật!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tên chương làm sao quan trọng bằng nội dung chương?

"Như vậy. Người đi cùng hai bạn đã tu luyện bao lâu rồi?"

Thanh Ly nhìn về phía Trần Khai, sau đó lại quay sang Lý Nam. Cuối cùng nàng nhìn vào Thiệu Tổ mà hỏi.

Thiệu Tổ trả lời:

"Tôi đã tu luyện ba năm rồi. Bây giờ đang chuẩn bị đột phá Trúc Cơ!"

Nghe Thiệu Tổ nói thế, Thanh Ly thờ phào.

Hắn nói thật! Tốt rồi! Cuối cùng cũng có một người bình thường ở đây.

Khoan đã!

Chỉ thấy Thanh Ly ánh mắt sắc bén nhìn về cả ba người, hỏi:

"Như vậy mối quan hệ giữa các bạn là gì? Bạn bè? Đồng nghiệp? Người hợp tác?"

Thiệu Tổ vỗ vai Trần Khai, cười nói:

"Đây là bạn của tôi. Còn bạn nhỏ học sinh này... Là người quen của bạn tôi đi!"

Thanh Ly khẽ "ồ" một tiếng. Sau đó lại cúi đầu ghi chép gì đó.

Bầu không khí yên tĩnh một lúc lâu, chợt cả ba người ngó người ra.

Khoan đã! Tại sao bọn hắn phải trả lời cô gái này?

Thanh Ly chợt ngẩng đầu lên, nàng lại nói tiếp:

"Cảm ơn các bạn đã hợp tác, để bày tỏ lòng kính trọng.."

Nàng chợt lúi ra một thanh quạt tròn cầm tay, giơ cánh quạt lên cao...

Theo động tác của nàng, gió xung quanh bắt đầu nổi lên, càng ngày càng mạnh.

Đến một lúc sau, nàng quạt mạnh xuống.

Gió xung quanh mạnh mẽ lao về phía người Thụ yêu. Không kịp đợi nó phản ứng gì, thân thể của nó đã chia năm xẻ bảy. Những con yêu thú khác ở xung quanh nó cũng không sống sót qua nổi đòn tấn công này.

"Phần thưởng của khảo hạch này... Là tôi tặng cho mọi người nhé!"

Còn không kịp phản ứng gì. Thanh Ly đã bị một tia sáng chiếu từ trên trời xuống. Mạnh mẽ lôi kéo nàng ra khỏi bí cảnh. Trước khi ra khỏi bí cảnh nàng còn kịp hét to:

"Nếu muốn gia nhập Long Tổ thì cứ gọi cho tôi nhé!"

- - -

Long Cục, khu trung tâm

Nam nhân đứng trước một trận pháp được khắc họa khá tinh vi, dày đặc.

Khẽ lật từng trang sách, ánh mắt của hắn dọc theo từng hàng chữ của cuốn tiểu thuyết.

Một lúc sau, trận pháp sáng lên. Một cô gái khác dần dần xuất hiện từ trong trận pháp.

Khi nàng đã đi ra khỏi trận pháp, nàng hào hứng nói với người đàn ông trước mắt mình:

"Cục trưởng! Một ngày mở Khai Môn, Hai ngày mở Hưu môn! Anh có tin không?"

Người đàn ông mỉm cười, gấp sách lại nhìn lên cô gái. Nói với giọng hiền hòa:

"Ồ... Để tâm đến chuyện đó! Xem ra là em đã tìm ra Tiểu Á rồi nhỉ? Thanh Ly?"

Thanh Ly chợt cứng cả người. Nàng bối rối nói:

"A ha ha! Nhưng mà em có tìm ra hai thiên tài! Hơn nữa còn là chưa gia nhập tông môn!"

"Vậy là em chưa tìm ra Tiểu Á?"

"Nhưng mà em..."

Nàng còn không kịp trả lời. Giọng của một người khác đầy càn rỡ vang lên:

"Ái chà chà! Xem ra là Thanh Ly không tìm ra rồi! Thật đáng thất vọng đấy cục trưởng!"

Chủ nhân của giọng nói đó là một người thanh niên khác, hắn ta hiện đang thảnh thơi ngồi trên ghế. Hai tay không ngừng nhấp những thứ gì đó vào máy tính. Khẽ đẩy gọng kính lên, hắn

cười đắc ý mà nói:

"Nếu cục trưởng yên tâm để tôi qua đó dùng thiết bị quét thì bây giờ dễ dàng tìm ra hơn rồi!"

"Im đi! Một tên cả ngày cứ Miku-chan này nọ có quyền nói tôi sao?"

Thanh Ly nổi giận nói lại người thanh niên kia.

Nghe Thanh Ly nói vậy! Khuôn mặt hắn chợt biến sắc, hắn tức giận la lên:

"Sao cô dám chê Miku-chan của tôi? Đồ con chim sè suốt ngày đăng tin nhảm!"

"Ai là chim sè hả? Tên khốn khiếp kia?"

Bốp!

Khẽ xoa xoa hai nắm đấm của mình. Cô gái mỉm cười hiền hòa nhìn vào Thanh Ly, hỏi:

"Xem nào... Vậy là em đã gặp được hai thiên tài? Và đó hoàn toàn có thể gia nhập vào đây?"

Nhưng Thanh Ly không trả lời được. Nàng và người thanh niên đều nằm ngất ở trên bàn, trên đầu của hai người đều có một cục u to tướng.

Một bên nàng. Cục trưởng của Long Tổ khẽ thờ dài...

Long tổ cái quý gì? Điện tổ mới đúng!

Chỉ mong lần này hai người mới là người bình thường đi...

Mong là vậy.

Một ngày mở Khai Môn, Hai ngày mở Hưu môn?

Có vẻ đáng trông chờ đây

- - -

Trần Khai, Thiệu Tổ há hốc nhìn khung cảnh xung quanh.

Boss cuối đã bị giết? Hơn nữa cô ta chỉ dùng một đòn?

Lý Nam bình tĩnh cho kiếm vào vỏ.

Long Tổ xem ra cũng không hề bình thường tí nào.

Xem ra lại phải tìm cách gia nhập Long Tổ thôi!

"Thế bây giờ chúng ta phải làm gì?"

Trầm mặc một lúc lâu, Trần Khai mở miệng ra hỏi.

Thiệu Tổ hỏi:

"Chú còn giữ danh thiếp mà cô em kia đưa cho không?"

"Còn giữ!"

"Vậy thì chú với anh gia nhập Long Tổ đi!"

Nghe thấy Thiệu Tổ nói thế, Trần Khai sửng sốt, nói:

"Tại sao tôi phải gia nhập Long Tổ?"

Chỉ thấy Thiệu Tổ mặt không thay đổi nói:

"Gia nhập Long Tổ, lương chục triệu một tháng!"

"Được rồi! Mai gia nhập luôn đi!"

Lý Nam...

Các người là nghèo đến mức nào thế?

"Tôi cũng dự định gia nhập luôn!"

Vừa mới dứt lời, cả Trần Khai lẫn Thiệu Tổ đều nhìn về hắn. Một lúc sau, Thiệu Tổ thờ dài nói:

"Bạn học sinh này... Xem ra là bạn cũng rất thiếu tiền như bọn anh nhỉ?"

Lý Nam: %\$^%\$

Ai mà thiếu tiền?

Đừng gọi ta là bạn học sinh nữa!!!

Khung cảnh xung quanh đột nhiên thay đổi, cả ba người lại được đưa đến một nơi khác.

Ở đây chỉ có một màu trắng xóa. Trần Khai nhìn xung quanh một lúc lâu, hỏi Thiệu Tổ:

"Đây là có chuyện gì xảy ra?"

Nhưng Thiệu Tổ cũng khuôn mặt ngơ ngác như hấn.

Lý Nam nhìn thấy hai người như thế, nhàn nhạt nói:

"Đây là không gian mà Thần Ma Chiến ban thưởng thí luyện đi... Đây cũng là lý do mà nhiều người tu luyện đều trông chờ được Thần Ma Chiến chọn trúng!"

"Ồ... Ra là vậy!"

Trần Khai gật gù.

Bỗng nhiên, mọi thứ đều bắt đầu sáng lên.

Sau đó, từng luồng sáng bắt đầu dung nhập vào trong cơ thể của ba người.

Trần Khai chợt cảm thấy toàn bộ khí trong cơ thể hấn đang bắt đầu tụ lại một nơi. Như đã phá vỡ một rào cản gì đó. Thân thể của hấn bỗng nhiên cảm giác mạnh lên rất nhiều.

Sinh Môn đã được mở.

Trần Khai...

Đột phá... Có vẻ dễ lắm nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Trần Khai trầm mặc.

Thiệu Tổ cũng trầm mặc.

Lý Nam nhìn hai người như thế. Không biết làm gì cũng trầm mặc theo.

Mà lúc này. Ba người đã trở về hiện thực.

Cái gì? Người muốn biết vì cái gì mà cả ba người đều trầm mặc theo ư?

"Bọn trẻ như các cậu đều sống thiếu lành mạnh như thế này à? Giữa đường ngắt xiu như thế ư?"

Trước mặt cả ba người, một người đàn ông trung niên đang kê đơn thuốc cho họ, miệng không ngừng quở trách cả ba.

"Về nhà các cậu nhớ bổ sung thêm chất dinh dưỡng cho cơ thể vào! Uống một ngày ba viên..."

Sau một tràng giáo dục đầy dài dằng dặc của vị bác sĩ đầy tốt bụng này, cả ba người đi ra khỏi bệnh viện. Một lúc sau, Trần Khai than thở:

"Ngắt xiu? Cho nên chúng ta bị chọn vào bí cảnh cũng đều sẽ bị như thế này à?"

Thiệu Tổ vỗ vai hấn. Hình như tên này rất thích vỗ vai người khác. Nói với giọng như là trưởng bối đang dạy dỗ thế hệ trẻ:

"Cố lên đi chú! Hề tu luyện đều phải gặp những chuyện như thế này!"

"Nếu gặp phải chuyện như thế này thì có khi tôi chết vì ngắt xiu sớm thôi!"

Trần Khai nhỏ nước bọt lại Thiệu Tổ, chân vẫn bước đi.

"Tôi đi trước!"

Lý Nam tách ra khỏi hai người. Để lại lời nói như thế.

Thiệu Tổ tò mò nhìn về phía Lý Nam, hỏi Trần Khai:

"Người quen của chú có vẻ lạnh lùng quá nhĩ?"

"Biết đâu? Tôi mới quen cậu ấy sáng nay mà?"

Thiệu Tổ:!!!

--

"A... Tôi về rồi đây!"

Trần Khai uể oải mở cửa ra. Vừa than thở vừa bước vào căn phòng. Nhưng bây giờ Từ Dạ cũng không có ở đây, xem ra là nàng đã đi đâu đó.

Ngồi lên chiếc bàn nhỏ ở giữa phòng. Trần Khai tò mò nhìn về một mảnh gỗ màu đen trên tay hắn.

Theo như lời của bạn học sinh và Thiệu Tổ nói, đây có thể là một bảo vật mà hắn lấy được từ Thần Ma Chiến. Nhưng cả hai người kia đều không cho hắn biết là họ nhận được gì nên bây giờ Trần Khai cũng không biết là do Thần Ma Chiến bị lag hay gì đó mà lại cho hắn một mảnh gỗ.

Có khi nào đây là một bảo vật tuyệt thế gì đó không?

Thử nhỏ máu lên đó xem sao?

Ý nghĩ của Trần Khai lóe lên trong đầu. Hắn vào trong căn phòng bếp cầm một con dao ra, nhẹ nhàng cắt vào ngón tay.

"Ái da! Đau! Đau!"

Một lúc sau, Trần Khai ôm ngón tay kêu lên đau đớn. Tuy đã nhỏ máu lên trên thanh gỗ này nhưng mà...

Thật đau!

Không hiểu là mấy nhân vật chính trong tu tiên và huyền huyền làm thế nào mà có thể tự cắt, cắt tay của họ ra mà nhỏ máu nhận chủ thể nhỉ?

Khi đã băng bó toàn ngón tay xong, Trần Khai chăm chú nhìn về mảnh gỗ này.

Bất ngờ làm sao! Mảnh gỗ không có gì xảy ra cả!

Trần Khai...

Nhỏ máu nhận chủ đâu? Bảo vật tuyệt thế đâu?

Đây hoàn toàn như là một mảnh gỗ bình thường chứ???

Thôi được rồi. Ít nhất cũng phải lấp đầy cái bụng rỗng này đã. Chưa gì mà hắn lại cảm thấy đói rồi..

Cắt mảnh gỗ vào trong tủ. Trần Khai bắt đầu chế mì ăn.

Có những lúc hắn mong muốn có một người bạn gái ôn nhu, ấm áp, nấu ăn ngon,...

Cái gì? Người nhìn cái gì? Là người cũng phải có ước mơ chứ?

Làm người mà không mơ mộng thì có khác gì cỗ máy không? Há? (Đập bàn)

Ngồi vào máy tính. Vừa húp mì xì xụp vừa định lên trên Internet xem có tin tức gì nóng hổi không?

Ồ... Hàng chục người liên tục ngã xiu trong chiều nay à? Chắc kéo là do cái Thần Ma Chiến đó làm rồi.

Há? Văn Lâm? Ca sĩ mới nổi? Đúng rồi nhỉ, sáng nay còn có tên nào đó tập hút thuốc vì lấy le với cô ta mà.

Bỗng, tiếng gõ cửa vang lên. Trần Khai bước tới gần cửa hỏi:

"Ai đấy?"

Bên kia cánh cửa, giọng một người thanh niên vang lên:

"Chuyển phát nhanh đây. Có người vừa gửi hàng cho cậu, phiền cậu ra ký tên và nhận giùm tôi ạ!"

"Được rồi!"

Tò mò nhìn về phía hộp giấy, Trần Khai bắt đầu mở ra.

Ồ... Là hoa à? Còn có tiền nữa.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Trần Khai nhìn vào màn hình điện thoại.

Biết ngay là mẹ sẽ gọi cho mình mà...

Nghĩ thầm như vậy, Trần Khai bắt máy:

"A lô? Là mẹ phải không?"

Bên kia điện thoại, giọng một người phụ nữ vang lên dịu dàng và đầy quan tâm:

"Tiểu Trần à? Là mẹ đây. Con đã nhận được đồ mẹ gửi chưa?"

Trần Khai chợt cảm thấy ấm lòng. Cho dù như thế nào thì mẹ hắn vẫn quan tâm hắn như vậy...

"Nhận lấy rồi mẹ ạ. Không cần gửi tiền cho con đâu! Con sống ở đây còn cảm thấy dư dả mà!"

Trần Khai cười lên, nói.

Mà mẹ hần nghe thấy nói như thế, cũng nhẹ nhàng cười một tiếng:

"Nghe thấy Tiểu Trần nói như thế là mẹ cảm thấy yên tâm rồi... Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Còn chậu hoa mà mẹ gửi cho thì con cứ đặt ở ngoài ban công hay đâu đó cho đẹp mắt..."

"Được rồi mẹ..."

Khẽ cúp máy. Trần Khai thở dài.

Không thể nói cho mẹ việc hần đã tu luyện được.

Cuối cùng thì năng cũng chỉ là người bình thường. Không nên liên lụy năng vào trong việc này.

- - -

"Meo~"

Sải bước mà đi qua từng con phố. Con mèo chán nản ngáp một tiếng.

Chợt, khi ánh mắt đi qua một căn nhà trọ. Hai mắt nó sáng lên, chạy nhanh vào đó.

Tìm thấy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cho ta một phút giây yên ỗn đi!

"Rùng mau lên gank! Nhanh không tôi sắp chết giờ!"

"CMN! Lee Sin không lao vào đi? Còn nấp bụi làm gì?"

"Mẹ nó! Tí ra tổ cáo rùng!"

Trần Khai tức giận đập bàn.

Sau đó im lặng xoa bóp bàn tay

Hình như hần đập mạnh quá, bàn tay của hần bắt đầu sưng đỏ lên.

Chán nản. Hôm nay tinh thần của hần hoàn toàn không tốt!

Chiều bị lôi vào cái gọi là Thần Ma Chiến!

Sau đó một cô gái xuất hiện one hit kết liễu boss.

Rồi hôm nay về nhà. Định chơi game giải trí một lúc.

Sau đó là như thế này.

Nhìn vào khung cảnh vắng vẻ khắp phòng. Trần Khai thở dài, lẩm bầm:

"Hi vọng tương lai sẽ tìm được một cô bạn gái thật ngoan hiền, đảm đang..."

Đường tình duyên của Trần Khai rõ ràng là không tốt lắm!

Cấp một, bị từ chối qua.

Cấp hai, năm cuối cấp định ra tỏ tình thấy nàng đang tỏ tình một em lớp dưới.

Cấp ba... Lần này thì tốt! Hần được một người tỏ tình... Là con trai.

Đại học... Bị ép khô trong việc học hành. Yêu đương gì nữa!

Nên Trần Khai luôn luôn mơ ước có một cô bạn gái đảm đang, biết nấu ăn, chăm sóc mình.

"Giống như mẹ của người?"

Nghe thấy có người hỏi mình, Trần Khai thuận miệng trả lời:

"Đúng vậy!"

Bầu không khí yên tĩnh một lúc lâu.

Trần Khai quay đầu, có thể thấy Từ Dạ đang thành thoi ngồi trên ban công nhìn hần.

Trần Khai...

Cô ta đã nghe được những gì?

Như biết được Trần Khai đang nghĩ gì. Từ Dạ mỉm cười, nói:

"Người đừng lo. Thiếp chỉ mới ngồi đây lúc người đang chửi người cầm Lee Sin thôi."

Trần Khai thờ phào.

Ra là vậy! Cô ta chỉ mới...

Thế này thì khác gì cô ta đã nghe hết??/

Liên Minh cô ta cũng biết? Rốt cuộc thì cô ta thành thạo những thứ này từ khi nào thế?

Từ Dạ nhìn khắp người Trần Khai một chút. Sau đó gật gù:

"Không tệ... Đã mở ra Sinh Môn. Xem ra Vận Mệnh Chi Thư không có lừa thiếp."

Nàng bước vào căn phòng, tự nhiên đi tới cạnh tủ.

Sau đó, nàng lôi ra một mảnh gỗ.

Đó là mảnh gỗ mà Thần Ma Chiến đưa cho Trần Khai.

Nhìn thấy thế, Trần Khai ngạc nhiên hỏi:

"Sao cô biết tôi cất nó ở đó?"

Từ Dạ nhìn hắn, đáp lại:

"Người nghĩ là ai đem người vào Thần Ma Chiến?"

Trần Khai suy nghĩ một lúc lâu. Hắn sững sờ nhìn vào Từ Dạ, hỏi:

"Là cô?"

"Đúng rồi nha..."

Từ Dạ ngồi xuống chiếc bàn nhỏ trong phòng. Cầm mảnh gỗ trên tay, tay kia nàng nhẹ nhàng dùng linh lực viết lên mảnh gỗ kia một ký tự. Trần Khai lại hỏi tiếp nàng:

"Sao cô lại đưa tôi vào nơi nguy hiểm đó? Cô có biết tôi suýt chết trong đó rồi không?"

Từ Dạ thu hồi tay kia, đáp lại với Trần Khai:

"Thiếp có thứ này cần thiết cho người. Và lại..."

Nàng nghi ngờ nhìn Trần Khai, nói tiếp:

"Trong Thần Ma Chiến sẽ không chết người. Hai tên ngốc kia không nói cho người sao?"

Trần Khai...

Không chết? Sao bây giờ hắn mới biết điều này?

"Hai tên ngốc kia? Ý cô là Thiệu Tổ và... Bạn học sinh đó?"

"Đúng... Người cầm!"

Từ Dạ trả lời, ném mảnh gỗ về phía Trần Khai.

Trần Khai giơ tay lên, dễ dàng bắt lấy. Từ khi bắt đầu tu luyện, tổ chất thân thể của hắn đã tăng lên toàn diện.

Hắn chợt hỏi Từ Dạ:

"Còn một câu hỏi nữa... Tại sao cô lại tốt với tôi như vậy?"

Trần Khai cũng không phải là đồ ngu. Hắn cũng không tự tin rằng mình đẹp trai tới mức mà Từ Dạ phải "Vừa thấy đã yêu".

Cho nên cô ta đang có âm mưu gì ư?

Từ Dạ mỉm cười, nhìn vào Trần Khai.

Một lúc sau, nàng mới trả lời:

"Vận mệnh từ lúc người nhặt cái bình về đã chú định chúng ta có duyên với nhau rồi. Hơn nữa..."

Nàng lại nói tiếp:

"Được rồi! Ngươi vẫn còn không cần biết thì hơn."

Trần Khai...

Phong cách nói chuyện của ngươi thật độc đáo

Chợt mảnh gỗ bắt đầu lóc sáng lên, khung cảnh xung quanh bắt đầu như ngưng đọng lại.

Chờ đã!

Đừng nói là lại thêm một lần nữa?

Dừng! Dừng ngay! Một lần là được rồi!

Nhưng mảnh gỗ vẫn lạnh lùng với Trần Khai. Tia sáng bao trùm khắp cơ thể Trần Khai, mang hắn đi vào một không gian khác.

Mà lúc này. Từ Dạ cúi đầu, lẩm bẩm với giọng mà không ai nghe:

"Tốt ư? Ha ha..."

- - -

Trần Khai mở mắt ra.

Ừm.. Sao cảm giác này lại quen thuộc như thế?

Một lúc sau, khi đã tỉnh táo lại..

Bà mẹ nó!!!

Đây là lần thứ hai trong ngày rồi!

Cho người ta nghỉ ngơi chút đi!

Ít nhất thì Từ Dạ cũng có thể làm việc này vào ngày mai mà?

Chợt, một bóng người từ xa xa đi tới đây. Tiếng bước chân vang lên đều đặn.

Trần Khai giật mình, quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông mặc toàn thân đồ đen, khuôn mặt cứng cáp, ánh mắt đầy sát ý.

Sau đó, hắn rút một thanh kiếm ra. Mở miệng nói:

"Rút kiếm ra đi! Ngươi và ta! Chỉ có một người còn sống sót!"

Trần Khai!!!

Đại ca! Em chỉ là một thằng dân làm công ăn lương bình thường thôi! Đại ca còn rút kiếm ra làm gì?

Chúng ta không thể bỏ kiếm xuống rồi nói chuyện hòa thuận với nhau được sao?

Trần Khai vừa định nói gì, người kia đã lao vào Trần Khai.

Trần Khai nhảy lùi ra sau. Hắn giơ hai tay lấy đót tre của mình ra.

Ehm.. Không có???

Trần Khai biến sắc. Hắn liếc mắt xuống đất.

Một thanh kiếm gỗ cắm sâu trong mặt đất.

Như có lực lượng thôi thúc hắn phải rút kiếm ra. Trần Khai nắm lấy thanh kiếm.

Trong vô hình, trên người hắn chợt xuất hiện một luồng khí thể.

Ánh mắt nhìn thẳng về phía người đàn ông, Trần Khai nắm chặt kiếm trên tay.

Sau đó... Hắn bỏ chạy!!!

Còn đứng lại làm cái rắm! Chạy bảo toàn mạng thì tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Ta muốn từ chức

Đã hơn 15 phút trôi qua, Trần Khai vẫn cứ chạy.

"Bình tĩnh anh ơi, có gì thì từ từ mà nói!"

Người kia vẫn lao tới đâm một phát, suýt trúng Trần Khai

"Tôi nhớ là chưa chọc gì anh mà?"

Lại lao tới đâm thêm phát nữa, Trần Khai rách quần

Phía sau hắn, người đàn ông vẫn cứ đuổi theo, tay không ngừng vung vẩy kiếm

Trần Khai thực sự rất muốn khóc.

Mẹ ơi! Hai chân con sắp gãy rồi!

Chú sau lưng này sao cứ chạy theo mãi thế?

Tôi còn không biết chú là ai nữa.

Khoan đã! Đây cũng giống như Thần Ma Chiến mã? Nên mình sẽ không chết?

Vậy nên cái chú đuổi theo mình này giờ là quái hay boss? Mình sẽ phải đánh với chú này?

Như đã ngộ ra điều gì, Trần Khai chợt đứng lại.

Giơ thanh kiếm gỗ cầm trên tay suốt quãng thời gian vừa qua, Trần Khai lao vào chém một phát.

Sau đó, người kia giơ kiếm lên đỡ. Thanh kiếm của Trần Khai đứt đôi.

Trần Khai...

Mẹ nó! Quên mất đây là kiếm gỗ.

Mà người đưa cho ta một thanh kiếm gỗ để đánh nhau với bác này? Chẳng lẽ là người muốn ta đi chết?

"Aaaaa! Cứu tôi với!"

Tiếng hét của Trần Khai vang lên, hai người đàn ông chạy dưới ánh hoàng hôn xa xa.

Vì nhiệt huyết thanh xuân! Chạy đi Trần Khai!

- -

Thầy thể dục đã từng dạy cho chúng ta rằng. Sức khỏe là trên hết.

Bởi vậy, buổi nào đi học thể dục bạn học sinh Trần Khai cũng lấy hết sức ra chạy quanh sân trường vài chục vòng.

Những lúc đó, Trần Khai cảm thấy thầy thể dục hoàn toàn là đang áp bức học sinh, tra tấn chính mình.

Đến lúc ra trường, khi thấy rằng sức khỏe không làm được cái rắm gì vào công việc thống kê số liệu, Trần Khai càng thêm chắc chắn điều này hơn.

Mãi đến tận bây giờ, khi bị người kia cầm kiếm rượt hơn nửa tiếng, Trần Khai mới nhớ lại công ơn của thầy thể dục.

Cảm ơn thầy! Chúng em đã hiểu lầm thầy rất nhiều!

Ngày 20/11 năm nay em sẽ về thăm thầy ngay thôi!

Khụ khụ... Tác giả lại lạc đề nữa rồi.

Quay lại câu chuyện. Trần Khai kiên cường tiến lên phía trước, thẳng tiến không lùi.

Người kia phóng nhanh như điện, áp sát ngay bên người Trần Khai.

Hai vị tuyền thủ vẫn đang chạy không ngừng nghỉ. Nhưng có vẻ Trần Khai sắp bị người kia bắt được rồi.

3 mét

2 mét rưỡi

1 mét

Nửa mét!

Trần Khai chợt cảm thấy có gì nhói lên ở ngực.

Cúi đầu xuống, một thanh kiếm đang đâm xuyên qua hắn.

Mọi thứ xung quanh dần dần tối lại. Trần Khai chợt cảm thấy thân thể dần dần nặng nề đi.

Trần Khai, ngủm!

Khi Trần Khai đã hi sinh anh dũng. Người áo đen cầm kiếm bỗng dừng lại.

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, hắn lại đâm thêm một phát nữa. Ngay đầu.

Trần Khai...

Sau một hồi lâu, thân hình của người áo đen dần dần mờ đi. Thay vào đó là một thanh kiếm.

Ừm... Là một thanh kiếm trúc.

Thanh kiếm trúc lơ lửng lại gần Trần Khai. Sau đó dứt khoát đâm vào bụng hắn.

Trần Khai...

Thanh kiếm trúc biến mất, vùng không gian này dần dần sụp đổ, Trần Khai được đưa ra ngoài.

- - -

Bên ngoài thế giới, Từ Dạ nhú mày.

Sao lại lâu như thế này? Không phải tiếp nhận truyền thừa chỉ bị đâm một phát thôi sao?

Tên Trần Khai này lại đang bày trò gì đây?

- - -

Sắp đến rồi!

Ra là nó ở đây.

Khẽ hít hít mũi, con mèo đi tới căn phòng trọ của Trần Khai.

Nhìn lên cánh cửa, nó khẽ đưa móng vuốt lên.

Chợt, thân hình nó run rẩy.

Không được! Bên trong có tồn tại một kẻ rất mạnh. Không nên đắc tội hắn.

Nằm sụp xuống trước cửa, nó mắt đầu nhắm mắt lại.

Ngủ trước tính sau.

- - -

Long Cục

"Tiểu Á vẫn chưa tìm thấy? Thế này là thế nào?"

Nghe cục trưởng hỏi như thế, người thanh niên lại tiếp tục gõ bàn phím, nói:

"Cục trưởng! Em đã thử ra soát khắp địa cầu, nhưng có vẻ Tiểu Á lần này lại ẩn giấu đi khí tức của mình."

Cục trưởng khẽ suy ngẫm, sau đó hắn thở dài và bắt đầu lời điện thoại ra. Một bên nói với người thanh niên:

"Được rồi. Cậu cứ tìm tiếp đi, tôi còn phải đi xử lí chút công chuyện nữa."

Nói xong, hắn đi ra khỏi căn phòng.

Cục trưởng vừa bước ra khỏi căn phòng, người thanh niên nhấn một nút trên bàn phím. Màn hình máy tính bỗng chuyển sang khung cảnh của LOL.

Hừ! Tiểu Á đi rồi cũng sẽ về. Cục trưởng lo làm gì? Nó cũng không phải là đứa trẻ 12 tuổi cần chăm sóc.

Tranh thủ rèn luyện một chút kỹ thuật Nộ Long Cước kết hợp Tốc Biến đi. Trận vừa này cầm Lee Sin bị chửi hơi nhiều.

Lần này quyết định một mình hắn gank team.

Ha ha ha.

Cục trưởng bước ra ngoài, đi tới phòng của Thanh Ly, khẽ gõ cửa.

Một lúc sau, cánh cửa mở ra. Thanh Ly ngạc nhiên nhìn hắn:

"A... Cục trưởng anh tìm em có chuyện gì thế? Em đang bận một chút công chuyện ạ."

Nhìn màn hình máy tính ở trong góc đang soạn thảo văn bản. Một tiêu đề thu hút ánh mắt của Cục Trưởng.

Tin nóng! Hai thiên tài ở trong Thần Ma Chiến đang làm chuyện ấy với một người bình thường!

Cục Trưởng:!!!

Giới trẻ ngày nay biết chơi như thế cơ à?

Nhận thấy cục trưởng nhìn vào văn bản mà nàng đang soạn. Thanh Ly đi tới ngồi trước máy tính, lại nói tiếp:

"Anh gọi em có chuyện gì thế ạ? Nếu có chuyện gì thì em sẵn sàng giúp ngay!"

Cục trưởng định thản lại, khẽ thờ dài, hần hỏi:

"Long Tô hiện tại đang thiếu người đi tìm Tiểu Á, em có thể đi tìm nàng không?"

"Không!"

Cục trưởng:...

Em vừa mới nói sẵn sàng giúp đỡ mà?

Thanh Ly lại đặc ý nói tiếp:

"Hừ! Cái tên kia không phải sẽ bảo tìm ra ư? Sao bây giờ anh lại tìm em?"

"Tần Nhất đang tìm rồi. Nhưng có vẻ là lần này Tiểu Á ẩn giấu khí tức quá kỹ, cậu ta vẫn chưa dò được."

Cục trưởng trả lời.

Nhưng Thanh Ly khẽ trề môi ra, nói:

"Em chắc chắn bây giờ tên kia lại đang chơi Liên Minh chứ tìm gì?"

"Sao em biết?"

Nghe cục trưởng hỏi. Thanh Ly nhấn một phím, màn hình bắt đầu chuyển đổi sang LOL.

Trên màn hình là một trận đấu Liên Minh, nhìn vào khung chat có thể thấy là rất sinh động:

Cú Cái Xảo Mãng (Master Yi): Lee Sin chú đừng lao vào nạp mạng nữa! Top nó xanh rồi kia!

Bò Hàm Thịt Khô (Yasuo): Mẹ nó! Lee Sin mày đang cứu địch à? Tự dung xong vào đá nó bay đi???

Học Sinh 2k5 (Lux): Xong trận tổ cáo Lee Sin!

Thanh Ly tiện tay đánh thêm một dòng chữ:

Tiểu Ly (Jax): Các anh em cứ bình tĩnh. Để tôi gank hết

Tiểu Ly (Jax): Lee Sin tên kia tổ cáo nó đi. Vào phá game.

Cục trưởng:...

Hần muốn từ chức lắm rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Trần Khai tỉnh dậy.

Sau đó, hần trằm mặc.

Mẹ nó! Đây là lần bao nhiêu hần tỉnh dậy trong tuần này rồi?

Tu luyện như thế này thì mình thà bỏ đi còn hơn.

Trần Khai đứng dậy. Từ Dạ lại đi đâu mất, căn phòng lại trống vắng như vậy.

Như thường ngày, tivi vẫn đang chiếu chương trình, đèn vẫn đang sáng, quạt vẫn đang quay và mèo thì vẫn đang nằm trên bàn...

Chờ chút.

Trần Khai dụi dụi mắt.

Ồ... Hóa ra nhà mình cũng có nuôi mèo cơ đấy!

Trần Khai nghĩ thầm, cười cười đi vào bếp.

Một lúc sau.

"Cút ra khỏi nhà ngay!"

Trần Khai ném con mèo ra ngoài, đóng cửa lại.

Bây giờ không những người đột nhập, còn phải đề phòng mèo đột nhập nữa!

Hơn nữa nó còn ăn hết phần bánh Flan để dành của Trần Khai.

Tội đáng chết!

Trần Khai vừa định bước chân vào bếp tìm gì ăn, tiếng cào cửa vang lên.

Trần Khai đun sôi nước lên, tiếng cào cửa vẫn cứ vang.

Trần Khai đổ nước sôi vào tô mỳ, tiếng cào cửa vẫn cứ vang.

Trần Khai...

"Đừng cào nữa! Hư cửa tao không có tiền đền đâu!!!"

Không chịu nổi tiếng cào của con mèo. Trần Khai mở cửa ra, la lên đầy tức giận.

"Meo?"

Con mèo kêu lên một tiếng, nhìn về phía Trần Khai.

Thật sự thì bộ dáng của nó lúc này trong dễ thương hết mực. Trần Khai khẽ nuốt nước bọt, nói:

"Mày nghĩ làm như thế sẽ hấp dẫn tao ư?"

- -

Từ Dạ mở cửa. Nhìn thấy khung cảnh bên trong căn phòng trọ.

"A... Há miệng ra nào."

Trần Khai khuôn mặt đầy thỏa mãn đang dứt từng miếng cá khô cho một con mèo.

"Meo~"

Con mèo cắn lấy một miếng, kêu lên rồi nhai nhai. Trần Khai reo lên, hai tay lại ôm chặt con mèo hơn:

"A... Dễ thương quá đi mất!"

Từ Dạ...

Truyền thừa có ảnh hưởng gì tới tính cách của con người không nhỉ?

Từ Dạ cố nhớ lại xem có loại truyền thừa nào lại khiến con người biến thái hơn không.

Hình như là có?

"Là Từ Dạ à? Cô về rồi."

Trần Khai chợt nhìn thấy Từ Dạ. Khuôn mặt nghiêm túc bỏ con mèo trên tay xuống, dáng ngồi thẳng đứng, ánh mắt sắc bén. Hắn mở miệng hỏi:

"Rốt cuộc thì mảnh gỗ đó là thứ gì? Tại sao tôi lại bị đưa vào một không gian khác? Còn nữa..."

Đang nói, Trần Khai chợt đập bàn. Giận dữ la lên:

"Cô có biết là bị đâm đau lắm không?"

Từ Dạ...

Nói thế dễ gây hiểu lầm lắm biết không hả? Tên kia?

Từ Dạ thờ dãi, đáp lại Trần Khai:

"Bị đâm? Nói vậy là ngươi đã lấy được truyền thừa rồi?"

"Đúng vậy! Tôi bị đâm... Cái gì?"

Trần Khai đang nói bỗng nhiên khuôn mặt ngơ ngác nhìn Từ Dạ. Một lúc sau, hắn lại hỏi:

"Truyền thừa? Cô nói truyền thừa nào cơ?"

Từ Dạ vẫn kiên nhẫn nói:

"Truyền thừa mà chủ nhân mảnh gỗ để lại cho người tiếp theo tiếp nhận. Ở đây thì chủ nhân của nó đã ra thiết định rằng bất cứ ai bị hắn đâm đều được nhận lấy truyền thừa!"

Trần Khai...

Bị đâm? Xu hướng tinh thần của ông có vẻ không được bình thường cho lắm nhỉ?

Truyền thừa?

Nghe Từ Dạ nhắc đến truyền thừa. Trần Khai nhủ mày, đang cố gắng nhớ lại xem trong đầu mình có ra thêm thứ gì không?

Trong lúc Trần Khai đang mải mê suy nghĩ, Từ Dạ liếc nhìn con mèo trong ngực Trần Khai.

Nhận thấy Từ Dạ đang nhìn mình, con mèo run rẩy.

Không được! Cô gái này nguy hiểm quá, không nên chọc cô gái này.

Rúc mình vào sâu trong người Trần Khai. Con mèo cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình.

Không hiểu tại sao tên nhân loại này lại có mùi của chủ nhân nhỉ?

- - -

Không có! Trong đầu của Trần Khai không hề xuất hiện một chút ký ức vào.

Trần Khai quay sang hỏi Từ Dạ:

"Nếu không.. Chúng ta lại đâm thêm một lần nữa?"

Từ Dạ:!!!

Tên này là bị đâm đến nghiện rồi ư?

Nhận thấy ánh mắt Từ Dạ nhìn mình ngày càng trở nên quái dị, Trần Khai nhanh chóng giải thích:

"Không phải! Ý tôi là tôi không hề nhận được truyền thừa. Cô đừng hiểu lầm!"

Từ Dạ ngạc nhiên.

Không nhận được? Rốt cuộc thì chuyện gì xảy ra?

Truyền thừa thất bại?

Không thể nào! Nàng đã xem qua một lần, còn đích thân dùng linh lực để chỉnh sửa lại yêu cầu tiếp nhận cơ mà?

"Người lại làm một lần!"

Từ Dạ giờ mảnh gỗ lên, dùng linh lực. Mảnh gỗ phát sáng lên, bao trùm cơ thể của Trần Khai.

Một lúc sau, Trần Khai lại xuất hiện tại không gian này.

"Rút kiếm ra đi! Người và ta chỉ có một người còn sống đi ra khỏi đây!"

Ừm... Vẫn là chú áo đen đầy hùng hổ này.

Người áo đen lao vào Trần Khai. Trần Khai không làm ra hành động gì. Đứng yên chịu trận.

Lại cảm thấy ngực nhói lên, Trần Khai ra trò về căn phòng. Từ Dạ ngồi nhìn hẩn, không đợi nàng nói gì, Trần Khai lại nói:

"Vẫn không có gì xảy ra!"

Từ Dạ mỉm cười, lại giờ mảnh gỗ lên.

Số lượng bù chất lượng. Nàng không tin Trần Khai suốt trăm ngàn lần lại thất bại cả trăm ngàn lần.

"Khoan..."

"Dừng lại..."

"Dừng!"

Trần Khai...

Có thể để cho người ta nghỉ ngơi một chút không?

- - -

Đã là lần thứ vài trăm bị đâm, Trần Khai chết lặng.

Ừm... Dù sao cũng không chết, bị đâm chút xiu cũng không sao.

Bên cạnh hẩn, Từ Dạ thờ dài, lại giờ mảnh gỗ lên.

Nàng đã thử đi tìm một tên người tu luyện nào đó để tiếp nhận truyền thừa. Kết quả là tên đó hoàn toàn tiếp nhận được, không có tác dụng phụ gì.

Rốt cuộc thì tên Trần Khai này thiên phú nát bao nhiêu???

- - -

Lý Nam tỉnh dậy.

Tay nắm lấy thanh kiếm, hắn bắt đầu vận kiếm.

Ban đầu, những nhát chém của hắn nhanh như chớp. Đây là một kiếm kỹ mà hắn nghĩ ra suốt hàng chục năm trời tu luyện ở kiếp trước.

Nhưng dần dần, những nhát chém của Lý Nam không còn nhanh nữa. Thay vào đó hoàn toàn trở nên quý dị, bắt đầu trở nên khó có thể nhận biết được.

Thiên tài và phế vật dần dần được nhận ra rõ ràng

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Không học hành sau này chả làm gì nên hồn

Từ Dạ nhíu mày. Xem xét mảnh gỗ trên tay.

Một bên nàng, Trần Khai nằm ngửa ra trên sàn nhà. Hoàn toàn là bộ dáng của một tên otaku lâu năm bị đòi phé quá nhiều.

Hả? Người hỏi vì cái gì ư?

Hừ! Người thử bị đâm suốt vài trăm lần đi! Hôn nữa vẫn là bị đâm mà không nhận được gì.

Đây hoàn toàn là không để cho người ta sống nổi! (Đập bàn)

Hôn nữa tại sao đến bây giờ hắn vẫn không nhận được truyền thừa? Phải chăng đây là đồ dỏm? Hàng đồng nát mua ngoài chợ?

"Do thiên phú của người rất là nát đấy!"

Từ Dạ ngồi một bên đáp lại. Bỏ mảnh gỗ trên tay xuống, nàng bắt đầu lời trả ra pha. Động tác toát ra vẻ ưu nhã, quý phái. Về phần trả ở đâu ra... Đừng hỏi Trần Khai, hắn cái gì cũng không biết cả.

Từ Dạ lại nói, động tác vẫn không hề ngừng lại:

"Người đến bây giờ vẫn không nhận được truyền thừa. Xem ra là thiên phú về kiếm đạo của người vẫn không cao lắm."

Đang nói, trầm tư suy nghĩ một lúc. Nàng lại tiếp lời:

"Thiếp sẽ đưa người vào thêm một lần."

"Để tôi lại bị đâm thêm lần nữa?"

Trần Khai bắt lực nhà rãnh.

Từ Dạ mỉm cười, nói với Trần Khai:

"Người lấy giấy bút ra đi, thiếp sẽ viết cho người một bộ cơ sở kiếm pháp. Lần này vào người sẽ dựa vào đó mà giao đấu với người áo đen."

"Đấu với người áo đen? Cô nói đùa à?"

Trần Khai sững sờ nhìn nàng.

Đùa sao? Để hắn đấu với cái chú áo đen đó?

Hắn bị cái chú áo đen đó đâm nhiều lần tới nỗi sắp sinh ra ám ảnh đây này!

Từ Dạ nhìn Trần Khai, nhăn nhă nhấp một ngụm trà, nói:

"Không quan trọng là đánh thắng hay không. Chỉ cần trong lần này người có thêm kinh nghiệm chiến đấu là được!"

Trần Khai nghe nàng nói như vậy. Cũng không phản nản gì thêm, bắt đầu lấy giấy và bút ra.

Từ Dạ đưa tay tiếp lấy cả hai, nhẹ nhàng cầm bút mà viết.

Trần Khai nhìn nàng, phải công nhận rằng là chữ của Từ Dạ rất đẹp, đường nét nhẹ nhàng uốn lượn như một dòng nước.

Trên đùi hắn, con mèo len lên nhìn Từ Dạ.

Chị gái này trông thật đẹp.

Nghĩ thầm như thế, nhưng rồi nó nhanh chóng lắc đầu.

Không đúng, chị gái này tạo ra áp lực thật lớn. Trong nhóm chỉ có anh cục trưởng mới sánh ngang với chị gái này.

Rúc vào trong ngực Trần Khai, nó lim dim hai mắt.

A~ Thật êm... Muốn ngủ luôn tới ngày mai quá.

Sao lần này anh cục trưởng đến chậm thế nhỉ? Đã gần một ngày rồi mà?

- - -

"Người cầm lấy, khi đã hiểu rồi thiếp sẽ đưa người vào."

Từ Dạ đóng nắp bút lại, đưa xấp giấy chỉ chút hình và chữ cho Trần Khai. Trần Khai không tài nào hiểu được tại sao trong một tiếng mà Từ Dạ có thể viết và vẽ ra nhiều thứ như vậy.

Cầm một tờ giấy trên tay, Trần Khai liếc mắt xem xét.

Tăng khả năng cân bằng của cơ thể. Ừm.. Cái này có vẻ dễ dàng nhỉ?

Giảm diện tích phía trước, hạn chế diện tích bị đối thủ đâm trúng. Giảm diện tích cơ thể như thế nào? Sao cô ta không viết chi tiết hơn đi? Thôi được rồi... Dù sao thì nghiên cứu một lúc chắc cũng sẽ nghĩ ra thôi.

Tạo đối trọng cho cơ thể giúp tăng lực đâm của tay trước. Cô ta có thật là người cổ đại không thể? Cái này có hơi khó...

Khiến trọng tâm cơ thể xoay đều và ít lệch trọng tâm, từ đó khiến đòn đâm chính xác hơn, kiếm chém từ dưới lên trên theo phương bao nhiêu độ, lực bao nhiêu thì sẽ tạo ra quán tính, sau khi vùng kiếm xong thì thu tay lại như nào sẽ giảm phản chấn. Ehm... Sao tự nhiên lại có toán học và vật lý bay vào đây rồi? Tu tiên huyền huyền có cần chi tiết và khoa học như thế này nhỉ?

Còn nữa! Từ Dạ cô quả nhiên là đang nói dối! Làm gì có ai ngủ say suốt hai ngàn năm lại biết định luật Newton?

Một lúc sau, Trần Khai trầm mặc.

Mẹ nó! Hần thế mà lại không hiểu những gì mà Từ Dạ viết.

Thầy giáo của chúng ta đã từng nói: Không học thì sau này chỉ có cạp đất mà ăn!

Cho đến bây giờ, Trần Khai mới cảm thấy hối hận vì năm xưa không cố gắng học tập cho tốt. Mái mê ham chơi, bỏ lỡ tương lai của chính mình.

Giá mà lúc đó Trần Khai chăm học hơn thì bây giờ cũng không đến nỗi một bộ cơ sở kiểm pháp cũng không hiểu chứ?

Thế là bạn Trần Khai lại bắt đầu lao vào tìm hiểu kiến thức toán, lý, hóa cơ sở trả hình kiểm pháp này.

Từ Dạ nhìn thấy Trần Khai khổ sở trong đồng kiến thức mà nàng vừa viết ra, thỏa mãn gật đầu. Như chợt nhớ ra thứ gì, nàng lặng lẽ mỉm cười.

Lúc trước anh trai nàng khi vui đầu vào học tập công pháp cũng khổ sở như thế này đây.

- - -

"Tôi đã sẵn sàng rồi!"

Một lúc lâu sau khi nghiên cứu về bộ kiểm pháp cơ sở mà Từ Dạ đưa cho mình. Trần Khai chợt đứng dậy, ánh mắt hào hùng, giọng nói đầy vang vọng khắp cả căn phòng.

Ha ha! Những thứ này cuối cùng hần đã hiểu hết rồi!

Bây giờ hần sẽ không thua chú áo đen đó đâu!

Trần Khai nghĩ thầm trong lòng, mong chờ nhìn về Từ Dạ.

Hiển nhiên, đây là trường hợp mà một thanh niên mới học một tí võ vẽ đã tự kiêu mà cho rằng mình có thể gánh vác giang sơn. Hay gần gũi hơn là tình huống mà học sinh vừa ra trường đã tự tin rằng mình có thể gánh vác mọi công việc mà nuôi gia đình.

Nhưng thực chất những tên này còn phải ăn bám bố mẹ một thời gian dài dài...

Ai~ Cuộc đời vốn dĩ là như thế.

Từ Dạ nghe thấy Trần Khai nói thế, tay giờ mảnh gỗ lên.

Ánh sáng lại bao trùm khắp cơ thể Trần Khai, mang hần vào trong một không gian khác như mọi lần trước.

Khi Trần Khai đã biến mất ra khỏi căn phòng. Từ Dạ mỉm cười, nhìn về phía con mèo.

Nhận thấy ánh mắt của Từ Dạ, con mèo đề phòng nhìn nàng. Bước chân lùi ra sau, khi đã chạm phải bức tường, cả thân hình nó áp sát vào bức tường.

Hiển nhiên, con mèo này cảm thấy sợ hãi nàng.

Từ Dạ nhẹ nhàng tới gần con mèo. Hai tay khẽ nhấc lấy con mèo lên, mặc cho con mèo cố gắng vùng vẫy.

Mặt đối mặt với con mèo, Từ Dạ lăm bằm

"A... Người thế mà có thể cảm nhận được linh lực của thiếp ư? Thiếp đã ẩn giấu rất kỹ rồi cơ mà?"

Con mèo nghe thấy thế, ánh mắt đầy kiêu ngạo nhìn lại nàng.

Nói đùa! Cảm nhận của nó làm sao có thể bị người khác che giấu đi được? Nếu không thì nó cũng không trốn thoát được lâu như thế này.

Từ Dạ nhận thấy ánh mắt của con mèo, mỉm cười mà xoa đầu nó. Nói tiếp:

"Người cũng thật đặc biệt! Không phải yêu thú nhưng lại mở ra linh trí. Cũng không biết cái tên Trần Khai này như thế nào lại nhặt được người!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Trần Khai lại quay trở lại không gian này.

Cũng là khung cảnh hoang vu rộng lớn. Cũng là chú áo đen đầy hùng dũng với thanh kiếm trong tay này.

Nhưng hắn không còn là bé Trần Khai dễ bị ức hiếp nữa!

Hắn đã học được cơ sở kiếm pháp! Hắn bây giờ đã trở nên mạnh mẽ hơn! Hắn bây giờ không cần phải sợ chú này nữa!

"Người và ta! Chỉ có thể một người còn sống rồi khỏi đây!"

Ừm... Vẫn là câu nói quen thuộc này!

Cảm nhận được thanh kiếm gỗ quen thuộc trên tay. Trần Khai ngao nghể mỉm cười, đến bây giờ thì thanh kiếm gỗ này mới làm đúng bổn phận của nó.

Còn mấy lần trước thì... Khụ khụ, không cần phải nói.

Nhận thấy chú áo đen cầm kiếm lao về phía hắn, nắm chặt thanh kiếm trên tay, Trần Khai hít một hơi thật sâu. Bắt đầu nhớ lại những gì đã học.

Đầu tiên, giữ lấy trọng tâm của cơ thể.

Trần Khai nhẹ nhàng đứng vững lấy cơ thể, lấy kiếm chặn trước ngực nhằm giảm bớt diện tích có thể bị chú áo đen đâm trúng.

Sau đó, chú áo đen lao vào. Một kiếm chặt đôi thanh gỗ trên tay Trần Khai.

Trần Khai...

Hai mươi giây sau, Từ Dạ trầm mặc nhìn thấy Trần Khai lại xuất hiện trước mặt mình.

Hai mươi giây? Hóa ra không chạy thì cái tên này sẽ nhanh chết hơn nữa à?

Trần Khai chợt cảm thấy trong lòng không nói lên người.

Chú áo đen quả nhiên vẫn là chú áo đen.

Còn nữa! Ai lại dùng đưa kiếm gỗ cho mình để đánh lại chú áo đen cầm kiếm sắt cơ chứ?

Mẹ nó! Không ngờ hắn lại quên mất điều này. (Đập bàn)

"Lại lần nữa!"

Trần Khai đầy quyết tâm nói với Từ Dạ.

Nghe Trần Khai nói vậy, Từ Dạ chậm rãi lắc đầu, nói:

"Không được! Nếu dùng thêm nữa thì mảnh gỗ này có thể bị ảnh hưởng. Mai lại thiếp lại đưa người vào tiếp tục..."

Trần Khai nghe vậy, toàn bộ ý chí quyết thắng như là đi đầu mất. Nằm sụp xuống giường, hắn chán nản nói:

"Mệt chết đi được. Nếu biết tu tiên nản như thế này thì tôi thà làm người bình thường suốt một đời còn hơn!"

Con mèo nhảy lên đầu của Trần Khai. Yên vị nằm ở trên đó.

Từ Dạ ngồi một bên nhìn thấy một người một mèo như thế khẽ lắc đầu.

Không được! Tu luyện mà lười như tên này thì đến bao giờ mục đích của nàng mới được thực hiện đây?

Khẽ nhấp một ngụm trà, Từ Dạ lại trầm tư suy nghĩ.

Hai người một mèo đang lười biếng thì đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

Trần Khai ngẩng đầu, bước chân ra định gõ cửa thì đằng sau cửa lại vang lên một giọng nói đầy thô kệch:

"Trần Khai! Anh tới chơi đây. Mau mở cửa ra cho anh vào cái coi!"

Trần Khai...

Quay lại giường, Trần Khai nằm ỳ xuống.

"Xem ra mối quan hệ giữa người và bạn người rất tốt nhỉ?"

Nghe thấy Từ Dạ hỏi như vậy, Trần Khai hỏi lại:

"Tại sao cô lại nói như vậy?"

Từ Dạ mỉm cười, nhấp trà không nói gì.

Thấy Từ Dạ không trả lời, Trần Khai lại lười biếng nằm xuống.

Ngày hôm nay đã đủ mệt rồi, không cần kéo theo rắc rối nữa.

Tên Thiệu Tổ đó một lúc sau cũng sẽ đi thôi.

Có lẽ là vậy...

Cốc cốc cốc cốc cốc cốc cốc cốc!

Một lúc sau Thiệu Tổ cũng sẽ bỏ đi thôi..

Cốc cốc cốc cốc cốc cốc cốc cốc!

Hắn ta sắp hết kiên nhẫn rồi...

Cốc cốc cốc cốc cốc cốc cốc cốc!

"Hừ cửa bây giờ!"

Một lúc sau, không chịu được việc bị tra tấn bởi tiếng gõ cửa của Thiệu Tổ suốt hồi lâu, Trần Khai mở cửa tức giận hét.

Về phần Từ Dạ... Cô ta đã sớm đi ra khỏi đây.

Ừm... Bằng đường cửa sổ.

Thiệu Tổ nhìn thấy Trần Khai mở cửa ra, cười ha hả mà nói:

"Anh biết ngay là chú đang ở trong phòng mà! Chú nghĩ như thế là anh sẽ bỏ đi ư?"

Nói rồi, Thiệu Tổ tự nhiên đi vào trong phòng Trần Khai, mở tủ lạnh ra lấy một hộp kem flan ra.

Trần Khai thấy cảnh này, thờ dãi hỏi Thiệu Tổ:

"Chú qua nhà tôi làm gì? Đang yên đang lành mà?"

Thiệu Tổ múc một thìa kem flan vào trong miệng, vừa nhai vừa đáp lại Trần Khai:

"Anh sợ chú bị gì về tinh thần sau khi bị cuốn vào bí cảnh mới qua đây thăm chú thôi!"

Chú tôi thăm làm tôi cảm thấy tinh thần mình ngày càng có vấn đề hơn đấy!

Trần Khai nhỏ nước bọt trong lòng, sau đó nằm ườn ra giường. Con mèo leo từ trên giường lên đầu hắn híp mắt ngủ tiếp.

Thiệu Tổ một bên ăn kem flan lơ đãng liếc mắt qua.

Ừm... Con mèo này trông thật quen mắt.

"Khục... Khục!"

Bỗng nhiên, như nhận ra điều gì, Thiệu Tổ ho sùng sục. Ánh mắt không thể tin nổi nhìn về Trần Khai.

Cái gì đây? Đây không phải là con mèo mà bọn hắn nhìn thấy ở trong Thần Ma Chiến ư?

Móa! Hắn cho là mình lấy được một vật liệu để nâng cấp pháp bảo là kinh lắm rồi. Ai ngờ cái tên Trần Khai này lại là nguyên con mèo về.

Quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn.

Trần Khai đang lịm đim mơ màng chợt cảm thấy có tiếng nói chuyện xung quanh.

A? Tên Thiệu Tổ này còn chưa về nhà à?

Bình thường mình ngủ là hắn ta tự giác khóa cửa rồi ra về chứ?

Khụ khụ! Đừng hiểu lầm. Hai người không có vấn đề gì về xu hướng giới tính. Chẳng qua là thường xuyên qua nhà chơi game hay là nhậu nhẹt gì đó thôi.

"Nên hai anh thường xuyên ở lại nhà nhau?"

Giọng nói này sao nghe quen thế?

Hình như là của cái cô gì đó mà one hit chết boss?

Đột nhiên, Trần Khai cảm giác như có chuyện gì đó không ổn xảy ra.

Mờ mắt ra, hắn thấy Thiệu Tổ đang không ngừng giải thích thứ gì đó. Trước mặt Thiệu Tổ, Thanh Ly đang cuồng nhiệt ghi chép lại thứ gì đó lên sổ.

Trên bàn, hai cốc kem flan đã ăn hết chỉ còn lại vỏ trống rỗng nằm ở trên đó.

Trần Khai...

CMN! Sao mấy người này thích đột nhập vào nhà hắn thế?

Còn nữa! Trong lúc hắn đang ngủ thì đã có chuyện gì xảy ra hả?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nhà ta là công viên

"Cảm ơn anh về nguồn tin này! Quả nhiên là tôi đã không sai khi hợp tác với anh!"

Thanh Ly vừa gấp quyển sổ nhỏ lại, vừa nói. Sau đó nàng hào hứng bắt tay Thiệu Tổ.

Thiệu Tổ một tay bắt lấy cánh tay nhỏ nhắn của Thanh Ly, một tay vỗ ngực mà nói:

"Không có gì! Nền báo chí bây giờ cũng nên cần sự đóng góp chứ? Làm sao mà tôi có thể từ chối được!"

Nghe Thiệu Tổ nói như thế, Hai mắt Thanh Ly sáng lên, cô cũng đáp lời:

"Đúng vậy! Anh nói rất đúng! Hi vọng lần sau lại hợp tác với anh!"

Sau đó, Thiệu Tổ nhỏ giọng nói:

"VẬY CÒN VỀ VIỆC THAM GIA LONG TỔ..."

"Chỉ là thành viên ngoại bộ làm sao có thể gây khó khăn cho tôi được?"

Thanh Ly vung tay lên, hào sảng mà nói.

"Chúng ta quả nhiên là bạn chí thân!"

"Đúng là như vậy!"

Ở một bên, Trần Khai vừa tỉnh dậy đã thấy màn "Tham ô hối lộ". Khóe miệng hắn đã giật giật.

Rốt cuộc thì hai người này vừa làm trò gì thế?

Không hiểu sao tự dưng Trần Khai lại cảm thấy nổi lo lắng trong lòng ngày càng dâng cao.

Nhận thấy Trần Khai đã tỉnh lại, Thiệu Tổ quay đầu sang, nói:

"Chú tỉnh rồi à? Anh đã lo hết ba cái vụ lật vật khi tham gia Long Tổ rồi! Dám ba cái đó sau làm khó được anh?"

Nếu không thấy cảnh này thì tôi còn cho là chú đang nói thật nữa!

Còn nữa! Sao phòng trọ của hắn ngày càng giống như công viên công cộng thế? Ai muốn vào thì vào, ai muốn ra thì ra. Xem ra cũng đến lúc đổi nơi ở rồi.

Trong lúc mà Trần Khai đang suy tính xem nên chọn căn nhà nào mà khó bị đột nhập nhất thì con mèo vốn nằm trên đầu hắn trượt xuống, ưỡn bụng lên trời mà ngủ tiếp.

Thanh Ly một bên tới gần con mèo. Như chợt nhận ra điều gì, con mèo mở mắt ra. Bắn vọt ra ngoài cửa sổ.

Nhưng Thanh Ly lại nhanh tay hơn. Trần Khai và Thiệu Tổ còn chưa kịp phản ứng gì, thân hình của nàng đã nhanh như chớp xuất hiện tại cửa sổ. Một tay tóm lại con mèo.

Con mèo kêu lên liên hồi, thân hình vùng vẫy cố gắng thoát khỏi bàn tay của Thanh Ly.

Đến bây giờ thì cả hai người mới nhận ra rằng con mèo đang cố chạy trốn khỏi đây.

Trong khi Trần Khai còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. Thiệu Tổ nhú mày, trầm tư suy nghĩ.

Nàng định ra tay đánh cướp con mèo này? Chẳng lẽ chứng kiến con mèo này bắt phạm nên nàng nổi lên tham niệm, muốn ra tay cướp lấy?

Trong giới tu luyện, huynh đệ tương tàn, người lạ giết nhau vì một kiện pháp bảo, một viên đan dược không có gì lạ. Nên có khi nào Thanh Ly muốn ra tay cướp của giết người?

Nếu như chuyện đó xảy ra, cả hai người đều không thể ngăn cản cô ta được! Chỉ ít cô ta có thể dễ dàng hạ gục được một con yêu thú mạnh hơn cả hai người rất nhiều lần.

Thiệu Tổ cười gượng gạo, nói với Thanh Ly:

"Cái này... Cô định làm gì con mèo đó?"

Nghe thấy Thiệu Tổ hỏi, Thanh Ly khẽ "A" lên một tiếng. Nhận ra rằng hành động của mình quá mức đột ngột. Nàng mới lập tức nói ra:

"Hắn là hai người không biết... Tiểu Á là thú nuôi của Long Cục. Hôm nay bằng cách nào đó mà nó chạy thoát mà trốn vào bí cảnh, chúng tôi đã vất vả tìm nó suốt ngày hôm nay rồi!"

Trần Khai mở miệng hỏi:

"Con mèo này gọi là Tiểu Á?"

Thấy Trần Khai hỏi như thế, Thanh Ly nhoen miệng cười đáp lại:

"Đúng vậy! Mà bởi vì nhờ cậu mà chúng tôi mới tìm ra nó nên..."

Nói rồi, nàng trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, mặc cho con mèo nhìn về Trần Khai với ánh mắt cầu cứu.

Trần Khai nghe thấy Thanh Ly như đang suy nghĩ gì đó, bèn đưa mắt nhìn về phía con mèo.

Ừm... Hóa ra con mèo này hoàn toàn không bình thường chút nào.

Nhưng mà trông lúc này nó vẫn thật dễ thương. Đôi mắt long lanh nhìn hắn, bộ lông trắng như tuyết nổi bật lên giữa căn phòng.

Một lúc sau, Thanh Ly hỏi Trần Khai:

"Cậu có nhu cầu về tiền bạc không? Chúng tôi có thể đáp ứng được!"

Trần Khai nghe nàng nói thế, nhìn quanh căn phòng.

Ừm... Không thiếu thốn gì cả. Dù sao đàn ông cũng phải cần sĩ diện.

Sau đó, hắn quả quyết nói:

"Tôi hiện tại không thiếu thốn..."

"Được rồi! Ghi số tài khoản ngân hàng của cậu vào đây! Ngày mai cậu sẽ nhận được tất cả!"

Trần Khai!!!

CMN? Cô có thể đọc được suy nghĩ à?

- - -

Người đàn ông ngồi giữa căn phòng đầy sách, ngón tay của hắn nhẹ nhàng lật qua từng trang sách.

Tiếng gõ cửa vang lên. Người đàn ông vẫn cúi đầu, nói với giọng trầm ổn:

"Cửa không khóa. Mời vào tự nhiên!"

Người đàn ông vừa dứt lời, cánh cửa mở ra. Đằng sau nó là một người thanh niên khá trẻ tuổi, khuôn mặt như là những cậu học sinh cấp ba.

Người đàn ông ngừng đầu, gấp sách lại. Nhìn về phía người học sinh mà hỏi:

"Hoan nghênh tới đây! Chủ nhân thứ tám của Thời Gian Chi Thư."

Người học sinh nghe thấy thế, tự nhiên ngồi về phía đối diện người đàn ông. Người đàn ông mỉm cười, hỏi:

"Như vậy lần trước là quay ngược thời gian, lần này là gì đây? Lý Nam?"

Lý Nam nhìn về phía người đàn ông, ý vị thâm trường mà nói:

"Xem ra là việc quay ngược thời gian không hề ảnh hưởng tới người nhĩ? Thời gian?"

Thời Gian đáp lại:

"Tất nhiên rồi. Cả vũ trụ đều quay ngược lại thời gian, chỉ trừ một số nhân tố đặc biệt... Hiển nhiên là cậu cũng đã biết là gì đi?"

Lý Nam khẽ nhún mày, sau đó trả lời:

"Ý của người là có những tồn tại còn mạnh hơn cả chính người?"

Người đàn ông mỉm cười, vỗ tay mà nói:

"Đúng vậy! Như là Thượng Đế... Hay đúng hơn phải gọi là Thiên Đạo chẳng hạn."

Con người của Lý Nam co rụt lại. Hắn vừa định hỏi gì thêm, Thời Gian đã nói tiếp:

"Quá trình quay ngược thời gian không thể ảnh hưởng đến Thiên Đạo hay là Thiên Đạo hóa thân. Xem ra nói đến như vậy cậu cũng đã biết chứ?"

"Ý người là... Trần Khai là Thiên Đạo Hóa Thân? Người cũng vậy?"

Lý Nam trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, sau đó trả lời câu hỏi của Thời Gian.

Nhưng Thời Gian lắc đầu, hần nói tiếp:

"Ta là Thiên Đạo Hóa Thân. Nhưng Trần Khai không phải, Thiên Đạo Hóa Thân là "nàng" mới phải."

"Nàng là ai?"

Lý Nam hỏi, nhưng Thời Gian đã lòi từ trong người mình ra một chiếc đồng hồ quả quýt nhỏ. Bình tĩnh mà nói:

"Thời Gian đã hết, không thể kéo dài hơn nữa. Xem ra lần này Thiên Đạo để mắt tới chúng ta rồi."

Lý Nam còn không kịp nhận ra điều gì, hần đã trở lại căn phòng ngủ của mình. Trên tay hần là một cuốn sổ, bìa màu xanh lá cũ kĩ.

"Nhớ lấy giao dịch của chúng ta! Lý Nam!"

Thanh âm của người đàn ông vang vọng bên tai hần. Lý Nam thờ dãi.

Quay ngược thời gian, Ma Vương đột nhiên biến thành một tên ngáo đá hết sức. Bây giờ còn bị một tên tại cực kỳ mạnh truy sát.

Quả nhiên không thể tin tưởng vào tiểu thuyết trên mạng.

Lại phải đi gặp hai tên đó nữa ư?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thế nên mới nói, đời làm sao lại như mơ được?

Trần Khai tim đập thình thịch, run rẩy mở ra thẻ ngân hàng.

Số dư còn lại. Ài ài... Một, hai, ba, bốn, năm, tám! Thế mà những tám số không!

Năm mươi triệu! Thanh Ly thế mà gửi cho hần những năm mươi triệu đồng!

Số tiền này chỉ để tìm một con mèo thôi. Hơn nữa còn mèo này là tự chạy đến chỗ hần. Hôm nay quả nhiên là một ngày may mắn.

(Thì thầm) Trước đó Trần Khai không hề nói như vậy...

Há? Mọi người nói cái gì? Hần không nghe thấy!

Mà Thiệu Tổ không nhìn thấy Trần Khai vừa nhận được tí tiền khuôn mặt đã trở nên hạnh phúc như thế. Hần ngẫm nghĩ.

Xin nhờ! Chú là người tu luyện đấy! Một chút tiền đã làm chú hạnh phúc như thế ư?

Chú đang làm mất mặt biết bao người tu luyện đấy!

Còn có, tám số không là năm trăm triệu đồng chứ?

"Thiệu Tổ! Nhờ có sự hợp tác của anh mà tôi mới lấy được nguồn thông tin quý giá như vậy. Đây là chút lòng thành của tôi!"

Thanh Ly lòi một chiếc phong bì ra, đưa cho Thiệu Tổ.

Thiệu Tổ khẽ run rẩy cầm lấy phong bì, mở ra.

Ài ài... Một tờ... Hai tờ... Những bốn tờ! Bốn tờ năm trăm ngàn đồng!

Chỉ là một nguồn tin vụn vặt mà hần đã kiếm được tiền ăn của hai tuần rồi.

Hắc hắc hắc... Quả nhiên hôm nay là một ngày may mắn.

Cái gì? Hần đang làm mất mặt mũi của người tu luyện?

Mất thì mất luôn đi. Dù sao có ai mà dùng mặt mũi kiếm ăn đâu?

"Thôi nhé! Hi vọng ngày mai các anh đến thăm Long Cục nhé!"

Thanh Ly vẫy tay chào hai người, đi ra khỏi căn phòng. Để lại hai gã nghèo mạt rệp đang không ngừng hạnh phúc vì được tiền.

--

Thanh Ly vừa ra khỏi căn phòng. Nàng mở quyển sổ nhỏ ra.

Trên trang giấy của quyển sổ nhỏ có ghi chi chít chữ. Hiển nhiên đây là quyển sổ mà nàng thường mang theo để thuận tiện hơn trong việc ghi chép thông tin cho trang báo của mình.

Nàng lật sang trang mới nhất. Trên đó cũng có ghi rất nhiều chữ, không cần tinh mắt cũng có thể đọc được những gì ghi trên đó:

Đối tượng 1: Trần Khai

Tuổi: tầm 20 trở lên, dưới 25 tuổi.

Thể trạng phát triển tốt, chỉ số BMI dưới 24,9. Vẫn chưa phát hiện bất cứ dấu hiệu gì về việc tinh thần bị tổn thất. Đồng thời không có đặc điểm gì nổi bật cả về ngoại hình lẫn cách cư xử. Tuy đã xác nhận là đối phương tu luyện tăng hai cảnh giới nhỏ trong 2 ngày nhưng sau khi nhận nguồn linh lực khổng lồ từ bí cảnh lại chỉ tăng lên một cảnh giới nhỏ. Đã dùng thử uy áp lên người đối phương nhưng các biểu hiện cho thấy đối phương không hề ảnh hưởng bởi uy áp. Vẫn chưa biết là do đối phương có tinh thần lực quá cao hay là do đối phương không tu luyện bất cứ tâm pháp nào. Đối tượng là người tu luyện, sử dụng pháp bảo là hai đốt tre, trong đó một đốt tre có cấp bậc cao hơn đốt tre còn lại rất nhiều. Có thể là sau lưng đối tượng là một thế lực lớn nào đó.

Đây là một nhân tố chưa ổn định. Cần nghiên cứu thêm để quyết định xem có đưa vào làm thành viên chính thức hay không.

Đối tượng 2: Thiệu Tổ

Tuổi: 25 tuổi

Đối phương tự nhận rằng mình đã 25 tuổi, nhưng có thể kết luận rằng đối phương có số tuổi lớn hơn rất nhiều. Thể trạng phát triển vượt bậc hơn những người tu luyện bình thường. Qua hành vi và cách ứng xử của đối tượng đã chứng tỏ rằng đối tượng am hiểu sâu rộng về kiến thức về toàn diện. Những kiến thức này chắc chắn không thể chỉ học được trong một năm tháng nhất thời được. Đã thử dùng uy áp qua, tuy đối phương có các hành vi bị uy áp làm cho khiếp sợ hay không cử động được nhưng vẫn chưa thể phán đoán xem là thực hay giả. Đối tượng am hiểu về các loại trận pháp, kết giới. Vẫn chưa biết được đối tượng có sở hữu bất cứ pháp bảo gì ngoài Ngưng Thần Lược

Đây là một nhân tố không ổn định. Cần nghiên cứu thêm xem có đưa vào làm thành viên chính thức hay không.

Bên dưới nữa là hàng loạt các số liệu khác của cả hai người. Có vẻ như là Thanh Ly đã điều tra qua hai người.

Hiển nhiên, đã là thành viên của Long Cục thì không có ai là người đơn giản cả.

Trầm ngâm suy nghĩ một hồi. Thanh Ly bỗng mỉm cười, sau đó nàng cầm bút, ghi thêm một dòng chữ:

Xét qua các hành vi và cử chỉ. Xác định đối tượng hoàn toàn không có khả năng gây hại cho toàn cục. Để đề phòng bất cứ trường hợp nào gây bất lợi cho Long Cục, xin phép được cắt cử đối tượng làm thành viên ngoại bộ.

Cắt sổ vào trong người, nàng vui vẻ ngâm nga bước đi.

Long Cục rất ít thành viên. Số thành viên của Long Cục đều có thể đếm trên đầu ngón tay. Bây giờ lại có đến hai người tham gia vào. Hơn nữa tính cách hai người lại khá hợp ý nàng.

Mà ở trên vai nàng. Tiểu Á nhìn thấy hành động của nàng, khẽ ngáp một cái.

Chị Thanh Ly bị đối phương mua chuộc rồi?

Ai... Nếu như mấy lần trước cũng có người nhắm vào cái sở thích viết báo của chị Thanh Ly thì bây giờ trong cục cũng đã có nhiều người hơn không?

- -

"Cái chết! Chú là đang nạp mạng cho nó à? E nhanh!"

Thiệu Tổ mặt nổi gân xanh, la lên. Tay không ngừng đập bàn phím.

Bên cạnh hắn. Trần Khai cắn răng, hét lên:

"Xem tôi dùng bí kỹ đây!"

Hết xong, tay hắn nhanh như chớp làm một loạt thao tác tốc độ còn nhanh hơn cả mắt thường.

Double Kill!

Triple Kill!

Quarda Kill!

Penta kill!

Từng hàng chữ hiện ra trên màn hình máy tính. Âm thanh từ máy tính vang vọng khắp cả căn phòng.

Thiệu Tổ yên lặng bỏ tai nghe xuống. Nhìn về phía Trần Khai mỉm cười từ từ:

"Trần Khai! Đây là bí kỹ của chú?"

Trần Khai mỉm cười ôn hòa, đáp lại Thiệu Tổ:

"Đúng vậy! Bất ngờ hay không? Ngạc nhiên hay không?"

Thiệu Tổ và Trần Khai lạnh nhạt đối mặt nhau. Như là hai cao thủ luận bàn võ kỹ.

Một lúc sau, Thiệu Tổ thở dài châm một điếu thuốc. Vô lực mà nói:

"Nói thế nào anh cũng không ngờ được bí kỹ của chú là ném pháp sư đội ta vào đội địch! Nếu không có chú thì kẻ địch cũng không thể ăn được Penta Kill dễ dàng như vậy!"

Nói rồi, Thiệu Tổ lấy từ trong người mình ra một điều thuốc, đưa cho Trần Khai:

"Chú làm một điều chứ?"

Trần Khai từ chối:

"Không... Tôi không hút thuốc!"

Thiệu Tổ im lặng cất điều thuốc.

Người bạn này chơi với hắn đã một năm. Nhưng những gì Trần Khai biết về hắn đều là con số 0.

Một hồi lâu sau, Trần Khai tò mò hỏi hắn:

"Nói thật! Tôi rất bất ngờ khi chú là người tu luyện đấy!"

"Anh còn bất ngờ hơn nữa! Hôm trước chú là người bình thường, hôm sau chú đã là một người tu luyện. Một ngày thăng hai cấp! Điều này hoàn toàn chỉ có thiên tài mới làm được!"

Thiệu Tổ một bên nói. Sau đó hít một hơi.

"Sặc... Sặc!"

Trần Khai...

Cái tên này không biết hút thì bỏ đi. Còn hút làm gì?

"Thế chú là một người tu luyện. Chú đến làm công ty này với mục đích gì?"

Thiệu Tổ nghe thấy Trần Khai hỏi thế, khuôn mặt bị thương nhìn lên bầu trời mà nói:

"Trần Khai... Chú có biết là đời không như là mơ không?"

Trần Khai vẫn im lặng không nói gì.

Thiệu Tổ lại nói tiếp:

"Anh vốn dĩ là một thằng công nhân bình thường. Lương còn không đủ nuôi thân mình, sống chui lủi khắp cả cái thành phố này."

"Vốn dĩ cho đến một ngày, trong đồng rác mà người ta vứt anh tìm được quyển công pháp cũ. Từ đó anh mới bước chân vào con đường tu luyện!"

"Khi anh tu luyện được ba năm, chỉ còn một bước chân nữa là Trúc Cơ thì anh lại gặp phải bình cảnh."

Đến đây, Trần Khai chen miệng vào nói:

"Nên chú quyết định rèn luyện tâm tính? Trải qua hồng trần?"

Chỉ thấy Thiệu Tổ lắc đầu, đau khổ mà nói:

"Không. Anh vốn dĩ cứ tưởng sẽ có cốt truyện như Siêu Cấp Bảo Vệ, Cô Vợ Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng Của Tôi hay gì đó... Ai ngờ rằng xuống đây kiếm miếng ăn đã vất vả, còn mơ tưởng đến trang bức đánh mặt gì nữa?"

Trần Khai...

Chú chuyển cốt truyện bay quá nhanh đi!

Nhưng tại sao tôi lại muốn cười vào mặt chú thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ta là người dẫn đường của người

"A... Trời sắp sáng rồi. Anh còn phải đến công ty làm nữa!"

Thiệu Tổ ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Quả thật, đến bây giờ thì một ngày mới mới bắt đầu. Một ngày dài đằng đẵng đã trôi qua.

Trần Khai trầm mặc một lúc lâu. Sau đó cả tâm tình hắn chỉ có thể nói ra bởi một từ:

"Móa!"

Tu luyện kiểu quần què gì mà hắn lại bị lệch múi giờ luôn rồi.

Đến lúc này, Trần Khai mới tuyệt vọng nhận ra rằng...

Hắn chỉ mới tu luyện được ba ngày! Bốn ngày! Nếu tính cả hôm nay.

Thế mà hắn đã trải qua cái gì?

Tham gia bí cảnh. Bị chú áo đen đâm hàng chục lần, tuy không chết nhưng mà...

Cũng rất đau chứ! Hắn cũng không phải bạn Tổng nào đó!

Cho dù thời gian trải qua rất lâu, đủ để viết một câu chuyện vài chục chương... Nhưng mà chỉ mới ba ngày trôi qua!

Tu luyện kiểu này thì thà an nhàn làm người bình thường còn hơn!

(Thì thầm) Đây đã là lần thứ hai Trần Khai nói điều này.

Không cần nhắc hắn cũng đã biết điều này! (Đập bàn).

Thiệu Tổ đi ra khỏi căn phòng, trước khi đi hắn còn để lại một lời nói cho Trần Khai:

"Anh không biết chú nhận được cơ duyên gì mà có thể tăng hai cảnh giới nhỏ trong một ngày. Nhưng chú đừng để lộ ra nhiều quá, nhất là hai đốt tre kia!"

Trần Khai "Ừ" một tiếng, sau đó đóng cửa lại.

Mà Thiệu Tổ thấy Trần Khai đóng cửa lại. Từ trong người lòi ra một viên thủy tinh trong suốt, ánh sáng dịu nhẹ.

Hắn khẽ vung tay lên, viên thủy tinh bay từ tay hắn ra rơi vào trước căn phòng trọ của Trần Khai.

Viên thủy tinh vừa chạm đất, toàn bộ căn nhà trọ của Trần Khai bỗng hiện lên những đồ án kỳ lạ. Một lúc sau, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh, cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả.

Thiệu Tổ quay người, bóng lưng của hắn dần dần biến mất ở cuối con đường.

Bạn bè tốt sẽ luôn bảo vệ lẫn nhau mà không cần bất cứ lời cảm ơn nào.

- - -

Từ Dạ chứng kiến toàn bộ hành động của Thiệu Tổ, khuôn mặt phức tạp đi ra từ trong một căn hẻm.

Tới gần căn nhà trọ của Trần Khai, nàng đưa tay chạm vào, lấm bầm:

"Kết giới bảo vệ... Từ phẩm kết giới..."

Sau đó, càng đọc tên trận pháp về sau, khuôn mặt nàng dần dần đen lên:

"Trận pháp nghe lén? Trận pháp nhìn trộm? Truyền tống trận? Người mẹ nó là đang theo dõi hắn ư?"

Nàng phát tay lên, toàn bộ những phù văn đó lại sáng lên. Dần dần chuyển sang một loại phù văn khác, cuối cùng lại trở thành một trận đồ với đầy ký tự trung hoa ở trên đó.

Mà lúc này, Thiệu Tổ đang đi trên đường bỗng nhiên đứng lại, gỡ gỡ mái tóc của mình. Hắn tự lấm bầm:

"Trận pháp nghe lén, trận pháp nhìn trộm, truyền tống trận đều bị mất liên hệ? Trận pháp bảo vệ đang được củng cố? Quả nhiên là bên người chú có một vị lão đại nào đó theo giúp đỡ..."

Tức thật... Hắn vẫn muốn theo dõi... Khụ khụ, bảo vệ Trần Khai trong thâm lặng.

Xem ra vấn đề an toàn của Trần Khai không cần lo lắng nữa rồi.

- - -

Bùm!

Nhìn thấy lại thêm một đốt tre nữa luyện hóa không thành công, Trần Khai trầm mặc. Lấy ra thêm một đốt tre nữa.

Bên cạnh hắn, hàng chục đốt tre bị luyện hóa thất bại đang chất thành đống.

Hắn không tin luyện hóa hàng trăm lần lại không thành công lần nào.

Từ Dạ ngồi đối diện hắn. Lần này nàng chỉ nhàn nhã nhấp trà, không nói gì nữa.

Pháp khí chi có thể cho Trần Khai mang đến sự trợ giúp nhất thời, nhưng không phải là vĩnh viễn.

Hơn nữa, lần trước là do nàng tiên đoán rằng Trần Khai sẽ tham gia vào Thần Ma Chiến nên mới cho hắn mượn.

Bây giờ, Trần Khai chỉ có thể luyện hóa đốt tre đó bằng nỗ lực mà thôi...

Bùm!

Lại một đốt tre nữa luyện hóa thất bại. Trần Khai chán nản nằm lên giường, than thở:

"Ai~ Làm sao thiên phú của mình lại nát như vậy chứ?"

Từ Dạ nhìn thấy sự lười biếng của Trần Khai, im lặng mỉm cười.

Tĩnh ra là Trần Khai đã dành suốt một buổi sáng xin nghỉ bệnh chỉ để luyện hóa thêm một đốt tre rồi

Trần Khai đã thử luyện hóa thêm một đốt tre hàng trăm lần rồi. Tuy hắn đã dọn sạch một phần sản phẩm thất bại trước khi nàng về tới nhà nhưng điều đó làm sao che mắt nàng được?

Bởi vậy Trần Khai là hình ảnh điển hình của câu nói "Cần cù bù thông minh"

Tuy vậy, thiên phú của hắn phải nói là quả thực cực kỳ nát! Nát không thể nào nát hơn.

Thanh Trúc Quyết quả là một công pháp dễ học khó tinh. Người bình thường có thể dễ dàng hoàn thành hai thức đầu. Nhưng Trần Khai vẫn mãi dậm chân ở thức thứ nhất.

Từ Dạ lòi từ trong người mình ra Vận Mệnh Chi Thụ.

Nàng mở sở ra. Đồng thời trong mắt nàng, thế giới bắt đầu chuyển sang hai màu đen trắng.

Ở giữa nàng và Trần Khai, có một sợi chỉ với hai màu hồng, trắng.

Đây cũng là một trong các yếu tố mà Từ Dạ chọn Trần Khai làm người bồi dưỡng.

Vận Mệnh Chi Thụ có thể giúp nàng thấy nhân quả giữa mỗi người. Tùy từng người mà sợi chỉ lại có nhiều màu khác nhau.

Nhưng nhân quả giữa nàng và Trần Khai lại có hai màu. Nên phải chăng Trần Khai là mấu chốt để nàng thoát khỏi tình cảnh bị truy sát này?

Nhưng vấn đề sợi chỉ hai màu này có nghĩa là gì?

Từ Dạ thờ dài, gấp sở lại.

Xem ra việc này còn phải tìm hiểu dài dài...

Trần Khai chán nản nhìn lên bầu trời.

A... Vì sao Từ Dạ có thể luyện hóa hàng trăm đốt tre một lúc, hơn nữa đốt nào đốt nấy trông cũng rất là sáng hơn đốt tre mà hắn luyện hóa rất nhiều. Vậy mà hắn lại không thể luyện hóa được bất kỳ đốt tre nào mà không cần dùng tới pháp khí ư?

Vì sao giữa người với người lại chênh lệch như vậy?

"Trần Khai. Người vì cái gì mà tu luyện?"

Từ Dạ bỗng nhiên hỏi hắn một câu hỏi. Trần Khai sững sờ.

Đúng ha! Vì cái gì mà hắn lại bắt đầu tu luyện?

Vì tiền tài? Vì mỹ nữ?

Không đúng! Tiền tài chưa đến mức quan trọng với hắn, hắn cũng không phải là một tên háms gái.

Vì cái gì?

Như chợt nhớ ra thứ gì đó, khóe miệng của Trần Khai khẽ cong lên, hắn hỏi lại Từ Dạ:

"Lúc tôi còn nhỏ, ba mẹ tôi mất sớm. Tôi phải ở trong trại mồ côi."

"Vào lúc đó. Bên cạnh trại mồ côi mà tôi đang ở có một ông chú trung niên..."

"Ông chú đó nói năng sỗ sàng, hào sảng. Thoải mái với mọi người xung quanh... Tuy vậy nhưng ông chú đó lại bị khá nhiều người ghét. Có lẽ là do mùi hôi nách của ông chú, hay là do ông chú là một người không am hiểu trong giao tiếp cho lắm"

"Thẳng đến một ngày. Viện mồ côi bị cháy, do một người làm đã quên tắt bếp ga đi. Có lẽ là như vậy!"

"Vào lúc đó, viện mồ côi bị bốc cháy cực kỳ thảm liệt. Tôi may mắn được đưa ra ngoài, nhưng những người bạn của tôi thì không..."

"Đám cháy ngày càng lớn, nhưng vì ở vùng sâu nên lính cứu hỏa không kịp thời cứu được."

"Nhưng rồi, ông chú đó lao thẳng vào trong. Hi sinh một chân để cứu người bạn của tôi ra. Nhờ thế mà không ai bị thương tích trong trận cháy đó cả!"

"Tôi lại gần, hỏi ông chú rằng ông chú vì sao lại lao vào? Bởi vì một người không hề có liên hệ máu mủ? Cô biết ông chú trả lời sao không?"

Từ Dạ vẫn im lặng, mỉm cười nhấp trà.

Trần Khai cười, nói:

"Nhóc con! Ta không lao vào thì ai cứu hai đứa trẻ ấy?"

Cứ việc đó là một lý do đơn giản, đơn giản mà ai cũng nghĩ ra được.

Thậm chí, lúc nói câu đó ông chú còn phải cắn môi để mà chịu đựng đau đớn. Nhưng mà...

Ông chú lúc đó thực sự rất đẹp trai! Đẹp trai đến phát nổ!

Cứ việc ông chú ăn mặc lôi thôi lếch thếch, nhưng mà trong mắt Trần Khai lúc ấy... Ông chú thực sự là rất đẹp trai!

Dẫu cho sau này Trần Khai được một người phụ nữ dịu dàng nhận về nuôi, nhưng hình ảnh về ông chú không hề phai mờ trong tâm trí hắn được

Trần Khai mê man.

A... Lần này mình lại dùng hết linh lực trong cơ thể vào luyện hóa thêm một đốt tre rồi.

Xem ra lại phải xiu thêm một lần nữa.

Quả nhiên tu luyện chả có gì tốt!

Trong lúc mơ màng, Trần Khai còn nghe thấy tiếng Từ Dạ loáng thoáng hỏi:

"Vậy đây là con đường ngươi sẽ đi?"

Trần Khai gắng hết sức lực của mình, thì thảo nói:

"Đúng vậy!"

Trong đầu hắn lại hiện lên một khung cảnh.

Một người đàn ông vết thương đầy mình, lớn tiếng cười mà xoa đầu một cậu nhóc.

"Cậu nhóc! Ta làm thế bởi vì đó là việc ta phải làm. Không đúng! Là việc mà ta muốn làm!"

- - -

Nhìn thấy Trần Khai lại chìm vào giấc ngủ thêm một lần nữa. Từ Dạ trầm mặc.

Đây là lần thứ bao nhiêu tên này xiu trong tuần rồi?

Nhưng rồi, nàng chợt bật cười.

Lý do tên này tu luyện cũng thật đặc sắc đi. Chợt nhớ lại, nàng cũng đã từng có ước mơ như tên này...

Chỉ có điều... Thời gian trôi nhanh, đủ để làm thay đổi một con người.

Nàng khẽ hất tay lên, một tấm chắn bay tới, đập lên người Trần Khai.

Trần Khai... Nếu ngươi đã dứt khoát muốn đi con đường này.

Vậy thì hãy để ta là người dẫn đường đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Giữa sân công viên X, người thanh niên không ngừng chạy với tốc độ không hề thay đổi trong suốt một thời gian dài.

Nhưng cho dù có như thế, mọi người trong công viên cũng chỉ liếc nhìn qua rồi làm mọi việc thường ngày.

Xin nhờ! Áo thun quần jeans trong thành phố này cũng không thiếu, làm sao mọi người lại phí thêm hơi sức để mà quan tâm hắn được? Trừ khi hắn ta đẹp trai tới mức mà ai ai cũng phải liếc nhìn thì còn khác.

Nhưng xin mọi người chú ý! Đây không phải là chuyện ngôn tình. Vậy nên người thanh niên này có một khuôn mặt bình thường không thể nào bình thường hơn, tựa như là mấy anh làm công ăn lương đi đây đường ngoài kia.

Hiển nhiên, người thanh niên rảnh rỗi chạy quanh công viên này là Trần Khai.

Đáng lẽ, tình duyên hắn định cố gắng luyện hóa thêm một đốt tre nữa, nhưng Từ Dạ bảo rằng có lẽ hắn nên rèn luyện sức khỏe. Vậy nên hắn ra công viên chạy vài vòng.

Ừm... Cứ tưởng nàng sẽ lôi ra một bộ công pháp rèn luyện thân thể nào đó. Hay là lại bị đưa vào một bí cảnh khác để rèn luyện sức khỏe. Ai ngờ là hắn chỉ cần ra công viên chạy vài vòng.

Nhưng dù sao bây giờ Trần Khai đang rất thỏa mãn.

Oa ha ha ha! Không có bí cảnh hay bị chú áo đen nào rượt sau đuôi cả. Lúc này thì tốc độ của hắn mới được hiển lộ ra trước mặt mọi người.

Mặc dù có vẻ không ai chú ý đến hắn...

Nhưng mà cũng rất sáng khoái đi!

Hắn đã chạy rất nhiều vòng quanh công viên rồi. Tính ra là đã hơn mười km, bây giờ Trần Khai cảm giác mình hoàn toàn giống như siêu nhân vậy!

Đang tận hưởng cái cảm giác tuyệt vời này, thanh âm của một cô gái trẻ vang lên:

"Anh Khai? Anh đang làm gì ở đây vậy?"

Nụ cười trên mặt Trần Khai bỗng cứng đờ lại.

Trần Khai đã từng nói qua, đường tình duyên của hắn cực kỳ trắc trở.

Cấp một, bị từ chối qua.

Cấp hai, năm cuối cấp định ra tỏ tình thấy nàng đang tỏ tình một em lớp dưới.

Cấp ba... Lần này thì tốt! Hắn được một người tỏ tình... Là con trai.

Đại học... Bị ép khô trong việc học hành. Yêu đương gì nữa!

Ai... Lần nào nhắc lại điều này cũng cảm thấy đáng lòng.

Bởi vậy mới nói, trong cuộc sống hàng ngày người quen biết với Trần Khai là nữ tính chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cô bé này là một trong số đó.

Về phần phải nói thế nào về cô bé này, Trần Khai chỉ có thể bất lực mà nói rằng:

"Quá hoàn hảo!"

Đạt giải nhì anh văn cấp quốc gia, nhất piano cấp quốc tế,... Hoàn toàn là một con nhà người ta.

Về phần tại sao cô bé này quen với Trần Khai?

Đó là chuyện của năm ngoái. Khi mà cô bé này bỏ nhà ra đi, không biết là vì nguyên nhân gì. Nhưng Trần Khai có thể hoàn toàn chắc chắn rằng là do tuổi nổi loạn. Bởi vì sao ư?

Vào lúc đó, cô bé nhuộm tóc, làm đủ thứ kiểu y như mấy tên lưu manh ngoài đường. Nếu không phải là nổi loạn thì còn là gì nữa?

Nhớ đến lần đầu gặp cô bé. Trần Khai chỉ có thể cảm thấy đây hoàn toàn là một tiểu thư chưa từng thấy qua sự đời.

Xin nhờ! Nếu đi ăn cướp ít nhất cũng thù sẵn một con dao hay một khẩu súng trong người chứ? Khụ khụ... Chỉ nhớ lúc đó cô bé cố làm khuôn mặt hung tợn mà cố gắng cướp tiền của hắn.

Cũng may lúc đó cô bé chọn cướp Trần Khai. Bởi vậy lúc đó Trần Khai mới bất đắc dĩ đưa nàng chút tiền rồi mới bảo rằng cô bé không nên làm như vậy.

Quay trở lại câu chuyện.

Cô bé đôi mắt kinh ngạc nhìn Trần Khai.

Trần Khai nở nụ cười bối rối nhìn cô bé.

Một lúc sau, cô bé mở miệng hỏi, giọng đầy lo lắng:

"Anh làm gì ở đây? Không phải lúc này là giờ đi làm sao?"

Còn không đợi Trần Khai trả lời, cô bé đã nói tiếp:

"Hay là anh bị sa thải rồi? Không phải ư? Vậy là công ty của anh bị đình công? Hay là..."

Trần Khai...

Cô bé sao lại nghĩ đến điều này?

Mà cũng đúng nhỉ? Không đi làm thì cũng chỉ có hai loại khả năng này.

- -

"Em uống gì vậy? Tú Vĩ?"

Nghe thấy Trần Khai hỏi, cô bé trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, sau đó quan tâm mà nói với hắn:

"Anh Khai... Nếu anh đã thất nghiệp thì không cần phải trả tiền đâu. Bữa này em trả đi!"

Trần Khai...

Cái con nhóc này! Anh mày đã bảo là không phải rồi mà?

Trần Khai vỗ ngực, nói:

"Đừng lo! Bây giờ anh vẫn chưa bị sa thải. Nên bây giờ uống gì anh bao cho!"

"Anh nói thật chứ?"

Tú Vĩ hỏi với giọng chần chừ. Nhưng thấy điệu bộ chắc chắn của Trần Khai, cô bé mới nói:

"Vậy cho em một ly cà phê đi!"

Trần Khai nói với người phục vụ cho một ly cà phê, một ly cam vắt.

Một lúc sau, hắn nói với Tú Vi:

"Năm nay là cuối cấp ba rồi! Chắc hẳn em ôn thi mệt lắm nhĩ?"

Tú Vi nghe thấy Trần Khai nói thế, nhẹ nhàng lắc đầu mà nói:

"Không mệt chút nào anh ạ. Do em đạt giải piano cấp quốc gia nên nhà trường xét duyệt em vào thẳng đại học âm nhạc..."

Tên nào đó phải ôn thi sắp mặt gần chết để vào đại học:...

Không hổ là con nhà người ta...

Một lúc sau, người phục vụ mang đồ uống đã pha chế ra tới. Đặt một ly cam vắt trước mặt Tú Vi, một ly cà phê trước mặt Trần Khai.

Như đã quá quen thuộc với việc bị mang nhầm đồ uống này, Trần Khai và Tú Vi tự nhiên mỗi người vói tới lấy phần đồ uống trước mặt người kia bên cạnh người phục vụ còn đang trở mặt ra.

Mà hai người mãi mê trò chuyện, không biết rằng ở trong góc của quán. Một người dáng hình to cao vói về mặt hèn mọn che hết sự đẹp trai đang quan sát cả hai, sau đó thì thào:

"Trần Khai... Anh bắt quả tang chú đang đi lừa đảo một bé gái học sinh..."

Mà bên cạnh hắn, Lý Nam mặt không thay đổi nhắp một hớp cà phê.

Hắn và Thiệu Tô tình cờ gặp nhau (Trong này có sự sắp xếp của Lý Nam), vốn dĩ định nói chuyện thêm về việc tham gia Long Cục. Sao bây giờ lại biến thành theo dõi người khác rồi???

Còn nữa! Bộ dáng lên lút của tên này đang thu hút ánh mắt của mọi người trong quán cà phê đấy!

- - -

Xin gửi lời cảm ơn đến bạn LụcTầnDương đã ủng hộ cho truyện 100 TLT

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thánh Tử và Ma Vương

"Dạo này em thế nào rồi? Cuộc sống thoải mái hơn chứ?"

Trần Khai hút một ngụm nước cam, nhìn về Tú Vi mà hỏi.

"Bố mẹ em dạo này cũng không làm khó em lắm, nên bây giờ em cũng không cảm thấy khó chịu hay mệt mỏi gì hết anh ạ."

Tú Vi mỉm cười, nhẹ nhàng đáp lại hắn.

Nghe thấy câu trả lời này, Trần Khai chỉ cảm thấy đây là điều tất nhiên.

Cô em này bỏ nhà ra đi kiểu này thì có bậc cha mẹ nào dám làm mất hứng thêm lần nữa? Hắn cảm thấy cha mẹ cô em này khổ thật đấy...

Tú Vi như nhận ra Trần Khai đang nghĩ gì. Khuôn mặt đỏ lên, lý nhí mà nói:

"Dù sao lúc đó em còn nhỏ mới làm ra trò như vậy..."

Bây giờ, cô bé này mới cảm thấy thật may mắn lúc đó gặp phải Trần Khai. Nếu không thì ai biết sẽ có chuyện kinh khủng gì xảy ra với cô bé?

Trần Khai nhìn vào Tú Vi, chợt cảm thấy cô em này quả thực rất xinh đẹp.

Dáng người cân đối. Khuôn mặt hình trái xoan xinh xắn, mái tóc đen óng mượt. Cách cư xử có lễ độ, ôn tồn...

Chỉ tiếc là tuổi còn quá nhỏ, nếu không thì đã có một đồng anh chàng theo đuổi.

Tất nhiên, Trần Khai cũng không có ý định gì với cô bé này cả. Hắn chỉ xem cô bé như là em gái hay đại loại gì đó thôi.

Cuối cùng thì Trần Khai cũng không phải là nhân vật chính trong mấy bộ truyện võ địch hay truyện hệ thống... Hề gặp cô em nào xinh xinh là thu hết.

Đối với việc này, thân là thanh niên theo chế độ xã hội một chồng một vợ kịch liệt phản đối. Dù sao đây cũng không phải là thời cổ đại, không có chuyện tam thê tứ thiếp gì đó.

Tú Vi khẽ nhắp một ngụm cà phê, ánh mắt băng quơ nhìn về phía trong góc.

Sau đó, nàng cúi tới gần Trần Khai. Hắn có thể thấy được đôi mắt trong như suối đang nhìn hắn, chỉ thấy nàng khẽ nói:

"Anh Khai. Không hiểu sao em cảm thấy hai anh ngồi trong góc quán có vẻ không phải người tốt lành gì..."

Nàng nghĩ là mình đã nói đủ nhỏ. Nhưng Tú Vi không hề biết rằng ở trong góc quán là hai tên người tu luyện có tố chất thân thể cao hơn người bình thường rất nhiều. Nên những gì nàng nói đều bị cả hai người nghe hết.

Thiệu Tổ...

Hắn thực sự trông giống kẻ gian lắm ư?

Lý Nam...

Nếu biết thế quả nhiên là không nên đi tìm tên này

Trần Khai nghe thấy Tú Vi nói thế, quay đầu nhìn về phía trong góc.

Sau đó, hắn thấy Thiệu Tổ và bạn học sinh vừa mới gặp vào sáng hôm qua đang yên vị ở đó.

Trần Khai...

Tại sao hai người này cũng ở đây?

- -

"Anh là Thiệu Tổ. Nếu em là bạn của thằng này thì em cũng là bạn của anh. Không cần phải khách sáo!"

Thiệu Tổ nhận thấy mình đã bị phát hiện, thoải mái mà đến bên cạnh Trần Khai ngồi xuống và nói.

Đối với phản ứng của tên này, Trần Khai và Lý Nam chỉ có thể im lặng mà không nói gì.

Mẹ nó! Thằng này theo dõi người khác bị phát hiện còn không mau lần đi mà lại mặt dày tới tán gái.

Liêm sĩ bây giờ trở nên rề tiền như thế ư?

Đối với lời nói của Thiệu Tổ, Tú Vi chỉ nhoen miệng cười, lễ phép mà đáp lại:

"Chào anh. Em là bạn của anh Khai, rất vui được gặp anh!"

Nghe thấy Tú Vi nói thế, Thiệu Tổ chợt ngạc nhiên reo lên:

"A... Hóa ra là em thích anh à?"

Trần Khai!!!

Lý Nam!!!

Tên này nghe như thế nào mà lại hiểu thành như vậy thế? Đầu óc của hắn ta bị ngấm nước à?

Tú Vi bối rối trả lời:

"Anh có gì làm không? Chúng ta vừa mới gặp nhau bây giờ mà?"

Chỉ thấy Thiệu Tổ khẽ xoa cằm, nghi ngờ nhìn nàng:

"Vậy tại sao em lại cảm thấy vui khi gặp anh?"

Tú Vi!!!

Đây chỉ là lời nói khách sáo thôi mà? Cái anh này sao lại nghĩ ra như thế?

Trần Khai: "Có nên đập thằng này một trận không?"

Lý Nam: "Tên này ngu thật hay già vờ thế?"

Nhận thấy cả bàn đều trầm mặc mà nhìn hắn, Thiệu Tổ bèn cười ha hả mà nói:

"Sao mọi người tự dưng im lặng thế? Anh chỉ đang đùa một chút thôi mà."

Trần Khai ngồi bên cạnh hắn nhỏ nước bọt:

"Đùa? Tội thấy chú là thấy bé Vi đẹp như thế này nên định tán thôi!"

"Bậy nào! Chú nghĩ anh là hạng người như thế ư?"

Thiệu Tổ phủ nhận ngay điều đó tức thì. Nhưng Trần Khai đã đáp lại một câu ngay sau đó:

"Đúng vậy! Chú mà không phải hạng người như thế thì còn có ai?"

Thiệu Tổ trầm ngâm một lúc lâu, sau đó đáp lại:

"Còn có chú!"

Trần Khai cũng trầm ngâm một lúc lâu, sau đó đáp lại:

"Chú là đang định kéo tôi theo mà chết cùng?"

"Đúng vậy!"

...

Lý Nam nhìn hai người này cãi nhau, im lặng không nói gì.

Tú Vi chợt hỏi hấn:

"Anh tên gì ạ?"

Lý Nam nghe nàng hỏi thế, khẽ đáp lại:

"Tôi tên Lý Nam. Năm nay mới là học sinh cấp ba thôi! Không cần gọi tôi là anh đâu!"

"Thật vậy ư?"

Tú Vi ngạc nhiên, đôi mắt to tròn ánh lên vẻ ngạc nhiên.

Không thể nào! Trông cậu ta có vẻ như là một người trưởng thành. Vậy mà số tuổi lại chỉ xấp xỉ ngang mình?

Lý Nam không để ý đến hai người đang cãi nhau, hấn quay sang hỏi Tú Vi:

"Cô thấy Trần Khai là một người như thế nào?"

Đây là một câu hỏi cực kỳ thiếu tế nhị khi vừa mới quen một người. Nhưng Lý Nam vẫn không quan tâm đến chuyện đó.

Hấn quay ngược thời gian là để giết Trần Khai, nhưng những hành động của Trần Khai không có vẻ gì là giống như kẻ ác cả...

Nên bây giờ, trong lòng của hấn chỉ còn lại điều băn khoăn này. Nên bây giờ, hấn muốn biết câu trả lời của mình.

Mà Tú Vi nghe thấy Lý Nam hỏi thế, nàng suy nghĩ một hồi, sau đó nhoèn miệng cười mà nói:

"Anh Khai là một người rất tốt..."

Là một người rất tốt...

Một người rất tốt...

Rất tốt...

Như chạm phải vảy ngược gì. Con người Lý Nam co rút lại, bàn tay của hấn bỗng dưng nắm chặt hơn.

Toang!

Một tiếng vỡ vang lên, mọi người trong quán đều nhìn về Lý Nam. Kẻ cả Trần Khai và Thiệu Tổ vốn đang cãi nhau.

Lý Nam cúi đầu, không ai thấy rõ khuôn mặt của hấn.

Mà trên bàn tay hấn, phần còn lại của chiếc ly thủy tinh bị hấn nắm chặt trong bàn tay, máu dần dần chảy ra.

Tốt? Cái tên đó sao?

Ha ha... Vậy thì hấn quay ngược thời gian có ý nghĩa gì khi mà mọi thứ đều thay đổi? Khi mà kẻ ác không còn là kẻ ác?

Vậy thì hấn đã trả giá mọi thứ vì cái gì nếu cuộc quay ngược thời gian này là vô nghĩa? Vậy vì cái gì mà đồng đội hấn hi sinh cả tính mạng để hiến tế cho cuốn sổ đáng chết này?

Vì cái gì?

Đúng rồi... Ma vương đã biến mất, Dao Dao sẽ không bị giết nữa. Vậy thì bây giờ hấn phải làm gì?

Đi gặp Dao Dao ư?

Bây giờ hấn và cô ấy chỉ là người xa lạ, còn có thể làm gì? Hơn nữa, Dao Dao bị giết chỉ vì cô ấy bị kéo vào đồng hồ độn giữa hấn và Trần Khai. Nên không gặp cô ấy là lựa chọn tốt nhất, dù sao cô ấy cũng chỉ là người bình thường.

"Cậu có sao không?"

Trần Khai nói, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng của quán.

Lý Nam ngẩng đầu lên.

Đó là một khuôn mặt bình thường. Với giọng nói đầy quan tâm đối với hấn.

Buồn cười! Đó có thể nào là ma vương ư?

Mục đích đề tu luyện của Lý Nam chỉ có một, báo thù cho Dao Dao, giết chết ma vương.

Nhưng bây giờ mọi người đều còn sống. Trần Khai lại không còn trở thành ma vương. Nên bây giờ còn có thể có chuyện gì xảy ra đây?

Niềm kiên định về việc tu luyện suốt quãng thời gian qua như bị phủ nhận sau câu nói của Tú Vi. Nếu không có ma vương, nhiệm vụ của hấn sẽ không còn tồn tại.

Một Thánh Tử sinh ra chỉ để diệt sát Ma Vương!

Lý Nam im lặng đứng dậy, bước chân ra khỏi quán cà phê. Mặc cho mọi người đều đang nhìn hấn.

Bóng lưng đầy cô độc dần dần biến mất đằng sau con đường phố.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

"Không thể nào! Ta vốn là đời đời Ma Đế sao lại bị một con nhãi đánh bại được?"

Ma Đế điên cuồng hét lên, cuối cùng thân xác của hấn dần dần biến thành tro bụi.

Thiếu nữ đứng đó mỉm cười nhìn hấn, sau đó nhàn nhã bước đi. Cây dù cổ màu đỏ che hết toàn bộ máu trên không trung rơi xuống. Bóng hình của nàng dần dần biến mất dưới chân trời.

Một lúc sau, bỗng nhiên từ trong tro bụi. Một bóng trắng mờ hồ bay ra.

Ma Đế nghiêng răng, nhìn về phía đằng xa.

Con nhãi này là ai?

Tại sao lại mạnh đến như vậy? Hấn đã đạt đến Thượng Tiên Cảnh Giới rồi mà vẫn bị bại trận ư? Hơn nữa là con nhãi đó chỉ dùng một chiêu để hạ gục hấn.

"Ngươi đợi đấy! Sẽ có ngày ngươi sẽ phải hối hận."

Ma Đế lăm bằm, sau đó thân hồn của hấn bay ra khỏi nơi đây.

Lơ lửng suốt nhiều ngày, Ma Đế bỗng sáng mắt lên.

Trước mặt hấn, một người thanh niên với bộ dáng như là đã mất hết niềm tin vào cuộc sống đang bước đi vô định.

Đây có thể là một mục tiêu không sai, hơn nữa người thanh niên này tư chất đã có thể nói là thiên tài ngàn năm có một.

- - -

Lý Nam ngẩng đầu, nhìn lên.

Trời trong xanh thật.

Rốt cuộc thì hấn đã bao giờ dành ra vài phút giây để tận hưởng cuộc sống của mình chưa nhỉ?

"Cũng đúng... Xem ra lần quay ngược thời gian này coi như là không lỗi."

Lý Nam nhẹ nhàng cười.

Có lẽ lần này hấn có thể tận hưởng cuộc sống cho riêng mình, không bị áp lực về Ma Vương hay gì đó nữa.

Bỗng, một tiếng nói như thì thầm vào tai hấn:

"Tiểu tử! Ta thấy tư chất của ngươi ngàn năm có một, bái ta làm sư phụ như thế nào?"

Lý Nam...

Tên nào lại phá đám bầu không khí vậy?

Quay đầu sang, một cái bóng trắng mờ hồ đang nhìn hấn.

Nhận thấy được ánh mắt của Lý Nam, bóng trắng tiếp tục nói:

"Tiểu tử! Ngươi phải cảm thấy vinh hạnh vì được ta chọn trúng! Ta là Hóa Thần Đại Ma Đế! Một trong mười vị Ma Đế được phong hào ở Ma Giới!"

Như nghe thấy điều gì đó. Lý Nam bỗng nhiên giật mình.

Ma Đế?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Cố gắng giữ cho mình bình tĩnh. Lý Nam nhìn về bóng trắng trước mắt, trầm giọng hỏi:

"Ngươi rốt cuộc là ai? Ma Đế là cái gì? Ma Giới?"

Như là biết trước được câu hỏi của Lý Nam, Ma Đế kiêu ngạo mà nói:

"Phạm nhân! Sau khi tu luyện đến Độ Kiếp, ngươi sẽ phi thăng lên tầng thứ cao hơn, đó là Tiên Giới, Ma Giới! Những thứ này bọn phạm phu tục tử như ngươi làm sao mà biết được?"

Nhưng Lý Nam chợt nhớ ra điều gì đó, cúi đầu ngẫm nghĩ.

Ma Đế tiếp tục dụ dỗ:

"Ngươi chỉ cần tiếp nhận truyền thừa của ta thì ngươi có thể trở thành một trong mười bị Ma Đế tiếp theo. Lúc đó tiền tài, vàng bạc, mỹ nữ đều là của ngươi!"

"Ma Đế... ra vậy."

Lý Nam lẩm bẩm, không quan tâm Ma Đế nói gì.

Nói tóm lại là, Ma Vương đã biến mất, bây giờ lại lời ra mười tên Ma Đế?

Ha ha... Xem ra, rốt cuộc thì hắn lại có thêm mục đích để tu luyện.

Ma Đế nhìn thấy Lý Nam không hề quan tâm tới những điều mình nói, hắn bèn nổi nóng:

"Ngươi rốt cuộc có tiếp nhận truyền thừa hay không? Đây là thứ ngàn năm có một đấy! Ngươi tu luyện ai ai cũng mong muốn nhận được truyền thừa của ta. Nên hi vọng ngươi sẽ không đưa ra quyết định sai lầm..."

Lý Nam mỉm cười, bất chợt hỏi Ma Đế một câu:

"Ngươi thật đúng là ân nhân của ta đấy..."

Nói rồi, Lý Nam đưa tay ra, bắt chặt lấy Ma Đế.

Sắc mặt của Ma Đế chợt thay đổi. Tuy lúc này thân thể hắn chỉ tồn tại dưới dạng thần hồn. Nhưng cũng không phải là yếu đến mức mà không né được một cú bắt của thằng nhóc chi mới ở cấp bậc Luyện Khí.

Hắn cố gắng giãy dụa trốn thoát, nhưng thanh âm của Lý Nam đã đều đều vang lên:

"Vô ích thôi... Ở trong tình trạng bị suy yếu thì ngươi không trốn thoát được máu của Thánh Tử đâu!"

Thánh Tử?

Không thể nào! Tên nhóc này sao có thể là Thánh Tử được?

Thánh Tử không phải là chỉ tồn tại một người duy nhất trên thế giới sao?

Vậy thì tên nhóc này là ai? Thánh Tử số hai? Con của Thánh Tử?

"Khoan..."

Ma Đế hét hoảng kêu lên, nhưng máu từ trong tay Lý Nam đã bao trùm toàn bộ cơ thể hắn.

Trước khi thân thể của hắn chìm dần vào trong biển máu, hắn còn nghe giọng của Lý Nam vang vọng bên tai hắn:

"Thực sự, ta rất biết ngươi!"

"Nhờ có ngươi xuất hiện mà ta biết rõ mục đích của mình..."

"Bây giờ thì xin mời ngươi yên nghỉ... Yên tâm đi, chín gã Ma Đế còn lại cũng sẽ nhanh chóng đoàn tụ với ngươi thôi!"

Ngươi...

Một đời Ma Đế của ta. Bây giờ lại bị một tên nhãi con giết ư?

Ta không cam tâm!

Không cam...

...Tâm

Lý Nam lặng lẽ đứng đó, trước mặt hắn không còn gì nữa. Cứ như là chưa từng có người xuất hiện...

- - -

"Trần Khai! Bạn chú bị sao thế?"

Thiệu Tổ lo lắng hỏi Trần Khai.

Vừa mới chiều nay tình cờ gặp nhau, vậy mà bây giờ bỗng dưng như bị phát bệnh tâm thần ra thế kia?

Trần Khai cũng một mặt sững sờ, sau đó hắn quay sang hỏi Tú Vi:

"Em nói gì với bạn học sinh đó mà bây giờ cậu ta như thế vậy?"

Tú Vi ngạc nhiên, đáp lại hắn trong vô thức:

"Em không nói gì cả!"

"Thật sự?"

Nghe thấy Trần Khai hỏi thế, Tú Vi ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp lại:

"Em chỉ có nói với cậu ấy rằng anh là một người rất tốt... Ai ngờ cậu ta lại phản ứng như vậy!"

Trần Khai...

Bị phát thê người tốt rồi.

Mà mình bị phát thê người tốt chứ có phải cậu ta đâu mà bạn học sinh đó phản ứng gắt như vậy?

"Tôi nghĩ chúng ta nên đi xem cậu học sinh đó như thế nào đã! Tôi có cảm giác không yên tâm về việc này!"

Trần Khai cắn răng, đi ra khỏi quán cà phê. Thiệu Tổ thấy vậy, chần chờ một lúc rồi cũng đuổi theo Trần Khai.

Tú Vi vừa định đuổi theo hai người, người phục vụ đã chạy tới giữ nàng lại, ngập ngừng mà nói:

"Chị ơi... Nãy ba anh kia còn chưa trả tiền."

Tú Vi...

Nếu không phải bạn học sinh đó phản ứng gắt gỏng như vậy nàng đã nghi ngờ rằng ba người này đang cố ý không trả tiền mà chạy rồi.

- - -

"Bạn học sinh kia rồi!"

Trần Khai nhìn thấy Lý Nam đứng một mình giữa bờ sông vừa định kêu lên nói gì đó. Hắn chợt ôm đầu ngồi xuống.

Đau... Đau quá!

Hàng loạt hình ảnh như đang tràn vào đầu óc hắn. Cảm giác như đầu óc của hắn sắp bị nổ tung mất!

"Trần Khai! Chú sao thế?"

Thiệu Tổ nhìn thấy Trần Khai như thế, bèn lo lắng hỏi.

Nhưng đáp lại hắn chỉ là những tiếng rên rĩ trong đau đớn của Trần Khai.

"Lý Nam! Ta giết Dao Dao ngay trước mặt ngươi. Ngươi còn có thể làm gì?"

"Ha ha! Ngươi muốn cần ta ư? Chỉ bằng cái danh xưng Thánh Tử của ngươi?"

"Lý Nam, ngươi chết."

Hình ảnh cuối cùng lướt qua đầu Trần Khai lại là cảnh mà hắn cầm một thanh kiếm trên tay, giọng không thay đổi mà đâm vào ngực của bạn học sinh.

- - -

Khuôn mặt của Thiệu Tổ tái nhợt, máu bắt đầu chảy khắp cả bờ sông kết thành một kết giới to lớn.

Mà ở giữa tâm của trận pháp, Trần Khai và Lý Nam tĩnh lặng đối mặt nhau.

Được một hồi lâu, Trần Khai nhìn ra xung quanh, cười ha hả mà nói:

"Nhìn này Lý Nam! Chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Vẫn là bộ dáng của một người thanh niên bình thường, chỉ có điều lúc này. Cả thân thể của Trần Khai đều bị bao quanh bởi một luồng khí đen quỷ dị.

Lý Nam còn không kịp phản ứng gì. Thiệu Tổ đã giơ tay kết ấn, chỉ vào Trần Khai mà quát:

"Trấn!"

Toàn bộ kết giới bắt đầu thu hẹp lại, ý đồ trói buộc Trần Khai.

Nhưng vô ích, Trần Khai chỉ khẽ lắc nhẹ mình. Kết giới hoàn toàn bị phá vỡ.

Sau đó, Trần Khai bàng quơ nhìn ra xung quanh, nói với giọng đầy hoài niệm:

"Chà... Đây không phải là quê hương của ta sao?"

Sau đó, chỉ thấy Trần Khai gằn giọng, hung tợn mà nói:

"Quả nhiên là cuộc trao đổi này không lỗ. Được hủy diệt quê hương của chính mình thêm một lần nữa. Không vui sao?"

- - -

Cục trường nhũ này. Sau đó gấp sách lại, thờ dài mà nói:

"Thanh Ly, thành phố có chuyện. Em đi ra mà xử lý đi!"

Thanh Ly nhăn nhó phản đối:

"Tại sao lần nào cũng là em? Em đâu phải bác nào đó mặc quần lót đỏ ra ngoài quần?"

"Ai nhanh nhất Long Cục?"

Lần này Thanh Ly nghẹn lời, còn không kịp nói gì. Cục trưởng đã nói tiếp:

"Vậy em còn không mau đi xử lý?"

Thanh Ly...

- - -

"Akuma... Ta ngửi thấy mùi hắc ám!"

Cô bé nhú mào, mũi nàng nhếch lên, ngửi ngửi mà nói.

Một bên nàng, Akuma hỏi:

"Chúng ta có cần đi tới đó không? Tiểu Thư?"

Cô bé trầm ngâm suy nghĩ, sau đó hào hứng đáp lại:

"Đi luôn đi! Lâu rồi mới có dịp chơi vui như vậy!"

- - -

Xích Vũ tay nắm chặt vô kiem, lao về một hướng.

Hắc ám... Lại là thứ đồ mà hán ghét nhất.

Chỉ mong lần này không phải là do tiểu thư mào mò ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Học tập cho tốt

Bầu không khí ở bờ sông thành phố dần dần trở nên căng thẳng.

Đến một lúc nào đó, Trần Khai chợt quay mặt sang nhìn hai người, mỉm cười mà nói:

"Vậy... Trong hai người các ngươi, ai tình nguyện chết trước đây?"

Lý Nam nắm chặt Thời Gian Chỉ Thư ở trên tay. Bên cạnh hán, Thiệu Tổ ngưng trọng, xung quanh hán dần dần hình thành một kết giới khác sau khi kết giới trước đó đã bị Trần Khai phá hủy.

Trần Khai chứng kiến việc này, không hề ngăn cản cả hai người. Chỉ đứng một bên nhàn nhã nói:

"Các ngươi đừng tốn công vô ích, tuy ở đây sức mạnh của ta còn chưa tới một phần trăm nhưng cũng đủ để kết liễu cả hai người ngay tức thì..."

Thiệu Tổ nghe thấy Trần Khai nói thế, bèn thì thầm với Lý Nam:

"Chú biết gì đó đúng không? Mau nói đi!"

Nhưng mà lúc này, Lý Nam hoàn toàn đang bị chấn động.

Tại sao Trần Khai lại ở đây?

Hán tìm tới mình?

Mình sắp chết? Dao Dao sẽ như thế nào?

Không được! Phải giết hán ngay bây giờ!

Lý Nam cắn lưỡi. Mùi máu lan tràn trong miệng hán làm cho hán cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều.

Bình tĩnh liếc nhìn Trần Khai, Lý Nam mở miệng hỏi:

"Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?"

Trần Khai ngạc nhiên nhìn Lý Nam một hồi, sau đó nói với giọng đầy tán thưởng:

"Khá lắm! Thế mà ngươi vẫn ổn định tinh thần được, quả nhiên ta đã coi thường ngươi. Lý Nam!"

Không dừng lại đây, Trần Khai lại nói tiếp, khuôn mặt như là đã lơ đãng điều gì đó:

"Giá như mà chúng ta không ở phía đối lập nhau. Có lẽ là bây giờ mọi người có thể hòa thuận mà trò chuyện cùng nhau rồi..."

Lý Nam nghe thấy Trần Khai nói thế, nói lại với giọng mỉa mai:

"A... Hòa thuận cơ đấy. Xem ra lâu ngày không gặp, mặt ngươi cũng trở nên dày gấp bội phần nhỉ?"

Trần Khai mỉm cười, nhẹ nhàng đáp lại:

"Ngươi sao có thể nói thế đây? Nếu ta mặt dày như thế thì cũng không cần phải ra tay, chỉ đứng đó dùng miệng cũng làm tức chết ngươi."

"Ồ. Xem ra là không chỉ về độ dày mặt, võ mồm của ngươi cũng tăng cao lên nhỉ?"

"Ha ha. Vẫn đâu bằng ngươi được?"

Mà Thiệu Tổ nhìn hai người như thế, ngăn người ra.

Hai cái tên này đang làm trò gì vậy?

Cái thằng Trần Khai đột nhiên như bị biến thành người khác. Chỉ có điều lúc đầu xuất hiện ngầu lòi như vậy, sao bây giờ lại như tên lưu manh ngoài đường thế kia?

Còn nữa, sao lúc này hai người như mấy em học sinh cấp hai tập tành chửi nhau thế?

--

Trần Khai mở mắt ra.

Xung quanh chỉ toàn một màu đen, không hề có thứ gì tồn tại cả.

Sau đó, Trần Khai nhắm mắt lại.

Mở mắt ra. Ừm... Xung quanh vẫn là màu đen, xem ra là mọi chuyện vẫn ổn...

Cái rắm!

Mới lúc này hắn còn ở bên bờ sông. Thậm chí còn thấy một chú đi tiểu bậy ở bên kia bờ.

Vậy mà bây giờ hắn lại xuất hiện ở đây! Chẳng lẽ là dịch chuyển tức thời?

Báo cáo cảnh sát! Có hiện tượng kinh dị không thể giải thích được xảy ra với tôi!

À nhầm... Phải là cục giải quyết và điều tra các hiện tượng không thể giải đáp chứ?

Khụ khụ... Lạc đề mất rồi.

Một ánh sáng lóe lên, bùng sáng khắp cả vùng không gian đen tối này.

Trần Khai lấy tay che mắt lại. Ánh sáng này mạnh đến mức mà hắn cảm thấy hai mắt như bị nhói lên.

Đến khi mọi thứ đều trở lại bình thường, Trần Khai mới dám bỏ tay xuống.

Lần này thì hắn có thể trong rõ khung cảnh xung quanh.

Đây là một ngôi đình?

Quả đúng là như vậy. Khung cảnh trước mắt Trần Khai cứ như là nơi dành cho những bậc quý tộc hàng trăm năm trước sinh sống.

Dãy hàng rào cao chót vót, đằng sau còn lấp ló những cành cây xanh mơn mẫm. Một cánh cổng to lớn chắn ngang trước mặt Trần Khai.

Trần Khai quay đầu lui, bỗng nhiên hắn giật mình.

Sau lưng hắn là một vùng trống rỗng,

Hoàn toàn không có gì, giống như là ngôi đình này đang lơ lửng trên một vùng không gian trống rỗng vậy.

"Rốt cuộc đây là đâu?"

Trần Khai lăm bằm, sau đó hắn lùi vào phía trong. Tránh việc lỡ như bị rơi xuống vực thẳm trống rỗng đó.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn.

Ở trên đó, có một biển gỗ được điêu khắc rất tinh xảo ba chữ thật to:

Vĩnh Dạ Đình

Mà Trần Khai không chú ý rằng, một bóng người phía xa xa đang dần dần tiến đến.

Chợt, hắn cảm giác như có ai đó đang ở sau lưng mình.

"Đây không phải là chỗ mà ngươi nên đến! Mau đi ra! Nếu không đừng trách đao kiếm vô tình!"

Một tiếng gió bay tới, Trần Khai nhảy lùi ra sau.

Ở chỗ mà Trần Khai đứng lúc trước, một nhát chém sâu tận ba mét vào trong lòng đất.

Trần Khai...

Mẹ nó! Chém trước khi nói thì còn cảnh cáo cái gì? Người này là đang định ám sát hửn đi?

Trần Khai ngẩng đầu lên vừa định nói gì, người trước mặt đã chìa kiếm vào hửn.

Đó là một cô gái trẻ tuổi, trên thân mặc một bộ đồ kimono xám. Mái tóc bạc nổi bật lên trên màu áo của nàng.

Nhưng vấn đề là. Nàng mẹ nó đang cầm kiếm chìa vào hửn đấy!

Thiếu nữ không nên học tập cho tốt, ngày ngày tiến lên phía trước để xây dựng đất nước. Còn cầm đao đao kiếm kiếm làm gì???

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Âm Tử

"Cho nên ngươi làm phiền ra khỏi nơi đây!"

Thiếu nữ trầm giọng nói, khuôn mặt cho đến bây giờ vẫn không làm ra biểu cảm gì. Nhưng thông qua âm điệu của nàng, Trần Khai có thể chắc chắn rằng nếu hửn không rời khỏi đây, nàng sẽ ra tay với hửn thực sự.

Nhận thấy độ nghiêm túc của sự việc, Trần Khai trầm ngâm một lúc lâu, sau đó hỏi lại:

"Lối ra ở nơi nào?"

Chỉ thấy thiếu nữ ở trước mặt im lặng một hồi lâu, sau đó nàng mới trả lời:

"Ngươi đến bằng cách nào?"

Trần Khai cố gắng nhớ lại mọi thứ, sau đó nghi hoặc hỏi:

"Dịch chuyển?"

Thiếu nữ nghe thấy thế, nàng bèn ngờ ngạc hỏi lại với khuôn mặt giống như là bị đờ lâu năm vậy:

"Dịch chuyển? Ngươi đã đạt đến cấp bậc Cửu Thiên Huyền Tiên?"

Cửu Chuyển Huyền Tiên?

Trần Khai nghe thấy một từ hoàn toàn lạ lẫm. Tuy không biết từ đó có nghĩa là gì, nhưng nghe rất là lợi hại đi.

Hửn ngẫm nghĩ một lúc, sau đó đáp lại thiếu nữ:

"Không, tôi là cấp bậc Luyện Khí!"

"Luyện Khí?"

Thiếu nữ nghe được câu trả lời của Trần Khai, mặt không cảm xúc nói:

"Là cái cấp bậc thấp chót bệt trong giới tu luyện? Tùy tiện ra ngoài đường là gặp một đồng?"

Trần Khai...

Mặt dù có cảm giác người thiếu nữ trước mặt hửn không hề có ý xấu nhưng tại sao hửn lại thấy danh dự bị tổn thất nghiêm trọng đây?

Trần Khai im lặng một hồi lâu, sau đó hửn đáp lại:

"Đúng vậy..."

Thiếu nữ mặt không biểu cảm nói tiếp:

"Vậy ngươi dịch chuyển kiểu gì?"

Trần Khai nhớ lại những hình ảnh tràn vào đầu, sau đó nói tiếp:

"Tôi đang đi, sau đó bỗng dưng trong đầu tôi hiện ra vài hình ảnh. Sau đó một luồng sức mạnh kinh người bộc phát lên! Thế là tôi xuất hiện ở đây!"

Thiếu nữ khuôn mặt không hề có cảm xúc lôi từ trong người mình ra một cây viết và một cuốn sổ nhỏ, nàng mở miệng nói:

"Ngươi cầm lấy."

"Thứ này có thể giúp tôi trở về?"

Nhìn vào cuốn sổ trong tay, đôi mắt của Trần Khai sáng lên, nói.

Nhưng thiếu nữ lại trả lời với một câu nói:

"Không, nhưng đạo này tiểu thư cảm thấy chán. Ngươi muốn khoắc lác gì thì cứ ghi vào đây. Một trăm nhất phẩm linh thạch một trang, chót giá!"

Trần Khai...

Mẹ nó! Hắn thực sự đang nghiêm túc đấy!

Cô ta là đang cố tình cà khịa hắn đi?

Không thể nhẫn nhịn được!

Trần Khai khi thể hùng hổ nhìn về thiếu nữ. Mờ miệng định nói gì đó.

Nhận thấy ánh mắt của Trần Khai, thiếu nữ cho kiếm vào vỏ. Hỏi hắn:

"Ngươi nhìn ta làm gì?"

"Cô nương đáng người thành thực, tại hạ không thể nào dòm mắt được, mong cô nương thứ lỗi!"

Thiếu nữ ngơ ngác.

Cái tên này đột nhiên nói chuyện phong cách y như mấy thằng bị nhiễm kiếm hiệp Kim Dung là sao?

Mà lúc này, Trần Khai ngó lơ.

Vì nàng quá đẹp nên hắn mới nói thế, chứ không phải hắn sợ thanh kiếm của nàng đâu...

Thực sự là như vậy! Hắn làm sao lại sợ bị nàng chém được?

Thiếu nữ không quan tâm Trần Khai đang nghĩ gì. Nàng đi đến trước cổng, chạm nhẹ vào cánh cửa to lớn. Cánh cổng bị đẩy ra dễ dàng.

Đến lúc này, Trần Khai hoàn toàn bị trắng ngọc bởi phong cảnh bên trong.

Trên trời, hàng trăm ngôi sao sáng lấp lánh, ở giữa là vầng trăng tròn vành vạch.

Ở đằng sau cánh cổng là một vùng đất rộng lớn. Bên trong chỉ có một ngôi đình to lớn tọa trấn ở giữa sân.

Hắn còn có thể thấy một hồ nước nhỏ với cây cầu gỗ bắc ngang qua đó.

Nhưng vấn đề là...

Trần Khai giờ tay ra đếm

Một, hai... Một, hai... Nơi này lại có đến hai mặt trăng?

Rốt cuộc thì nơi đây là đâu? Sao lại trông như chốn bồng lai tiên cảnh người ta vẫn thường nhắc tới trong truyện như vậy?

Thiếu nữ đi vào bên trong, trước khi đi nàng còn quay sang nói với Trần Khai:

"Ngươi đứng ở đây chờ một lúc! Nếu phát hiện ngươi đi lung tung thì đừng trách đao kiếm vô tình!"

Một lúc sau, khi thiếu nữ đã đi mất, Trần Khai lột dép ngồi xuống ngắm cảnh.

Ồ... Con chim này trông lớn thật.

Oa... Bông hoa này trông thật kỳ lạ.

Quào... Sao lại có mặt trăng đỏ ở đây nhỉ?

Oa! Mọi thứ trông thật kỳ lạ...

- - -

Thiệu Tổ cắn răng, hai tay không ngừng biến ảo từng động tác kỳ dị.

Ở xung quanh hắn, trận pháp dần dần tạo thành một chiếc lồng vững chãi bảo vệ hai người.

Nhưng Ma Vương Trần Khai khẽ giơ tay lên, nhẹ nhàng giơ ra một chuông. Hắc khí từ tay của hắn biến thành Hắc Long thẳng tiến tới chiếc lồng.

Một tiếng nổ lớn vang lên, Thiệu Tổ khuôn mặt tái nhợt cắn ngón tay cái, cố gắng dùng máu của mình tạo ra một trận pháp mới.

Cả ngày hôm nay, Thiệu Tổ gần như đã rút máu trong cơ thể mình ra hơn phân nửa rồi, nên có thể đây là lần cuối cùng hắn tạo ra thêm một trận pháp nữa!

Bên cạnh hắn, Lý Nam cũng chẳng hơn gì. Thời Gian Chi Thư có thể tăng cường toàn diện cho Lý Nam, nhưng mà tác dụng phụ lại rất lớn, hầu như toàn bộ linh lực trong cơ thể của Lý Nam đã bị cuốn sổ này bào mòn gần như cạn kiệt rồi.

Trước mặt hai người, Ma Vương Trần Khai dần dần bước tới.

Hững hờ nhìn hai người, Ma Vương Trần Khai lại nói tiếp:

"Nhìn thấy hai người các người giãy dụa, ta chợt nhận ra mình cũng cảm thấy cao hứng đấy chứ?"

Thiệu Tổ gồng sức mình đứng dậy, cắn răng mà nói với Ma Vương Trần Khai:

"Trần Khai... Chả lẽ tình bạn bao nhiêu năm của chúng ta. Lại kết thúc như thế này sao?"

Đôi mắt của Trần Khai bỗng nhiên như có gì đó chấn động, thân thể của hắn ngừng lại.

Một tờ tiền hai ngàn đang nằm trên mặt đất nhìn hắn đầy căm dỗi.

Trần Khai nhú mày, giờ chân lên định đá tờ tiền đi.

Nhưng đã hơn năm phút trôi qua, cái chân của Trần Khai lại không thể hạ xuống được.

Ma Vương Trần Khai...

Mẹ nó! Tại sao hắn lại không hạ chân xuống được?

Trong trí óc của Trần Khai, Ma Vương cố gắng giờ chân đá tiền đi.

Nhưng sâu thẳm trong tim, lại có thứ gì muốn níu kéo hắn lại, bảo rằng hãy nhặt tờ tiền đó đi.

Rốt cuộc đây là thứ sức mạnh gì?

Mà ở một bên, Thiệu Tổ và Lý Nam thấy Trần Khai như thế bỗng há hốc miệng ra.

CMN? Cái chiêu này thực sự hữu dụng?

- -

Trần Khai đang ngồi bỗng dưng cảm thấy bứt rứt trong người.

Không hiểu sao bỗng dưng hắn lại cảm giác như có tờ tiền nào đó rơi trước mặt hắn như vậy?

A... Cảm xúc khó chịu quá!

Mà lúc này, bên trong Vĩnh Dạ Đình.

Thiếu nữ bước tới trước cửa đình, giờ tay gõ nhẹ.

Một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên từ phía sau cánh cửa, trong trẻo mà vang lên:

"Em về rồi à? Yako?"

Hiển nhiên, Yako là tên của thiếu nữ.

Mở cánh cửa ra, hình ảnh hai người phụ nữ lặng lẽ nhấp trà hiện lên trước mặt nàng.

Ngồi bên trái là một người phụ nữ tóc hồng ngắn lượn sóng, thân mang một bộ kimono trắng đang nhẹ nhàng nhấp trà.

Người phụ nữ đối diện là một cô gái với mái tóc đen nhánh, toàn thân là cổ trang trung quốc màu đỏ. Khuôn mặt đẹp như trong tranh vẽ, trên mặt nàng luôn treo một nụ cười nhân nhả khiến không ai biết rằng nàng đang nghĩ gì.

Yako cúi chào người phụ nữ tóc đen, nói với giọng tôn kính:

"Từ Dạ tiểu thư! Người cũng tới đây à?"

Từ Dạ nhẹ nhàng giờ tay lên xoa đầu Yako, nói với giọng hoài cổ:

"Bất ngờ thật... Không ngờ cô bé mà Âm Từ nhặt từ năm nào đã trở nên thành thực như thế này..."

Sau đó, nàng liếc xuống bộ phận nào đó của Yako, mỉm cười mà nói:

"Ủm... Xem ra là một số bộ phận vẫn không thể lớn lên được..."

Yako...

Từ Dạ tiểu thư. Xin người làm ơn đừng xoáy sâu vào nỗi đau của em..

Bên cạnh Từ Dạ, Âm Từ nhìn về Yako, lấy tay che miệng lại cười một tiếng, sau đó nhẹ nhàng nói:

"Từ Dạ, Yako vẫn còn nhỏ tuổi. Đừng trêu cô bé nữa!"

Khi Từ Dạ buông tay xuống, Yako đến trước mặt Âm Từ, khẽ nói:

"Tiểu thư! Có một tên nhân loại lọt vào trong này. Bây giờ phải làm sao ạ?"

Âm Từ nghe thấy Yako nói như vậy, ngẩn người ra.

Từ khi nàng được phong hào Thiên Tôn trở đi, Vĩnh Dạ Đình đã là một nơi hoàn toàn kín kẽ, nội bất xuất, ngoại bất nhập.

Vậy mà bây giờ lại có người lọt vào đây mà nàng không hề biết? Rốt cuộc đối phương mạnh đến nhường nào?

Từ Dạ ngồi một bên nghe thấy Yako nói thế, mỉm cười đứng dậy. Cầm cây dù cổ lên, nàng nói:

"Như vậy, nếu hai người có việc bận cần xử lý thì thiếp cũng không cần phải làm phiền mọi người nữa!"

Nói rồi, thân hình của nàng dần dần biến mất khỏi ngôi đình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ta cho phép ngươi đánh mộng con gái ta

"Một con kiến, hai con kiến, ba con kiến..."

Trần Khai lẩm bẩm, chán ngán mà đếm.

Ngồi ở đây suốt một tiếng mà vẫn không thấy có gì xảy ra, hắn bắt đầu cảm thấy chán. Vậy nên thay vì trầm trở về phong cảnh xung quanh thì Trần Khai quyết định giải trí bằng cách đếm kiến.

"Năm con kiến, sáu con kiến, bảy con kiến..."

Trần Khai tiếp tục đếm, nhưng đột nhiên, một âm thanh vang lên:

"Bảy mươi hai vạn tám trăm con kiến, bảy mươi hai vạn tám trăm lẻ một con kiến, bảy mươi hai vạn tám trăm lẻ hai con kiến..."

Trần Khai...

Bà mẹ nó! Thực sự còn có người rảnh rỗi đi đếm kiến đến mức đó?

Không biết từ khi nào, việc đột nhiên có người xuất hiện bên cạnh hắn đã không làm cho Trần Khai giật mình nữa. Có lẽ là do nhà hắn có một cô gái "Thoát ần thoát hiện" đã khiến cho Trần Khai quen thuộc với điều này.

Quay đầu sang, Trần Khai chợt cảm thấy ông trời thực mẹ nó bất công.

Ở bên cạnh hắn, một người thiếu niên với khuôn mặt đẹp trai hết sức. Đẹp trai phá trần đang nằm ườn trên một tảng đá gần đó.

Toàn thân của hắn cũng mặc một bộ kimono như thiếu nữ trước đó, nên Trần Khai đoán rằng mình đã... Dịch chuyển sang Nhật Bản???

Nhận thấy ánh mắt của Trần Khai, người thiếu niên ngẩng đầu lên, nói với giọng thì thảo như là sắp được gặp ông bà vậy:

"Chào... buổi... sáng!"

Trần Khai mặt không thay đổi ngẩng đầu lên nhìn trời.

Ừm... Hai mặt trăng tròn vành vạch đang nhìn lại hắn.

Như biết được Trần Khai đang nghĩ gì, người thiếu niên lại đáp lại với giọng mệt mỏi:

"Ồ... Vĩnh Dạ... Đình... bầu trời... luôn... là buổi tối."

Nói rồi, như là bị cạn kiệt sức lực, người thiếu niên nằm ỳ ra tảng đá, bộ dáng như là trời có sập vẫn cứ giữ nguyên tư thế.

Nghe thấy người thiếu niên nói như thế, Trần Khai bùng tỉnh.

Ồ! Vậy hóa ra nơi này luôn là buổi tối?

Vậy mà hắn cứ tưởng do ngất đi quá lâu nên mới thấy bầu trời chuyển sang ban đêm.

Người thiếu niên tiếp tục cúi đầu đếm kiến, không nói một lời nào.

"Cậu là ai? Đây là đâu? Vĩnh Dạ Đình là gì?"

Thiếu niên ngẩng đầu, há miệng ra như định nói gì đó.

Sau đó, hắn bỗng nhiên chán nản nằm xuống, thì thảo nói ra:

"Mệt... quá..., không... nói nổi..."

Trần Khai...

Sao người này lại có bộ dáng như là bị bệnh nan y lâu năm thế?

Người thiếu niên hững hờ nhìn lên bầu trời, im lặng một hồi lâu rồi mới nói tiếp, lần này chỉ ít tuy giọng thì thảo nhưng lại không bị ngắt quãng nữa:

"Ta là cha của chủ nhân Vĩnh Dạ Đình, đây là Vĩnh Dạ Đình. Vĩnh Dạ Đình là nơi trú ngụ của con gái ta..."

Trần Khai...

Ba cái câu này hoàn toàn không giải đáp được gì cả.

Mà nói nữa, rốt cuộc người thiếu niên này đã có con? Nếu vậy thì tại sao hắn lại ở ngoài này? Không phải con gái hắn là chủ nhân của ngôi đình trước mắt sao?

Không chờ Trần Khai kịp hỏi, người thiếu niên lại nói:

"Năm con gái ta vừa tròn mười vạn tuổi, ta chết..."

Trần Khai im lặng ngẩng đầu nhìn trời.

Rốt cuộc thì cái quần què gì đang xảy ra?

Mười vạn tuổi? Khái niệm tuổi tác của người thanh niên này có vấn đề gì không vậy?

Còn nữa, người này chết rồi?

Trần Khai nhìn vào người thiếu niên, thân hình của hắn ta mờ ảo, trong suốt, hoàn toàn không giống như người bình thường.

"Kể từ đó, con gái của ta đột nhiên cảnh giới tăng mạnh, cuối cùng trở thành một trong số ít những người được phong hào Thiên Tôn!"

Người thiếu niên nói. Lần này nói xong hắn thở hồng hộc, cứ như là sức lực cơ thể đều đã bị dùng hết trong ba câu nói vừa rồi.

Trần Khai...

Tuy không hiểu Thiên Tôn là gì, nhưng có vẻ rất đẳng cấp đi...

Người thiếu niên này nói như thể hắn còn sống thì thực lực của con gái hắn không tăng lên được như vậy.

Nhưng vấn đề là... Đây mẹ nó liên quan gì đến ba câu hỏi của hắn???

Người thiếu niên lại mệt mỏi thì thảo nói:

"Sau đó, con gái ta lập ra Vĩnh Dạ Đình. Rồi suốt ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn trong đó..."

Trần Khai trầm mặc, hắn đã sơ sơ đoán được cốt truyện tiếp theo là gì.

"Ta không chấp nhận tình huống này, nên đã trốn khỏi Âm Giới đi giáo huấn con gái ta!"

Quả nhiên là như vậy!

Đây là một câu chuyện kể về ông bố thương con quyết định đội mồ sống dậy để dạy dỗ người con gái trạch nữ của mình.

Cảm động... Cảm động quá đi...

"Nên tại sao ngài vẫn còn không vào giáo huấn con gái mình?"

Trần Khai mở miệng hỏi.

Nghe thấy Trần Khai hỏi như thế, người thiếu niên thờ dài, nhìn ra xa xăm mà nói:

"Ta đã nói qua, nhưng vấn đề là..."

Là?

"Nếu là lúc ta còn sống, ta có thể thoải mái cầm cây roi mà quát nạt. Nhưng vấn đề bây giờ ta chỉ là hồn ma... Thực lực còn không bằng một phần triệu lúc trước..."

Nói rồi, người thanh niên thờ phỉ phò nằm ườn trên tảng đá, tiếp tục sự nghiệp đếm kiến của hắn.

Trần Khai chợt lúc này mới cảm thấy rằng, tình cảm bậc cha mẹ thật đúng là bao la bất tận..

Thờ dài một tiếng, sau đó hắn mở túi quần, lấy ra một gói sô cô la.

Theo những gì Trần Khai đã đọc được trên mạng. Sô cô la có rất nhiều tác dụng, một trong số đó là giảm sự lo âu, căng thẳng. Tuy người thanh niên này trông có lười biếng như thế. Nhưng mà trông hắn thực sự đang rất lo lắng cho con gái của hắn..

Là một thanh niên tốt, Trần Khai phải có nghĩa vụ giúp đỡ một người cha tận tụy như vậy.

Một phần khác, hắn rất kính trọng những người cha như thế này. Đây hoàn toàn là hình mẫu mà hắn muốn trở thành trong tương lai, một người cha quan tâm đến con của mình.

Nhận thấy Trần Khai lòi ra sô cô la. Người thanh niên hờ hững liếc nhìn, sau đó nói:

"Tiểu tử... Ta biết ngươi đến từ một vị diện gọi là Địa Cầu. Ở đó có tập tục tặng sô cô la thay cho lời tỏ tình... Ta đã có vợ, làm phiền không nên đụng vào ta!"

Trần Khai mặt không thay đổi cất sô cô la vào trong túi.

Mẹ nó! Rốt cuộc thì người thiếu niên này đang nghĩ gì trong đầu vậy?

Người thiếu niên một bên ánh mắt lấp lóe nhìn Trần Khai, sau đó hần chột hào hùng nói:

"Tiểu tử! Ta thấy ngươi làm người cũng không tệ! Ta cho phép ngươi đánh mông con gái ta!"

Lần này, người thiếu niên nói xong liền toàn thân mất hết sức lực nằm xuống bất tỉnh.

Trần Khai!!!

CMN? Bác này đầu óc có vấn đề à? Chúng ta mới gặp nhau chưa đầy hai mươi phút thôi đấy!

Đánh mông con gái bác? Không dùng đầu óc cũng biết người này rất mạnh rồi, hần đụng vào để nạp mạng à?

Loại cha khốn nạn gì lại cho người khác đánh mông con gái mình?

Người cha như thế này tuyệt đối không phải là hình mẫu mà hần muốn trở thành trong tương lai?

Mà này giờ nói chuyện, cái cảm giác như có tiền rút trước mặt sao vẫn chưa hết?

- - -

Ma Vương Trần Khai nghiêng răng, toàn thân dần dần chuyển sang màu đen, trông dữ tợn như một con quỷ vậy.

Ở dưới chân hần, một tờ tiền còn nguyên vẹn nằm trên đó.

Người ta nói, có tiền có thể ma xui quỷ khiến...

Quả là đúng như vậy, mọi người xem đi! Đường đường một đáng Ma Vương bây giờ lại không thể hạ chân xuống được!

Ở đằng xa, Thiệu Tổ và Lý Nam trầm mặc.

Mặt mũi Ma Vương đều bị thẳng này làm cho mất sạch.

Không đúng, bây giờ không phải lúc để nghĩ như thế này!

Đầu óc của cả hai người chột tỉnh táo lại, sau đó Thiệu Tổ bình tĩnh mà nói:

"Anh đã nghĩ ra cách giải quyết!"

Lý Nam nghi ngờ nhìn sang, chỉ thấy Thiệu Tổ lờ lờ ra tẩm danh thiếp mà cô gái trong Long Cục đưa cho hần, trầm ổn thao tác điện thoại mà nói:

"Cho dù Yasuo có xanh thì anh cũng không tin hần có thể 1v3 được!"

Lý Nam...

Quả nhiên là tên này không có gì đáng tin cậy!

Đội người ta bắt máy thì cũng chỉ có tên Ma Vương này nghe thấy thôi. Dù sao lúc đó hai bọn hần đã biến thành xác.

Nhưng như đề phẩn bác lại Lý Nam, bên kia điện thoại đã bắt ngay bây giờ, một giọng nói trong trẻo vang lên bên kia chiếc điện thoại:

"A lô? Quý khách gọi có việc gì không ạ?"

Thiệu Tổ nghe thấy thế, mừng rơn mà nói:

"Thanh Ly phải không? Tôi là Thiệu Tổ đây!"

"A... Thiệu Tổ. Cảm ơn nguồn tin mà anh cung cấp nhé, giờ nó nổi danh trong giới tu chân rồi!"

Thiệu Tổ khóe miệng gật gù.

Thực sự là cái tin vệt đó lại nổi danh được?

Trần Khai... xin lỗi chú rất nhiều... Nhưng để cả hai được tham gia Long Cục thì anh chỉ còn biện pháp này thôi!

- - -

Trạch nữ là một cụm từ có xuất thân từ nguồn gốc Hán Việt. Trạch nữ thường được dùng để miêu tả những cô gái chỉ luôn thích ở trong nhà, lẩn trốn mọi hoạt động bên ngoài (trạch có nghĩa là lẩn trốn).

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Người làm rơi mất xác rồi

Xích Vũ nắm chặt thanh võ sĩ đao trong tay, khuôn mặt đầy chán ghét nhìn về người thanh niên với bộ đồ như là một vị quân gia.

Mà ở đối diện hắn, người quân gia vẫn lạnh nhạt nhìn hắn, ánh mắt đầy sự chán ghét.

Một lúc sau, Xích Vũ lên tiếng, nói với giọng khinh bỉ:

"Tên pháp sư éo là đáng ghét này! ngươi đến đây để làm gì?"

Đáp lại hắn, người quân gia lạnh lùng nhếch mép:

"Nói người khác đáng ghét không phải là cách chào hỏi đâu! Tên võ sĩ thô lỗ này!"

Giữa lúc hai người còn đang gây hấn lẫn nhau. Cô bé đứng sau lưng người quân gia lộ đầu ra nhìn, như nhận ra Xích Vũ, cô bé reo lên vui vẻ:

"A! Xích Vũ! Lâu rồi không gặp! Dạ Dạ bây giờ như thế nào vậy?"

Nghe thấy cô bé hỏi mình, Xích Vũ thay đổi sắc mặt, hắn mỉm cười ôn hòa, đáp lại lời của cô bé:

"Alice tiểu thư, rất vui được gặp người. Hiện tại Từ Dạ tiểu thư vẫn đang rất bận rộn, đến bây giờ tôi vẫn chưa gặp được cô ấy!"

Còn không đợi Alice kịp nói gì, Akuma đã mở miệng, giọng nói vẫn không che dấu được sự ghét bỏ:

"Cái thể loại người hầu kiểu gì mà lại còn không gặp được chủ nhân của mình?"

Xích Vũ nắm tay lại, hình thành một nắm đấm, cười mà nói với Akuma:

"Vài trăm năm không gặp. Xem ra ngươi lại muốn bị ta đánh đòn rồi?"

"Ha ha... Ngươi nghĩ rằng ta là loại người nóng tính như tên võ sĩ cộc cằn nào đó ư?"

Akuma đáp lời. Dưới chân hắn, mặt đất đang dần dần bị đóng băng lại.

Hai người lãnh đạm nhìn nhau, cứ như là chỉ sau vài giây, cả hai sẽ lao vào mà chém giết nhau ngay lập tức, không kiêng nể gì cả.

Sau lưng Akuma, Alice bắt đầu cảm thấy chán khi hai người cứ nhìn nhau như vậy sau hai phút. Nàng lấy ra một quyển sách nhỏ, giờ đến một trang nào đó, bắt đầu say sưa mà đọc.

Mà lúc này, Thanh Ly nấp ở trong bụi cỏ xa xa đang không ngừng ghi những dòng chữ lên trên quyển sổ nhỏ của mình.

Mới ra khỏi Long Cục đã gặp ngay tin tức nóng hổi. Xem ra tờ báo tuần này của nàng sẽ hot lăm cho xem!

Nhưng nên đặt tiêu đề là gì đây?

Thanh Ly nhủ mày suy tư, bắt đầu cắn cắn cây bút.

Thình lình, chuông bắt chợt vang lên. Thanh Ly giật mình, sau đó nàng nhanh chóng lôi điện thoại từ trong túi ra.

"Chết thật! Ai lại gọi vào lúc này?"

Thanh Ly nhăn nhó thì thầm, sau đó bắt máy.

Đầu dây bên kia, giọng một người đàn ông vang lên.

"Thanh Ly phải không? Tôi là Thiệu Tô đây!"

Thanh Ly chợt nhận ra ngay chủ nhân của giọng nói này, đó là người đã đưa cho nàng một nguồn tin khiến trang báo của nàng nổi tiếng chỉ trong một ngày.

"A... Thiệu Tô. Cảm ơn nguồn tin mà anh cung cấp nhé, giờ nó nổi danh trong giới tu chân rồi!"

Nàng vui vẻ đáp lại, chỉ thấy đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, sau đó Thanh Ly nghe thấy Thiệu Tô đáp lại:

"Việc đó tính sau đi! Bây giờ tôi sắp chết rồi, cô mau tới bên bờ sông gần ngoài thành phố đi... Bíp... Bíp."

Điện thoại bị cúp ngay tức thì, y như trong kịch bản của phim kinh dị khi mà nhân vật phụ gọi cầu cứu cho nhân vật chính thì điện thoại sẽ mất linh.

Thanh Ly ngẫm nghĩ một lúc, phân vân rằng có nên giả vờ lo lắng gọi tên Thiệu Tô vài lần vào chiếc điện thoại cho hợp kịch bản không?

Sau đó, Thanh Ly đứng dậy lấy tay vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm mà nói:

"Đi qua cứu Thiệu Tô thôi! Lần sau đi thu thập tài liệu nhất định phải để điện thoại ở chế độ im lặng mới được! Cứ tưởng là bị phát hiện rồi nữa chứ..."

Chợt, như cảm thấy như đang có ai nhìn mình, Thanh Ly quay đầu lại.

Quay đầu lại xong. Cảm xúc của nàng chợt cảm giác thật phức tạp.

Giống như hồi cấp hai, bạn lén theo dõi người mình thích và bị phát hiện vậy, lúc đó thực sự xấu hổ muốn chết

Theo ánh mắt của nàng, Xích Vũ và Akuma đang nhìn nàng với đôi mắt đầy cừu hận.

Cảm thấy bầu không khí quá yên tĩnh, Thanh Ly mở miệng, giọng gao nói:

"Chào... mọi người. Tôi chỉ đi ngang qua đây thôi! Mọi người cứ tiếp tục trò chuyện tâm sự với nhau đi ha!"

Nói rồi, nàng quay người, ý định bỏ đi.

Nhưng rồi, một đạo kiếm khí bay sượt qua mặt nàng, hoàn toàn dễ dàng chém đứt một chiếc cây gần đó.

Xích Vũ đăm đăm nhìn nàng, hấn cho kiếm vào vỏ, sau đó nói tiếp:

"Thanh Ly tiểu thư, lâu rồi không gặp!"

Không chờ Thanh Ly nói gì, Xích Vũ lại nói tiếp, ngữ điệu bình tĩnh tuyệt đối:

"Hắn là tiểu thư cũng không nhớ tôi. Nhưng dù sao thì chúng ta gặp được nhau hoàn toàn là ý trời!"

Không đâu! Anh là người mà tôi bồi nhọ... Khụ khụ! viết báo về hai ba năm trước, hình như anh bên kia cũng vậy...

Thanh Ly nghĩ thầm trong lòng. Sau đó giọng gao mà nói:

"Ha ha, hai anh cứ nói chuyện tiếp đi, tôi thực sự chỉ là đi ngang..."

Xích Vũ mỉm cười, sau đó ôn hòa mà nói:

"Thanh Ly tiểu thư yên tâm! Chúng tôi chỉ muốn trò chuyện với cô một lúc thôi, đừng không nhĩ? Akuma?"

Một bên hấn, Akuma cũng lạnh nhạt mỉm cười với nàng, sau đó cúi đầu làm tiếp việc của mình.

Đối với câu nói của Xích Vũ, Thanh Ly chỉ có thể bất lực nhỏ nước bọt gắp vụn lằn.

Ha ha... Nếu thế thì anh hãy bỏ kiếm xuống rồi hãy nói! Còn nữa, cái anh kia có thể ngừng ngay việc khác kết giới lên đất được không? Đừng tưởng tôi không biết đó là kết giới cách âm mà bọn sát thủ dùng để ám sát mục tiêu!

Không phải lúc trước còn ra vẻ đối đầu với nhau, sao bây giờ lại có vẻ đoàn kết thế? (Kẻ thù của kẻ thù là bạn- Kautilya, Arthashastra)

Chợt, như nghĩ ra điều gì, khuôn mặt Thanh Ly trở nên hào hùng, ra vẻ chính nghĩa chỉ về hai người:

"Đừng rồi! Hai anh là đang nhập cảnh trái phép! Long Cục hoàn toàn có quyền ra tay với hai người!"

Chỉ thấy Xích Vũ, Akuma trầm mặc một lúc lâu, sau đó cả hai người đều phát tay ra.

Kèm theo động tác của hai người, hàng loạt những thứ như hộ chiếu, chứng minh nhân dân,... Bay ra.

Thanh Ly...

Mẹ nó! Không thể ngờ được bây giờ mấy lão già ngu suốt ngàn năm lại có thể thích nghi nhanh như thế này!

Còn nữa! Tại sao lại có vé máy bay trong này? Dịch chuyển trận pháp đâu rồi? Cân đầu vân đầu rồi?

Thanh Ly nhìn thấy thế, biết là tình thế không ổn, bèn lấy thế không kịp bung tai lôi quạt ra, vung mạnh về phía hai người.

Kèm theo động tác của nàng, một con lốc khổng lồ nhanh chóng hình thành trong không khí, bay về phía hai người.

Con lốc rất to lớn, gần như bao trùm cả tòa nhà năm tầng. May mắn vì nơi đây người dân khá thưa thớt nên nhà cửa không nhiều lắm, hơn nữa Akuma đã tạo kết giới cách âm lẫn huyền tượng, nếu không thì con bão này có thể làm cho nhà sụp hay tai nạn nghiêm trọng xảy ra.

Hai người nhủ mảy, lấy tay ngăn trước mặt. Tuy cả hai đều là một trong những người mạnh nhất cho đến hiện tại, nhưng mà động tác của Thanh Ly quá nhanh, khiến cho hai người còn không kịp phản ứng.

Đến khi con bão đã tắt, bóng dáng của Thanh Ly không còn ở đây nữa.

- - -

Alice mãi mê đọc sách, chân không ngừng bước.

Cốt truyện hiện tại diễn biến rất thú vị, nàng không thể nào dời mắt được.

Không thể tin nổi lại có người nghĩ ra được thứ lôi cuốn như thế này!

Cứ vừa bước vừa đọc như thế, chỉ đến khi có thứ gì đó va nhẹ phải nàng, Alice mới buồn bực ngẩng đầu lên.

Trước mặt nàng, một người thanh niên khá bình thường, khuôn mặt hiền lành mỉm cười hỏi nàng:

"Chào em. Em có biết nơi đây là nơi nào không?"

Nhưng mà Alice chỉ nhìn hấn một lúc, sau đó nhón chân dậy, thì thầm vào tai của người thanh niên trước mắt:

"Này! Người làm rơi mắt xác rồi kìa!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Con gái ta quá lười

Người ta thường nói, ngân cân treo sợi tóc.

Đối với câu nói này, Thiệu Tổ chỉ có thể bất lực phân bác.

Tình thế của bọn hắn bấy giờ không chỉ là ngân cân treo sợi tóc, mà có vẻ như sợi tóc này chuẩn bị đứt luôn...

Trước mặt bọn hắn, Trần Khai tay cầm lấy điện thoại bóp thật chặt.

Sau đó, điện thoại bị bóp nát dễ dàng. Thậm chí Thiệu Tổ có thể thấy một số tia điện kíc lên, nhưng mà thân thể của bọn hắn lúc này chỉ có thể dùng từ "Khùng bổ" để hình dung.

Mẹ nó! Di chuyển nhanh hơn cả vận tốc âm thanh, Thiệu Tổ còn không kịp phản ứng Trần Khai đã kịp cướp lấy điện thoại trên tay hắn.

Không chỉ như thế, Trần Khai thậm chí còn dễ dàng phá nát kết giới của Thiệu Tổ trong một cú đấm. Loại kết giới mà Thiệu Tổ tự hào rằng súng phóng lựu đạn còn không thể phá được lại bị phá vỡ dễ dàng bởi bọn hắn.

Mịa nó! Cái bộ dáng hoàn toàn như là bị Ma Vương đoạt xá này là như thế nào?

Còn có lời giải thích nào hợp lý hơn cho việc người tu luyện ở Luyện Khí lại bộc phát ra sức mạnh khủng bố như thế chứ?

Nếu ai ở Luyện Khí cũng khủng bố như thằng này thì Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh,... Còn sống như thế nào nữa?

"Không nên quá bất ngờ! Dù sao đây chỉ là một phần rất nhỏ trong sức mạnh của ta..."

Trần Khai từ tốn mỉm cười, nhìn về hai người mà nói.

Nhưng rồi, nụ cười trên mặt hắn bỗng nhiên cứng lại.

Không biết từ khi nào, một lưới kiếm màu đen với những hoa văn lạ kỳ đã đâm xuyên trái tim của hắn từ phía sau.

Thanh kiếm đột ngột xuất hiện, cứ như là nó tự hình thành từ hư không. Trên đầu mũi kiếm còn nhiễm lên màu đỏ của máu.

Sau lưng hắn, giọng của Lý Nam bình tĩnh vang lên:

"Trần Khai! Người quá chủ quan..."

Không biết từ khi nào, Lý Nam đã xuất hiện sau lưng tên này, quả quyết mà đâm thẳng mũi kiếm vào tim hắn.

Lý Nam lạnh nhạt nhìn về Trần Khai, nói tiếp:

"Bây giờ vui lòng cho ta biết. Làm sao người có thể đến đây?"

Nhưng Trần Khai không trả lời hắn, chỉ cúi gằm đầu mà nói:

"Chủ quan ư? Ha ha..."

Giọng của Trần Khai tiếp tục vang lên.

Nhưng lần này, giọng của hắn lại vang lên ở sau lưng Lý Nam:

"Người mới là kẻ chủ quan! Lý Nam!"

Khuôn mặt Lý Nam chợt biến sắc, nhưng còn không kịp phản ứng gì. Một nắm đấm đã chạm vào người hắn.

Một tiếng "Ầm" vang lên khắp cả khu vực xung quanh, nhưng mà lúc này, mọi căn nhà ở gần đây đều như bị bỏ hoang, không một ai bước ra từ đó cả.

Cảm nhận được toàn thân đều như bị nứt vỡ, Lý Nam thống khổ kêu lên một tiếng.

Nhưng đáp lại hắn, Trần Khai lạnh lùng nắm cổ áo của Lý Nam, mỉm cười ôn hòa mà nói:

"Thời Gian Chi Thư quả là một thứ khá phiền phức, nhưng không sao..."

Những luồng khí đen kỳ bí vốn bay quanh người Trần Khai lúc này như đang bắt đầu sống dậy. Chúng dần dần hình thành nên những mũi nhọn như để phụ họa cho lời nói của Trần Khai:

"Giết người... Không phải tất cả đều là của ta sao?"

Vừa dứt lời, những mũi nhọn lao nhanh như chớp về phía Lý Nam.

Lại phải chết dưới tay tên này ư?

Tuyệt vọng nghĩ như vậy, Lý Nam cười khổ.

Mẹ nó! Không phải trên mạng cốt truyện thường là nhân vật chính trùng sinh về, dần dần bước lên phía trước. Cuối cùng giết chết kẻ thù sao?

Vậy mà bây giờ boss cuối cùng trọng sinh về theo... Quả nhiên là không nên tin tưởng tiểu thuyết mạng ngày nay mà.

Đợi một hồi lâu, chợt nhận ra rằng vẫn không có gì xảy ra, Lý Nam ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Trước mặt hắn, mọi thứ đều đang ngừng cử động, những mũi nhọn màu đen dừng lại giữa không trung. Và cả việc những hành động của Trần Khai như bị dừng lại.

Tuy điều này xảy ra khá bất ngờ, nhưng Lý Nam vẫn có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Ngưng đọng thời gian! Chắc chắn không thể làm được!

Nhưng làm sao có thể? Toàn bộ linh lực trong cơ thể hắn không đủ để thực hiện điều này...

Rốt cuộc là ai làm?

"Chú còn không chạy mau đi! Đứng đó làm gì?"

Tiếng Thiệu Tổ vang lên từ phía sau, giọng điệu vô cùng gấp gáp.

Nhìn lại dáng vẻ của Thiệu Tổ lúc này, quả thật là vô cùng thâm trầm.

Trên người có vài khúc xương bị gãy, máu be bét khắp toàn thân. Vậy mà bây giờ hắn lại nghiêng răng nắm chặt một mảnh giấy nhỏ, không ngừng truyền linh lực vào trong đó.

Hiển nhiên, mảnh giấy nhỏ này là một phần của Thời Gian Chi Thư bị xé ra.

Cái gì? Mọi người hỏi tại sao Thiệu Tổ lại xé ra ư?

Khụ khụ! Tiện tay, tiện tay thôi! Thói quen ấy mà...

- - -

Chợt nhận thấy những mũi nhọn màu đen không hề đâm trúng ai, Ma Vương ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Trước mặt hắn, mặt đất bị đâm thành hàng trăm lỗ nhỏ. Nhưng không hề có bóng dáng của Lý Nam lẫn cái tên đi cùng kẻ thù của hắn đâu.

Hắn thờ dài, phát tay lên.

Xung quanh Trần Khai dần dần hội tụ lại thành một chiếc cổng màu đen. Bước chân lên định đi vào trong, một giọng nói toát ra về lười biếng đã vang lên khiến hắn phải dừng hành động của mình lại:

"Người có thể đi, nhưng làm phiền để xác của hắn lại!"

Ma Vương ngạc nhiên quay đầu lại.

Chủ nhân của giọng nói là một người thiếu niên bận một bộ kimono màu tím, trên hông hắn còn đeo một thanh đao võ sĩ.

Đôi mắt của hắn toát lên vẻ lười biếng y như chính giọng điệu của hắn. Khuôn mặt thanh tú, làn da trắng khiến biết bao cô gái phải ghen tị.

Cả người của hắn toát lên một vẻ cao thâm khó dò, xung quanh hắn đang dần dần tỏa ra một làn sương tím.

Ma Vương nhú mày, sau đó chợt mỉm cười.

"Ha ha... Một linh hồn gần như bị tàn phá, bây giờ lại dám cản đường ta sao?"

Người thiếu niên ngẫm nghĩ một hồi lâu, sau đó hỏi vặn lại:

"Không phải người cũng như thế sao?"

Ma Vương...

Hình như là vậy thật...

Nhưng rồi, Ma Vương ánh mắt lạnh nhạt nhìn về người thiếu niên, mở miệng nói:

"Vậy thì... Người định ngăn cản ta như thế nào?"

Ánh mắt thiếu niên chợt trở nên sắc bén, tay phải nắm chặt lấy chuôi của thanh đao võ sĩ, từ từ kéo ra.

Chợt, ánh mắt của Ma Vương dần dần trở nên ngưng trọng.

Trong mắt hắn, thanh võ sĩ đao của người thiếu niên trước mặt đã tước đi mạng sống của rất nhiều kẻ thù.

Rất nhiều, nhiều đến không đếm xuể, oán khí của những vong hồn vẫn còn bám trên thanh đao đó.

Đến khi toàn bộ lưỡi đao đã ra khỏi vỏ, người thiếu niên mới thông thả chìa mũi kiếm về Ma Vương mà nói:

"Như vậy, vui lòng để xác của hắn lại đây!"

Ma Vương thờ dài.

Lần này xem như đã phải tẩm sát rồi.

Ma Vương mở miệng, trầm giọng hỏi:

"Tại sao ngươi lại ngăn cản ta? Chúng ta vốn không oán không cừ..."

Ngươi thiếu niên im lặng một hồi lâu, sau đó chậm rãi đáp:

"Con gái ta quá lười... Ta lại không dạy dỗ được. Ngươi chỉ cần biết như vậy thôi!"

Ma Vương:???

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ta thế mà lại bị đoạt xá???

20 phút trước

"Ngươi thấy vụ giao dịch này thế nào? Ngươi giúp ta dạy dỗ lại đứa con gái lười biếng này, ta giúp ngươi tu luyện..."

Ngươi thiếu niên hăng say mà nói, bộ dáng lười biếng của hắn hoàn toàn biến đâu mất.

Nhưng mà đáp lại người thiếu niên, Trần Khai trầm ngâm suy nghĩ một hồi, sau đó dứt khoát mà đáp:

"Không! Tôi còn chưa muốn chết!"

Nói đùa, đến cả con gái mình cũng không dạy dỗ được thì còn đi mà nhờ một người mới tu luyện còn chưa được một tuần như hắn còn gì?

Hơn nữa, chủ nhân của nơi này chắc chắn phải là rất mạnh. Ngay cả cô bé mà hắn gặp lúc mới bị "dịch chuyển" vào đây trông cũng không hề yếu chút nào. Trên mặt đất còn lộ ra nhất chém sâu hơn năm mét kia kia.

Không chỉ có thế, có thể sáng tạo ra một không gian như thế này. Vậy thì con gái của người thiếu niên này cũng là một nhân vật mạnh mẽ, số tuổi cũng đã gần như ngàn tuổi. Như vậy thì hắn dạy dỗ kiểu gì?

Không cảm thấy bất ngờ trước câu trả lời của Trần Khai, người thiếu niên hào phóng nói tiếp:

"Ngươi lo lắng cái gì? Phải biết trước đây ta từng nổi tiếng khắp vạn giới! Cho dù là một tên phế vật qua tay ta cũng có thể trở thành kẻ mạnh!"

"Con gái của ngài nghe qua cũng biết là rất mạnh rồi! Tôi còn có thể dạy dỗ kiểu gì?"

Nghe thấy Trần Khai nói thế, người thiếu niên khuôn mặt kiêu ngạo mà nói:

"Hừ! Ngươi nghĩ ta là ai?"

Trông thấy người thiếu niên nói một câu cũng có vẻ khó khăn. Suốt này giờ chỉ có thể mệt mỏi dựa vào cây mà trò chuyện với hắn, hiếm lắm thì cũng hào hứng đứng dậy một lần rồi lại ngã xuống đất như bị kiệt sức. Trần Khai im lặng một hồi lâu, sau đó lưỡng lự đáp:

"Một linh hồn bị tàn phá đến mức còn yếu ớt hơn cả nhân loại?"

Thiếu niên...

Quả thực ngươi nói có phần chính xác nhưng mà... Ngươi có biết mặt mũi một người quan trọng như thế nào không?

"Bỏ qua chuyện đó! Ngươi biết trước đây ta là ai không?"

Trần Khai lại tiếp tục trầm ngâm suy tư, sau đó lắc đầu mà nói:

"Không hề..."

Ngươi thiếu niên chột không nói gì. Một lúc sau, khuôn mặt hắn đầy phức tạp, cố gắng vươn tay ra vỗ vai Trần Khai vài cái mà nói:

"Ngươi trẻ tuổi không nên chỉ ngồi một chỗ như vậy... Cố gắng mà tiếp xúc với công nghệ thông tin hơn đi!"

Trần Khai:???

Nghe lời nói này từ một kẻ có bộ dáng trông còn trẻ hơn hắn rất nhiều lần như thế này không quen chút nào...

Hơn nữa, hắn chỉ mới bước vào tu luyện vài ngày (Xin phép được nhắc lại điều này), làm sao lại biết được một vị lão đại mạnh đến mức đội mồ sống dậy như vậy được?

Không biết Trần Khai đang nghĩ gì, người thiếu niên hào hùng mà nói:

"Tóm lại là không quan hệ! Con gái ta phải qua tay ta dạy dỗ mới trở nên như vậy! Ta không tin chính mình lại không thể dạy dỗ ra một kẻ khác nữa!"

"Thực sự là như vậy?"

Trần Khai bán tín bán nghi hỏi. Chỉ thấy người thiếu niên đáp lại:

"Người không tin cũng không sao, nhưng ta chắc chắn người cần ta giúp!"

"Tại sao ngài lại nói thế?"

Trần Khai ngạc nhiên hỏi, chỉ thấy người thiếu niên hỏi lại hắn:

"Người nghĩ tại sao mình lại vào đây?"

Mặc dù không hiểu tại sao người thiếu niên lại hỏi như vậy, Trần Khai vẫn trả lời:

"Tôi không biết."

Người thiếu niên như biết trước câu trả lời của Trần Khai, hắn bèn đáp:

"Người bị đoạt xá! Bây giờ người chỉ là một linh hồn lang thang mà thôi!"

Trần Khai!!!

Đoạt xá? Cái môtíp cũ rích này mà hắn cũng gặp ư?

Còn nữa, người khác đoạt xá không phải bá lên thì cũng là trở nên giàu hơn hay thứ gì đó lợi hại. Tại sao hắn thì lại hồn lìa khỏi xác? Như thế này không phải có hơi bất công ư?

"Nếu người đồng ý giao dịch, ta có thể sẽ giúp người lấy lại thể xác của chính mình..."

Tiếng của người thiếu niên vang lên bên tai hắn đầy dụ dỗ.

Nhưng mà mẹ Trần Khai từng dạy cho hắn rằng: Xã hội này không thiếu những kẻ lừa đảo, nên hãy biết đề phòng...

Bởi vậy nên Trần Khai mới quả quyết mà nói:

"Nhưng chắc gì đó là sự thực? Lỡ như là ngài lừa tôi thì sao?"

Đáp lại hắn, chỉ thấy người thiếu niên lấy từ đâu ra một thanh kiếm mà đâm vào hắn.

Văng! Đâm thật bất ngờ, thật dứt khoát, thật là tự nhiên! Đến lúc Trần Khai kịp nhận ra thì thanh kiếm đã đâm lút cán vào ngực hắn rồi.

Trần Khai...

Bà mẹ nó! Chả lẽ chuyện này là sự thực?

...

Trần Khai trầm ngâm cúi đầu suy tư.

Lúc này, trong đầu hắn chỉ có mấy ý nghĩ như "Quào! Mình thế mà thực sự bị đoạt xá", "Quào! Hóa ra hồn lìa khỏi xác là như thế này..."...

Nhưng bất chợt, như nhớ đến thứ gì đó, Trần Khai chợt lo lắng đứng dậy mà nói:

"Khoan đã! Nếu tôi bị đoạt xá thì Thiệu Tổ và bạn học sinh đó sẽ như thế nào?"

Người thiếu niên vốn đang yên lặng này giờ bỗng lên tiếng:

"Hai người đó đã chạy thoát được. Phải công nhận là hai tên đó cũng có tài là đấy!"

Trần Khai thờ phào.

May quá, hóa ra hai người không sao cả.

Khoan, sao người thiếu niên lại biết được điều này?

Nhận thấy ánh mắt nghi ngờ của Trần Khai, người thiếu niên chỉ có thể bắt đắc dĩ mà đáp:

"Ta có thủ thuật của riêng mình. Người không nên tò mò quá nhiều!"

Trần Khai vẫn trầm tư suy nghĩ thứ gì đó. Thấy bộ dáng của hắn như thế, người thiếu niên chợt lười biếng mà nằm xuống hòn đá kê bên, hỏi hắn:

"Như vậy... Người có quyết định giao dịch hay không? Ta có thể giúp người lần này. Nhưng nếu người vẫn không tin tưởng thì..."

Người thiếu niên vung tay lên, một tia sáng bay thẳng vào trán của Trần Khai.

Như là một đoạn video chạy qua, trong đầu Trần Khai lập tức lướt qua hàng loạt hình ảnh.

Hóa ra từ khi hắn "Dịch chuyển" đến giờ, đã có rất nhiều chuyện xảy ra.

Một hồi lâu sau, Trần Khai chợt trở nên yên tĩnh đến dị thường. Sau đó, hắn nhìn vào người thiếu niên, chậm rãi nói:

"Vụ giao dịch này... Tôi đáp ứng. Chỉ cần ngài nói cho tôi rốt cuộc thứ quái gì đang xảy ra với tôi là được!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Tại sao ai cũng biết ta bị đoạt xá?

"Người đã đưa ra một quyết định đúng đắn, tiểu tử!"

Người thiếu niên cười mà nói. Sau đó, hắn chìa bàn tay về phía Trần Khai.

Một lúc sau, thấy Trần Khai vẫn không phản ứng gì, người thiếu niên sốt ruột mà nói:

"Mau đưa tay của ngươi ra đây, còn dơ ra đó làm gì?"

"Hả?"

Trần Khai nghi hoặc kêu lên, nhưng vẫn đưa tay ra cho người thiếu niên. Bắt lấy tay của Trần Khai, người thiếu niên gât gù mà nói:

"Ừm... Tay cũng săn chắc đấy! Đánh chắc cũng khá đau đấy!"

Trần Khai:???

Cái quần què gì vậy?

Có nên tin tưởng vào người này không?

Trần Khai còn đang ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, chợt thân thể hắn dần dần trở nên nặng nề. Như có thứ gì đó không ngừng bị rút ra khỏi cơ thể hắn.

Trước mắt Trần Khai, hình dáng người thiếu niên ngày càng rõ ràng hơn, thân thể dần dần trở nên chân thật, không còn mờ mờ như trước nữa.

Trần Khai định mở miệng nói gì đó, người thiếu niên đã đáp lời ngay tức thì:

"Đừng lo lắng, ta chỉ hấp thu một ít linh lực trong người của ngươi thôi. Không chết ai được... Cùng lắm là linh hồn của ngươi bị tổn hại một thời gian ngắn thôi"

Ừm... Hóa ra là vậy

Trần Khai vừa mới thở phào, người thiếu niên lại mở miệng ra nói tiếp:

"Chắc cũng chỉ khoảng hai ba năm thôi, không dài lắm "

Cái rắm! Rõ ràng hai ba năm là rất dài chứ?

Đơn vị đo thời gian của chúng ta có chênh lệch khá lớn đấy. Không đúng! Phải là quá lớn chứ???

Mấy vị lão đại đều có khái niệm thời gian khủng bố như thế sao?

Trần Khai run rẩy khoe miệng, sau đó cất giọng đầy lo lắng:

"Thế nếu linh hồn bị tổn hại thì tôi sẽ như thế nào?"

Người thiếu niên đáp lại, khuôn mặt của hắn vẫn giữ vẻ bình thản như thế, không ngừng mà hấp thu linh lực trong người Trần Khai:

"Nhẹ thì không sao, nặng thì trở nên ngờ ngợ ngác ngác trong quãng thời gian đó thì phải."

Trần Khai trầm mặc một hồi, sau đó lại hỏi:

"Vậy tại sao ngài lại hấp thu linh lực trong người tôi?"

"Ngươi muốn ra khỏi nơi này chứ?"

Nhận thấy Trần Khai vừa gât đầu, người thiếu niên nói tiếp:

"Nếu ta có đủ linh lực, ta có thể làm mấy cái đại loại như dịch chuyển hay là xé nát không gian. Nên bây giờ ta đang hấp thu linh lực của ngươi để làm việc đó, ngươi hiểu rồi chứ?"

"Tôi hiểu, nhưng..."

Vấn đề là cái việc này không an toàn một chút nào!!! Động một tí là ngờ ngợ suốt hai ba năm, quá là nguy hiểm!

Trần Khai oán thán trong bụng. Nhưng mà để thoát khỏi cái nơi quỷ quái này thì hắn đành phải ngoan ngoãn ngồi yên để người thiếu niên này "sạc pin".

Một hồi lâu sai, người thiếu niên thả tay Trần Khai ra, lúc này thân thể hắn trở nên rõ ràng hơn lúc trước rất nhiều, đôi lại thì thân thể của Trần Khai lại trông mờ nhạt như mấy hồn ma trong phim ảnh vậy.

Người thiếu niên gât gù, sau đó hắn phát tay lên.

Trước mặt hắn, một khe hở dần dần xuất hiện giữa không trung. Trần Khai bằng mắt thường có thể thấy được bên kia khe hở là những dãy nhà cao tầng.

Người thiếu niên bước đi vào, chợt hắn quay đầu lại nói với Trần Khai:

"À... Sau này cứ gọi ta là Nguyệt Dạ."

Trần Khai ngờ ngạc gật đầu. Người thiếu niên bước chân vào, lần này bộ dáng của hắn rất có phong thái của một vị cao thủ lâu năm. Người mặc kimono tím, bên hông đeo một thanh võ sĩ đao,...

Một lúc sau, bên kia khe hở bỗng có người kêu lên:

"Người mẹ nó còn không bước vào? Ta không duy trì khe hở lâu được đâu đấy!"

Trần Khai...

Thực sự xin lỗi, phong thái cao thủ của ngài vừa bay mất hết rồi.

- - -

"Tiểu thư, chính là ở nơi này!"

Yako chỉ về phía trước, khuôn mặt vô cảm mà nói.

Đáp lời nàng, Âm Từ gật gù bước lên phía trước nhìn xung quanh, sau đó hỏi nàng:

"Ta vẫn không thấy người đâu..."

Nghe thấy thế, Yako chợt ngờ ngạc, sau đó nàng cũng quan sát khung cảnh nơi đây. Bên cạnh nàng, Âm Từ mở miệng, nói với giọng đầy dịu dàng:

"Quả nhiên là đạo này em mê lắm đúng không? Thế mà cũng gặp ảo giác, xem ra em thực sự mê mải quá rồi..."

"Không phải! Em thực sự đã gặp một người ở đây mà! Tiểu thư nhìn xem, trên mặt đất còn có vết kiếm của em!"

Yako hồi hã giải thích, nhưng đáp lại nàng, Âm Từ chỉ ôn nhu nhìn nàng mà nói:

"Ta hiểu, ta hiểu! Bây giờ em mau về phòng mà nghỉ ngơi đi..."

Yako:...

Chà lẽ mình thực sự gặp ảo giác?

Yako ịu xui đi về phòng, trên đường đi nàng còn nghĩ như vậy.

Mà lúc này. Thấy nơi này chỉ còn một mình nàng, Âm Từ quan sát xung quanh, sau đó khẽ nhíu mày.

Không gian ở đây bị xé rách một lần? Rốt cuộc là do ai làm? Tại sao nàng lại không phát hiện gì cả?

Rốt cuộc là ai?

Cả nơi này đều do sức mạnh của nàng tạo thành, vậy mà bây giờ lại có kẻ có thể ra vào ở đây... Vấn đề nghiêm trọng rồi.

Đang suy nghĩ như vậy, ánh mắt của Âm Từ chạm phải thứ gì đó.

Trước mặt nàng, một thứ gì đó được gói giấy bạc đang nằm trên mặt đất, xem ra là kẻ đột nhập đã đánh rơi thứ này.

Nhưng vấn đề không phải ở đây, thông qua hàng ngàn năm cuộc đời của Âm Từ, nàng có thể kết luận rằng... Thứ này ăn được, hơn nữa còn ăn rất ngon!

Nghĩ tới việc hàng ngày phải ăn mấy thứ như thịt yêu thú, linh thảo,... Âm Từ bắt đầu cảm thấy ngán về điều này. Nhìn về thứ đồ vật kỳ lạ ở trước mặt nàng, nàng bất tri bất giác nuốt nước bọt.

Liếc mắt ra xung quanh. Nhận thấy xung quanh không có ai, Âm Từ cúi xuống định nhặt vật đó lên.

Bỗng, tiếng kêu của Yako vang lên khiến nàng giật mình:

"Tiểu thư! Thực sự là có kẻ đột nhập! Quyển sổ mà em đưa cho hắn bây giờ thực sự không có nữa!"

Yako vừa đi về phòng, chợt nhận ta quyển sổ của nàng không có nữa.

Tuy đó chỉ là một cuốn sổ bình thường, thậm chí còn không có gì mạnh mẽ nhưng mà điều đó cũng chứng tỏ được có nàng thực sự không gặp ảo giác chút nào.

"Tiểu thư, tại sao người lại có vẻ như đang nhai thứ gì đó vậy?"

Nghe Yako thắc mắc như thế, Âm Từ lúng túng nở một nụ cười, sau đó từ bên hông lấy ra một chiếc quạt xếp. Mở ra mà che đi khuôn mặt của mình, chỉ để lại một đôi mắt đầy tà mị mà nhìn Yako:

"Sao em lại nghĩ như vậy đây?"

Nhận thấy khuôn mặt của Yako dần dần trở nên lúng túng, Âm Từ gật gù.

May quá, suýt thì bị phát hiện.

Ừm... Thứ này ngọt thật, ăn cũng rất ngon. Giả như mà có nhiều hơn thế nữa thì tốt.

"Tiểu thư, người đang ăn thứ gì vậy?"

"Đâu có? Em quả nhiên bị ảo giác nặng rồi."

- - -

"Này, người làm rơi mắt xác rồi kia!"

Nghe thấy cô bé trước mặt nói thế, nụ cười trên mặt Trần Khai cứng lại.

Mụ nội nó, tự dưng vừa bước vào khe hở thì xung quanh bỗng nhiên như có chấn động mạnh xảy ra, đến lúc ra khỏi thì người thiếu niên biến đâu mất, để lại hân ở đây.

Nhìn thấy cô bé trước mặt đang đọc sách tiến đến phía mình, chỉ hỏi nàng một câu, ai ngờ nàng lại nói ra câu man rợ như vậy.

Khoan! Mắt xác??? Bị đoạt xá cũng tính là mắt xác ư?

Mà tại sao cô bé này lại biết điều này?

- - -

Năm ngày không đăng chương, thực sự rất xin lỗi các bạn đọc.

Dù sao thì cũng gần tới mùa thi cử, mong mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Một Vị Thiên Tôn Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.